

Dziennik Urzędowy L 127

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51
15 maja 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 420/2008 z dnia 14 maja 2008 r. dostosowujące ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich** 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 421/2008 z dnia 14 maja 2008 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 7
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 422/2008 z dnia 14 maja 2008 r. ustalające współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń, o które złożono wnioski w okresie od dnia 5 maja do dnia 9 maja 2008 r., na przywóz produktów cukrowniczych w ramach kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych 9
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 423/2008 z dnia 8 maja 2008 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 oraz wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych (Wersja skodyfikowana)** 13

Cena: 18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Komisja

2008/367/WE:

- ★ Decyzja nr 2/2007 Komitetu ds. Transportu Lotniczego Wspólnota/Szwajcaria ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego z dnia 15 grudnia 2007 r. zastępująca załącznik do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego 58

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

- ★ Wspólne działanie Rady 2008/368/WPZiB z dnia 14 maja 2008 r. wspierające wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1540 (2004) w ramach realizacji strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia 78
- ★ Wspólne stanowisko Rady 2008/369/WPZiB z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, uchylające wspólne stanowisko 2005/440/WPZiB 84

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1498/2007 z dnia 18 grudnia 2007 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wydawania pozwoleń na przywóz cukru oraz mieszanek cukru i kakao z kumulacją pochodzenia AKP/KTZ lub WE/KTZ (Dz.U. L 333 z 19.12.2007) 95

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE, EURATOM) NR 420/2008

z dnia 14 maja 2008 r.

dostosowujące ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, w szczególności jego art. 13,

uwzględniając Regulamin pracowniczy urzędników i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, określone w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽¹⁾, w szczególności art. 63, 65 i 82 wyżej wymienionego regulaminu oraz załączniki VII, XI i XIII do tego regulaminu, a także art. 20 akapit pierwszy, art. 64 i art. 92 Warunków zatrudnienia innych pracowników,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Włochy – na podstawie ustawy krajowej przyjętej w grudniu 2007 r. – przekazały nowe dane dotyczące podwyższenia rzeczywistego wynagrodzenia urzędników włoskiej administracji centralnej, z mocą wsteczną od dnia 1 lutego 2007 r., a więc w okresie odniesienia od 1 lipca 2006 r. do 1 lipca 2007 r., w związku z czym Eurostat zmienił wskaźnik szczególny dla tego okresu odniesienia.
- (2) Ponieważ dane te nie były dostępne w momencie przedstawiania przez Komisję propozycji dotyczących okresu odniesienia od 1 lipca 2006 r. do 1 lipca 2007 r., rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1558/2007 przyjęte na podstawie tej propozycji nie uwzględnia rzeczywistego wzrostu wynagrodzenia w administracji włoskiej.
- (3) Aby zapewnić, by siła nabywczą wynagrodzeń urzędników i innych pracowników Wspólnoty zmieniała się równolegle z siłą nabywczą wynagrodzeń urzędników krajowych w państwach członkowskich, należy dokonać dostosowania wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich w ramach dodatkowego przeglądu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. tabelę miesięcznych wynagrodzeń podstawowych określoną w art. 66 Regulaminu pracowniczego, mającą zastosowanie do obliczania wynagrodzeń i emerytur, zastępuje się poniższą tabelą:

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1558/2007 (Dz.U. L 340 z 22.12.2007, s. 1).

1.7.2007 r.	Stopień				
Grupa zaszeregowania	1	2	3	4	5
16	15 824,35	16 489,31	17 182,21		
15	13 986,08	14 573,79	15 186,20	15 608,71	15 824,35
14	12 361,36	12 880,80	13 422,07	13 795,49	13 986,08
13	10 925,38	11 384,48	11 862,87	12 192,91	12 361,36
12	9 656,21	10 061,97	10 484,79	10 776,50	10 925,38
11	8 534,47	8 893,10	9 266,80	9 524,62	9 656,21
10	7 543,05	7 860,02	8 190,31	8 418,17	8 534,47
9	6 666,80	6 946,94	7 238,86	7 440,26	7 543,05
8	5 892,33	6 139,94	6 397,95	6 575,95	6 666,80
7	5 207,84	5 426,68	5 654,72	5 812,04	5 892,33
6	4 602,86	4 796,28	4 997,82	5 136,87	5 207,84
5	4 068,16	4 239,11	4 417,24	4 540,14	4 602,86
4	3 595,57	3 746,66	3 904,10	4 012,72	4 068,16
3	3 177,89	3 311,43	3 450,58	3 546,58	3 595,57
2	2 808,72	2 926,75	3 049,73	3 134,58	3 177,89
1	2 482,44	2 586,76	2 695,45	2 770,45	2 808,72

Artykuł 2

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. kwotę dodatku z tytułu urlopu wychowawczego, o którym mowa w art. 42a akapit drugi i trzeci Regulaminu pracowniczego, ustala się na 852,74 EUR, a w przypadku rodziców samotnie wychowujących dziecko – 1 136,98 EUR.

Artykuł 3

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. podstawową kwotę dodatku na gospodarstwo domowe, o którym mowa w art. 1 ust. 1 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego, ustala się na 159,49 EUR.

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. kwotę dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego, ustala się na 348,50 EUR.

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. kwotę dodatku edukacyjnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego, ustala się na 236,46 EUR.

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. kwotę dodatku edukacyjnego, o którym mowa w art. 3 ust. 2 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego, ustala się na 85,14 EUR.

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. minimalną kwotę dodatku zagranicznego, o którym mowa w art. 69 Regulaminu pracowniczego i w art. 4 ust. 1 akapit drugi załącznika VII do wspomnianego regulaminu, ustala się na 472,70 EUR.

Artykuł 4

Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2008 r. dodatek za przebyte kilometry, o którym mowa w art. 8 ust. 2 akapit drugi załącznika VII do Regulaminu pracowniczego, dostosowuje się w następujący sposób:

0 EUR/km za odcinek od 0 do 200 km,

0,3545 EUR/km za odcinek od 201 do 1 000 km,

0,5908 EUR/km za odcinek od 1 001 do 2 000 km,

0,3545 EUR/km za odcinek od 2 001 do 3 000 km,

0,1181 EUR/km za odcinek od 3 001 do 4 000 km,

0,0569 EUR/km za odcinek od 4 001 do 10 000 km,

0 EUR/km za odcinek ponad 10 000 km.

Do dodatku za przebyte kilometry dodaje się niżej podaną dodatkową zryczałtowaną kwotę:

- 177,22 EUR, jeżeli odległość kolejną między miejscem zatrudnienia a miejscem pochodzenia zawiera się w przedziale 725–1 450 km,
- 354,41 EUR, jeżeli odległość kolejną między miejscem zatrudnienia a miejscem pochodzenia jest równa lub większa niż 1 450 km.

Artykuł 5

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. kwotę diety dziennej, o której mowa w art. 10 ust. 1 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego, ustala się na:

- 36,63 EUR dla urzędnika uprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe,
- 29,53 EUR dla urzędnika nieuprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe.

Artykuł 6

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. dolną granicę dodatku na zagospodarowanie, o którym mowa w art. 24 ust. 3 Warunków zatrudnienia innych pracowników, ustala się na:

- 1 042,85 EUR dla pracownika uprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe,
- 620,08 EUR dla pracownika nieuprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe.

Artykuł 7

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. dolną granicę zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 28a ust. 3 akapit drugi Warunków zatrudnienia innych pracowników, ustala się na 1 250,67 EUR, górną granicę na 2 501,35 EUR, a standardową kwotę zasiłku na 1 136,98 EUR.

Artykuł 8

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. tabelę miesięcznych wynagrodzeń podstawowych, o której mowa w art. 63 Warunków zatrudnienia innych pracowników, zastępuje się poniższą tabelą:

1.7.2007 r.		Stopień			
Kategoria	Grupa	1	2	3	4
A	I	6 374,10	7 163,65	7 953,20	8 742,75
	II	4 626,21	5 077,00	5 527,79	5 978,58
	III	3 887,62	4 060,79	4 233,96	4 407,13
B	IV	3 734,56	4 100,17	4 465,78	4 831,39
	V	2 933,43	3 126,80	3 320,17	3 513,54
C	VI	2 789,91	2 954,16	3 118,41	3 282,66
	VII	2 497,07	2 582,03	2 666,99	2 751,95
D	VIII	2 256,96	2 389,89	2 522,82	2 655,75
	IX	2 173,54	2 203,82	2 234,10	2 264,38

Artykuł 9

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. tabelę miesięcznych wynagrodzeń podstawowych, o której mowa w art. 93 Warunków zatrudnienia innych pracowników, zastępuje się poniższą tabelą:

Grupa funkcji	1.7.2007 r.	Stopień						
	Grupa zaszerzgowania	1	2	3	4	5	6	7
IV	18	5 455,05	5 568,49	5 684,30	5 802,51	5 923,17	6 046,35	6 172,09
	17	4 821,32	4 921,58	5 023,93	5 128,40	5 235,05	5 343,92	5 455,05
	16	4 261,20	4 349,82	4 440,28	4 532,62	4 626,88	4 723,10	4 821,32
	15	3 766,16	3 844,48	3 924,43	4 006,04	4 089,35	4 174,39	4 261,20
	14	3 328,63	3 397,85	3 468,51	3 540,64	3 614,28	3 689,44	3 766,16
	13	2 941,93	3 003,11	3 065,56	3 129,31	3 194,39	3 260,82	3 328,63
III	12	3 766,10	3 844,42	3 924,36	4 005,97	4 089,27	4 174,31	4 261,11
	11	3 328,60	3 397,82	3 468,48	3 540,60	3 614,23	3 689,38	3 766,10
	10	2 941,92	3 003,10	3 065,55	3 129,30	3 194,37	3 260,80	3 328,60
	9	2 600,17	2 654,24	2 709,43	2 765,77	2 823,29	2 881,99	2 941,92
	8	2 298,11	2 345,90	2 394,68	2 444,48	2 495,31	2 547,20	2 600,17
II	7	2 600,10	2 654,18	2 709,39	2 765,74	2 823,27	2 881,99	2 941,93
	6	2 297,99	2 345,79	2 394,58	2 444,38	2 495,22	2 547,12	2 600,10
	5	2 030,98	2 073,23	2 116,35	2 160,37	2 205,30	2 251,17	2 297,99
	4	1 795,00	1 832,33	1 870,45	1 909,35	1 949,06	1 989,60	2 030,98
I	3	2 211,30	2 257,19	2 304,04	2 351,86	2 400,67	2 450,49	2 501,35
	2	1 954,88	1 995,46	2 036,87	2 079,14	2 122,29	2 166,34	2 211,30
	1	1 728,20	1 764,07	1 800,68	1 838,05	1 876,20	1 915,14	1 954,88

Artykuł 10

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. dolną granicę dodatku na zagospodarowanie, o którym mowa w art. 94 Warunków zatrudnienia innych pracowników ustala się na:

- 784,40 EUR dla pracownika uprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe,
- 465,05 EUR dla pracownika nieuprawnionego do dodatku na gospodarstwo domowe.

Artykuł 11

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. dolną granicę zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 96 ust. 3 akapit drugi Warunków zatrudnienia innych pracowników, ustala się na 938,01 EUR, górną granicę na 1 876,01 EUR, a standardową kwotę zasiłku na 852,74 EUR.

Artykuł 12

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. dodatki za pracę zmianową, przewidziane w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (EWWiS, EWG, Euratom) nr 300/76 ⁽¹⁾, ustala się na 357,45 EUR, 539,51 EUR, 589,88 EUR i 804,20 EUR.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWWiS, EWG, Euratom) nr 300/76 z dnia 9 lutego 1976 r. określające kategorie urzędników uprawnionych do pobierania dodatków za pracę zmianową oraz stawki i warunki ich przyznawania (Dz.U. L 38 z 13.2.1976, s. 1). Rozporządzenie uzupełnione rozporządzeniem (Euratom, EWWiS, EWG) nr 1307/87 (Dz.U. L 124 z 13.5.1987, s. 6), zmienione ostatnio rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1558/2007.

Artykuł 13

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. w odniesieniu do kwot wymienionych w art. 4 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 260/68 ⁽¹⁾ stosuje się współczynnik wynoszący 5,159819.

Artykuł 14

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. tabelę zamieszczoną w art. 8 ust. 2 załącznika XIII do Regulaminu pracowniczego zastępuje się poniższą tabelą:

1.7.2007 r.	Stopień							
Grupa zaszere- gowania	1	2	3	4	5	6	7	8
16	15 824,35	16 489,31	17 182,21	17 182,21	17 182,21	17 182,21		
15	13 986,08	14 573,79	15 186,20	15 608,71	15 824,35	16 489,31		
14	12 361,36	12 880,80	13 422,07	13 795,49	13 986,08	14 573,79	15 186,20	15 824,35
13	10 925,38	11 384,48	11 862,87	12 192,91	12 361,36			
12	9 656,21	10 061,97	10 484,79	10 776,50	10 925,38	11 384,48	11 862,87	12 361,36
11	8 534,47	8 893,10	9 266,80	9 524,62	9 656,21	10 061,97	10 484,79	10 925,38
10	7 543,05	7 860,02	8 190,31	8 418,17	8 534,47	8 893,10	9 266,80	9 656,21
9	6 666,80	6 946,94	7 238,86	7 440,26	7 543,05			
8	5 892,33	6 139,94	6 397,95	6 575,95	6 666,80	6 946,94	7 238,86	7 543,05
7	5 207,84	5 426,68	5 654,72	5 812,04	5 892,33	6 139,94	6 397,95	6 666,80
6	4 602,86	4 796,28	4 997,82	5 136,87	5 207,84	5 426,68	5 654,72	5 892,33
5	4 068,16	4 239,11	4 417,24	4 540,14	4 602,86	4 796,28	4 997,82	5 207,84
4	3 595,57	3 746,66	3 904,10	4 012,72	4 068,16	4 239,11	4 417,24	4 602,86
3	3 177,89	3 311,43	3 450,58	3 546,58	3 595,57	3 746,66	3 904,10	4 068,16
2	2 808,72	2 926,75	3 049,73	3 134,58	3 177,89	3 311,43	3 450,58	3 595,57
1	2 482,44	2 586,76	2 695,45	2 770,45	2 808,72			

Artykuł 15

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. kwoty dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu, o którym mowa w art. 14 akapit pierwszy załącznika XIII do Regulaminu pracowniczego, są następujące:

1.7.2007–31.12.2007 320,54 EUR

1.1.2008–31.12.2008 334,51 EUR

Artykuł 16

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. kwoty dodatku edukacyjnego, o którym mowa w art. 15 akapit pierwszy załącznika XIII do Regulaminu pracowniczego, są następujące:

1.7.2007–31.8.2007 51,07 EUR

1.9.2007–31.8.2008 68,10 EUR

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 260/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające warunki i procedurę stosowania podatku na rzecz Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 8). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1558/2007.

Artykuł 17

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2007 r. na potrzeby stosowania art. 18 ust. 1 załącznika XIII do Regulaminu pracowniczego, kwotę stałego dodatku wymienioną w byłym art. 4a załącznika VII do Regulaminu pracowniczego obowiązującego przed dniem 1 maja 2004 r. ustala się na:

- 123,31 EUR/miesiąc dla urzędników zaklasyfikowanych do grupy zaszeregowania C4 lub C5,
- 189,06 EUR/miesiąc dla urzędników zaklasyfikowanych do grupy zaszeregowania C1, C2 lub C3.

Artykuł 18

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po dniu jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2008 r.

W imieniu Rady

A. BAJUK

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 421/2008**z dnia 14 maja 2008 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 maja 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 14 maja 2008 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	50,7
	TN	111,0
	TR	105,3
	ZZ	89,0
0707 00 05	EG	167,2
	JO	196,3
	MK	40,9
	TR	163,9
	ZZ	142,1
0709 90 70	TR	124,2
	ZZ	124,2
0805 10 20	EG	44,5
	IL	59,9
	MA	50,9
	TN	52,0
	TR	55,2
	US	49,8
0805 50 10	ZZ	52,1
	AR	151,8
	MK	58,7
	TR	147,5
	US	129,7
	ZA	131,1
0808 10 80	ZZ	123,8
	AR	93,2
	BR	80,4
	CA	95,7
	CL	91,0
	CN	87,7
	MK	65,0
	NZ	109,3
	US	116,4
	UY	76,3
	ZA	79,5
	ZZ	89,5

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 422/2008**z dnia 14 maja 2008 r.****ustalające współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń, o które złożono wnioski w okresie od dnia 5 maja do dnia 9 maja 2008 r., na przywóz produktów cukrowniczych w ramach kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 950/2006 z dnia 28 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady przywozu i rafinacji produktów cukrowniczych w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3, a także mając na uwadze, co następuje:

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 950/2006 lub rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1832/2006 z dnia 13 grudnia 2006 r. ustanawiającym środki przejściowe w sektorze cukru ze względu na przystąpienie Bułgarii i Rumunii ⁽³⁾, w okresie od dnia 5 maja do dnia 9 maja 2008 r. do właściwych organów złożono wnioski

o wydanie pozwoleń na przywóz ogółem ilości równej lub przekraczającej ilość dostępną dla numeru porządkowego 09.4337 (2008–2009).

- (2) W tej sytuacji Komisja powinna ustalić współczynnik przydziału umożliwiający wydawanie pozwoleń proporcjonalnie do ilości dostępnej oraz poinformować państwa członkowskie o tym, że ustalony limit został wykorzystany,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 950/2006 lub art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1832/2006 pozwolenia na przywóz są wydawane w odniesieniu do wniosków złożonych od dnia 5 maja do dnia 9 maja 2008 r., w ramach limitów ilościowych określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1260/2007 (Dz.U. L 283 z 27.10.2007, s. 1). Rozporządzenie (WE) nr 318/2006 zastępuje się rozporządzeniem (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1) od dnia 1 października 2008 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 371/2007 (Dz.U. L 92 z 3.4.2007, s. 6).

⁽³⁾ Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 8.

ZAŁĄCZNIK

Cukier preferencyjny AKP-Indie
Tytuł IV rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2007/2008

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wniosek w tygodniu od dnia 5.5.2008-9.5.2008	Limit
09.4331	Barbados	100	Wykorzystany
09.4332	Belize	0	
09.4333	Wybrzeże Kości Słoniowej	100	
09.4334	Demokratyczna Republika Konga	100	
09.4335	Fidżi	100	
09.4336	Gujana	100	Wykorzystany
09.4337	Indie	0	
09.4338	Jamajka	100	
09.4339	Kenia	100	
09.4340	Madagaskar	100	
09.4341	Malawi	100	Wykorzystany
09.4342	Mauritius	100	
09.4343	Mozambik	0	
09.4344	Saint Kitts i Nevis	—	
09.4345	Surinam	—	
09.4346	Suazi	100	
09.4347	Tanzania	100	
09.4348	Trynidad i Tobago	100	
09.4349	Uganda	—	
09.4350	Zambia	100	
09.4351	Zimbabwe	100	

Cukier preferencyjny AKP-Indie
Tytuł IV rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2008/2009

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wniosek w tygodniu od dnia 5.5.2008-9.5.2008	Limit
09.4331	Barbados	—	Wykorzystany
09.4332	Belize	100	
09.4333	Wybrzeże Kości Słoniowej	—	
09.4334	Demokratyczna Republika Konga	—	
09.4335	Fidżi	—	
09.4336	Gujana	—	
09.4337	Indie	100	
09.4338	Jamajka	—	
09.4339	Kenia	—	
09.4340	Madagaskar	—	
09.4341	Malawi	—	
09.4342	Mauritius	—	
09.4343	Mozambik	100	
09.4344	Saint Kitts i Nevis	—	
09.4345	Surinam	—	
09.4346	Suazi	—	
09.4347	Tanzania	—	
09.4348	Trynidad i Tobago	—	
09.4349	Uganda	—	
09.4350	Zambia	—	
09.4351	Zimbabwe	—	

Cukier uzupełniający
Tytuł V rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2007/2008

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wniosek w tygodniu od dnia 5.5.2008-9.5.2008	Limit
09.4315	Indie	100	
09.4316	Kraje objęte Protokołem AKP	100	

Cukier wymieniony w koncesji CXL
Tytuł VI rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2007/2008

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wniosek w tygodniu od dnia 5.5.2008-9.5.2008	Limit
09.4317	Australia	0	Wykorzystany
09.4318	Brazylia	0	Wykorzystany
09.4319	Kuba	0	Wykorzystany
09.4320	Pozostałe kraje trzecie	0	Wykorzystany

Cukier z krajów bałkańskich
Tytuł VII rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2007/2008

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wniosek w tygodniu od dnia 5.5.2008-9.5.2008	Limit
09.4324	Albania	100	Wykorzystany
09.4325	Bośnia i Hercegowina	0	
09.4326	Serbia, Czarnogóra oraz Kosowo	100	
09.4327	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	100	
09.4328	Chorwacja	100	

Cukier pozakwotowy i przemysłowy z przywozu
Tytuł VIII rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2007/2008

Nr porządkowy	Rodzaj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wniosek w tygodniu od dnia 5.5.2008-9.5.2008	Limit
09.4380	Pozakwotowy	—	
09.4390	Przemysłowy	—	

Przywóz cukru w ramach przejściowych kontyngentów taryfowych otwartych dla Bułgarii i Rumunii
Rozdział 1 sekcja 2 rozporządzenia (WE) nr 1832/2006
Rok gospodarczy 2007/2008

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wniosek w tygodniu od dnia 5.5.2008-9.5.2008	Limit
09.4365	Bułgaria	0	Wykorzystany
09.4366	Rumunia	100	

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 423/2008**z dnia 8 maja 2008 r.****ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999
oraz wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych**

(Wersja skodyfikowana)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Traktatu powinny wystarczyć do zapewnienia swobodnego przepływu produktów sektora wina w przypadku procesów i praktyk enologicznych.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 46 i 80,

(5) Należy również określić, że kodeks powinien być stosowany bez uszczerbku dla szczegółowych przepisów z innych dziedzin, w szczególności zasad już istniejących lub zasad, które mają być przyjęte w przyszłości w odniesieniu do środków spożywczych.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1622/1999 z dnia 24 lipca 2000 r. ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina oraz wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości powinno zostać skodyfikowane.

(2) Rozdział I tytuł V rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i kilka załączników do niego ustanawiają ogólne zasady dotyczące praktyk i procesów enologicznych i odsyłają w innych sprawach do szczegółowych przepisów wykonawczych, które mają być przyjęte przez Komisję.

(3) W interesie podmiotów gospodarczych działających we Wspólnocie oraz władz odpowiedzialnych za stosowanie reguł wspólnotowych leży posiadanie wszystkich tych przepisów zestawionych we wspólnotowym kodeksie praktyk i procesów enologicznych.

(4) Taki wspólnotowy kodeks powinien obejmować jedynie szczegółowe przepisy wykonawcze, wyraźnie określone przez Radę w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999. Dla pozostałych zasady określone w art. 28 i następnych

(6) Artykuł 42 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dopuszcza wykorzystywanie we Wspólnocie do wytwarzania produktów wymienionych w art. 42 ust. 5 winogron innych niż winogrona należące do odmian winorośli wymienionych w klasyfikacji ustanowionej zgodnie z art. 19 tego rozporządzenia lub produktów z nich otrzymywanych. Należy sporządzić wykaz odmian, w stosunku, do których można stosować takie odstępstwa.

(7) Stosownie do załącznika V do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 należy sporządzić wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonych regionach (gatunkowe wina likierowe psr), w odniesieniu, do których dopuszczone są specjalne zasady ich wytwarzania. W celu umożliwienia łatwiejszej identyfikacji produktów i ułatwienia handlu wewnątrzwspólnotowego należy odnieść się do opisów produktów ustanowionych zgodnie z regułami wspólnotowymi lub, w miarę potrzeby, ustawodawstwem krajowym.

(8) Należy również ustalić poziomy stosowania niektórych substancji, stosownie do załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oraz ustanowić warunki stosowania niektórych z nich.

(9) Doświadczenia dotyczące używania lizozymu w produkcji wina, przeprowadzone przez dwa państwa członkowskie, wykazały, że dodawanie tej substancji przynosi znaczne korzyści w procesie stabilizacji wina i pozwala na wytwarzanie gatunkowych win ze zredukowaną zawartością ditlenku siarki. Można, zatem zezwolić na używanie lizozymu w maksymalnych dawkach ustalonych zgodnie z wymogami technologicznymi określonymi w trakcie doświadczeń.

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 31.7.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1300/2007 (Dz.U. L 289 z 7.11.2007, str. 8).

⁽³⁾ Zob. załącznik XXII.

- (10) Artykuł 44 rozporządzenia Rady (EWG) nr 337/79 ⁽¹⁾, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3307/85 ⁽²⁾, obniżył maksymalną zawartość ditlenku siarki ogółem win innych niż wina musujące i likierowe oraz niektóre wina gatunkowe do 15 mg na litr z mocą od dnia 1 września 1986 r. W celu uniknięcia trudności w zbywaniu wina spowodowanych tą zmianą w zasadach dotyczących produkcji wina wyprodukowane we Wspólnocie przed tą datą, z wyjątkiem Portugalii, zostało dopuszczone do bezpośredniego spożycia przez ludzi po tej dacie. Zezwolenie to stosowano również w okresie przejściowym jednego roku od tej daty w odniesieniu do win pochodzących z państw trzecich lub Portugalii, pod warunkiem, że zawartość ditlenku siarki ogółem była zgodna z regułami wspólnotowymi lub, w miarę potrzeby, przepisami hiszpańskimi obowiązującymi przed dniem 1 września 1986 r. Ponieważ nadal mogą istnieć zapasy takiego wina, omawiane środki powinny być rozszerzone.
- (11) Artykuły 12 i 16 rozporządzenia Rady (EWG) nr 358/79 z dnia 5 lutego 1979 r. w sprawie win musujących wytwarzanych we Wspólnocie oraz określonych w pozycji 13 załącznika II do rozporządzenia (EWG) nr 337/79 ⁽³⁾ obniżyły maksymalną zawartość ditlenku siarki ogółem win musujących, gatunkowych win musujących i gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach do 15 miligramów na litr z mocą od dnia 1 września 1986 r. W przypadku win musujących pochodzących ze Wspólnoty, z wyjątkiem Portugalii, art. 22 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 358/79 zezwolił na zbywanie takich produktów do wyczerpania się zapasów, pod warunkiem, że zostały one wytworzone zgodnie z tym rozporządzeniem w wersji obowiązującej przed dniem 1 września 1986 r. Należy ustanowić przepisy przejściowe dla przywożonych win musujących i win musujących produkowanych w Hiszpanii i Portugalii przed dniem 1 września 1986 r. w celu uniknięcia trudności w zbywaniu takich produktów. W związku z tym produkty te należy dopuścić do sprzedaży w okresie przejściowym po tej dacie, pod warunkiem że ich zawartość ditlenku siarki ogółem jest zgodna z przepisami wspólnotowymi obowiązującymi przed dniem 1 września 1986 r.
- (12) Załącznik V pkt B 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustala maksymalną zawartość kwasu lotnego w winie. Można ustanowić przepisy dla odstępstw dotyczących niektórych win gatunkowych produkowanych w określonych regionach (wina gatunkowe psr) i niektórych win stołowych opisywanych za pomocą oznaczenia geograficznego lub o stężeniu alkoholu 13 % lub wyższym. Niektóre wina niemieckie, hiszpańskie, francuskie, włoskie, austriackie i brytyjskie mają zazwyczaj w tych kategoriach kwasowość lotną wyższą niż przewidziana w wymienionym wyżej załączniku V dzięki specjalnym metodom ich wytwarzania oraz dzięki ich wysokiemu stężeniu alkoholu. W celu umożliwienia kontynuacji wytwarzania takich win metodami zwyczajowymi, dzięki którym nabierają one specyficznych właściwości, należy w ich przypadku przewidzieć możliwość dokonania odstępstwa od przepisów wyżej wymienionego załącznika V pkt B 1.
- (13) Zgodnie z załącznikiem V pkt D 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 należy określić regiony uprawy winorośli, w których tradycyjnie praktykowano dodawanie sacharozy, zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu 8 maja 1970 r.
- (14) Niewielki rozmiar sektora uprawy winorośli Luksemburga oznacza, że właściwe władze mogą przeprowadzać systematyczne kontrole analityczne wszystkich partii produktów przerabianych na wino. Zgłoszenia zamiaru wzbogacania wina nie są niezbędne tak długo, jak stosuje się te warunki.
- (15) Zgodnie z załącznikiem V pkt G 5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 każdy proces wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania musi być zgłoszony właściwym władzom. Dotyczy to również ilości cukru, skoncentrowanego moszczu gronowego i rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego posiadanych przez osoby fizyczne lub prawne podejmujące takie czynności. Celem takiego zgłoszenia jest umożliwienie monitorowania omawianych czynności. Zgłoszenia muszą być zatem kierowane do właściwych władz państwa członkowskiego, na którego terytorium dany proces ma być przeprowadzany i powinny być tak dokładne, na ile to możliwe. W przypadku zwiększenia stężenia alkoholu właściwe władze muszą być powiadomione w odpowiednim czasie do przeprowadzenia skutecznej kontroli. W przypadku zakwaszania i odkwaszania wystarczy kontrola przeprowadzona po dokonaniu danego procesu. W celu uproszczenia procedur administracyjnych możliwe powinno być dokonywanie takich zgłoszeń, z wyjątkiem pierwszego zgłoszenia w roku winnym, poprzez regularne uaktualnianie rejestrów sprawdzanych przez właściwy organ.
- (16) Załącznik V pkt F 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 ustanawia niektóre zasady słodzenia win. Przepis ten odnosi się głównie do wina stołowego, ale stosuje się także to do win gatunkowych psr, na mocy załącznika VI pkt G 2 do tego rozporządzenia.
- (17) Słodzenie nie musi prowadzić do nadmiarowego wzbogacania w granicach ustalonych w załączniku V pkt C do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. W tym celu w załączniku V pkt F 1 do tego rozporządzenia przewidziano przepis szczególny. Ponadto kontrole są niezbędne do celu zapewnienia zgodności z omawianymi przepisami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 54 z 5.3.1979, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 367 z 31.12.1985, str. 39.

⁽³⁾ Dz.U. L 54 z 5.3.1979, str. 130.

- (18) W celu, w szczególności, ułatwienia skutecznego przeprowadzania kontroli słodzenie powinno się przeprowadzać wyłącznie na etapie produkcji lub innym etapie możliwie najbliższym produkcji. Należy je w związku z tym ograniczyć do produkcji i etapów sprzedaży hurtowej.
- (19) Władze nadzorcze muszą być informowane o wszystkich czynnościach słodzenia, które mają nastąpić. Każda osoba zamierzająca przeprowadzić słodzenie powinna powiadomić na piśmie władze nadzorcze. Procedura niniejsza może być jednak uproszczona w przypadku gdy słodzenie przeprowadzane jest często i ciągle.
- (20) Celem takich powiadomień jest umożliwienie monitorowania wymienionych procesów. Powiadomienia muszą zatem być kierowane do właściwych władz państwa członkowskiego, na którego terytorium proces ma być przeprowadzony, i powinny być tak dokładne, jak to tylko możliwe, i właściwe władze muszą otrzymać zgłoszenie przed podjęciem czynności.
- (21) W celu zapewnienia skuteczności kontroli ilość moszczu gronowego lub skoncentrowanego moszczu gronowego, posiadana przez zainteresowaną stronę, musi być zgłoszona przed przeprowadzeniem słodzenia. Zgłoszenia takie nie mają jednak wartości, dopóki nie istnieje również obowiązek prowadzenia rejestrów przychodu i rozchodu produktów wykorzystywanych do słodzenia.
- (22) W celu zapobieżenia wykorzystaniu sacharozy do słodzenia win likierowych należy pozwolić na używanie, oprócz skoncentrowanego moszczu gronowego, rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego.
- (23) „Kupaż” jest szeroko rozpowszechnioną praktyką enologiczną i ze względu na jej możliwe konsekwencje jej stosowanie należy uregulować w celu zapobieżenia nadużyciom.
- (24) Wskazanie pochodzenia geograficznego lub odmiany winorośli ma wielkie znaczenie dla handlowej wartości win lub moszczy pochodzących z tej samej wspólnotowej strefy uprawy winorośli lub z tego samego obszaru produkcyjnego państwa trzeciego. Mieszanie win lub moszczy gronowych z tej samej strefy, ale z innych obszarów geograficznych położonych w obrębie tej strefy lub z różnych odmian winorośli, lub lat zbioru, należy zatem uważać także za mieszanie, w przypadku gdy opis otrzymywanego produktu wymienia pochodzenie geograficzne, odmianę winorośli lub rok zbioru.
- (25) Należy pozwolić państwom członkowskim na zezwolenie stosowania, w ograniczonym czasie w celach doświadczalnych, praktyk i procesów enologicznych nieprzewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999.
- (26) Na mocy art. 46 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 należy przyjąć metody analizy w celu ustalenia składu produktów objętych art. 1 tego rozporządzenia oraz należy ustanowić zasady w celu ustalenia, czy produkty te zostały poddane procesom sprzecznym z dozwolonymi praktykami enologicznymi.
- (27) Załącznik VI pkt J 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje badanie analityczne, które ma za zadanie mierzyć, co najmniej czynniki, spośród wymienionych w pkt J 3 tego załącznika, umożliwiając rozróżnienie danego wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr).
- (28) W celach weryfikacyjnych należy wprowadzić jednolite metody analizy w celu zapewnienia, że szczegóły znajdujące się w dokumentach dotyczących omawianych produktów są dokładne i porównywalne. Takie metody muszą być zatem obowiązkowe dla wszystkich transakcji handlowych i procedur weryfikacji. Jednakże, ze względu na wymogi kontrolne i ograniczone instrumenty handlowe należy umożliwić kontynuowanie w ograniczonym okresie niewielkiej liczby zwykle stosowanych procedur tak, aby przedmiotowe czynniki można było określić szybko i z należytą dokładnością.
- (29) Wspólnotowe metody analizy win zostały ustanowione w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2676/90 ⁽¹⁾. Ponieważ metody tam opisane są obowiązujące, rozporządzenie to powinno pozostać w mocy, z wyjątkiem zwykle stosowanych metod, które ostatecznie nie będą już opisywane.
- (30) Komitet Zarządzający ds. Wina nie wydał opinii w terminie ustalonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1

Cel

Bez uszczerbku dla ogólnych zasad dotyczących środków spożywczych, procesy i praktyki enologiczne regulowane są regułami wspólnotowymi ustanowionymi w tytule V rozdział I rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 i w załącznikach do niego oraz w kodeksie ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 272 z 3.10.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1293/2005 (Dz.U. L 205 z 6.8.2005, str. 12).

Niniejszy kodeks zawiera szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w szczególności zasady dotyczące produktów przeznaczonych do wykorzystania w winiarstwie (tytuł I) oraz praktykach i procesach enologicznych dozwolonych we Wspólnocie (tytuły II i III).

TYTUŁ I

WYMAGANIA DOTYCZĄCE NIEKTÓRYCH WINOGRON I MOSZCZY GRONOWYCH

Artykuł 2

Wykorzystanie winogron niektórych odmian

1. Winogron odmian sklasyfikowanych wyłącznie jako odmiany deserowe nie wykorzystuje się w winiarstwie.

2. Nie naruszając art. 42 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, winogrona odmian wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia mogą być wykorzystywane we Wspólnocie do przygotowywania produktów objętych tym przepisem.

Artykuł 3

Wykorzystywanie niektórych produktów nieposiadających naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych do produkcji wina musującego, wina musującego gazowanego i wina półmusującego gazowanego

Lata, w których z powodu niesprzyjających warunków pogodowych można wykorzystywać produkty ze stref uprawy winorośli A i B, nieposiadające minimalnego naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych ustanowionego dla odpowiedniej strefy uprawy winorośli, według warunków ustanowionych w art. 44 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, do produkcji wina musującego, wina musującego gazowanego i wina półmusującego gazowanego są zgodne z ustanowionymi w załączniku II do tego rozporządzenia.

Artykuł 4

Wykorzystanie moszczu gronowego niektórych odmian winorośli do produkcji gatunkowego wina musującego typu aromatyzowanego i gatunkowego wina musującego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) typu aromatyzowanego oraz wyjątki od takiego wykorzystania

1. Wykaz odmian winorośli produkujących moszcz gronowy lub moszcz gronowy w trakcie fermentacji, które muszą być użyte do stworzenia *cuvée* do wytworzenia gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego i gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) zgodnie z załącznikiem V pkt I 3 lit. a) i załącznikiem VI pkt K 10 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 jest zgodny z ustalonym w załączniku III część A do tego rozporządzenia.

2. Odstępstwa określone w załączniku V pkt I 3 lit. a) oraz w załączniku VI pkt K 10 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dotyczące odmian winorośli i produktów używa-

nych do tworzenia *cuvée*, są zgodne z ustanowionymi w załączniku III część B do tego rozporządzenia.

TYTUŁ II

PRAKTYKI I PROCESY ENOLOGICZNE

ROZDZIAŁ I

Ograniczenia i wymogi odnoszące się do stosowania niektórych substancji dopuszczonych w celach enologicznych

Artykuł 5

Ograniczenia stosowania niektórych substancji

Substancje dopuszczone w celach enologicznych, wymienione w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą być używane tylko z zastrzeżeniem limitów ustanowionych w załączniku IV do tego rozporządzenia.

Artykuł 6

Specyfikacje czystości i identyfikacji substancji wykorzystywanych w praktykach enologicznych

Specyfikacje czystości i identyfikacji substancji wykorzystywanych w praktykach enologicznych określonych w art. 46 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 są tymi ustanowionymi w dyrektywie Komisji 96/77/WE⁽¹⁾. W razie potrzeby te kryteria czystości uzupełnia się szczególnymi wymaganiami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 7

Winian wapnia

Winian wapnia, którego stosowanie jako środka wspomagającego wytrącanie kamienia z kwasu winowego przewidziane jest w załączniku IV pkt 3 lit. v) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być używany, jeśli spełnia wymogi ustalone w załączniku V do tego rozporządzenia.

Artykuł 8

Kwas winowy

1. Kwas winowy, którego stosowanie do celów odkwaszania przewidziane jest w załączniku IV pkt 1 lit. m) oraz w załączniku IV pkt 3 lit. l) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowany w odniesieniu do produktów, które:

- a) pochodzą z odmian winorośli Elbling i Riesling; oraz
- b) zostały otrzymane z winogron zbieranych w następujących regionach upraw winorośli w północnej części strefy A uprawy winorośli:

— Ahr,

— Rheingau,

⁽¹⁾ Dz.U. L 339 z 30.12.1996, str. 1.

- Mittelrhein,
- Mosel,
- Nahe,
- Rheinhessen,
- Pfalz,
- Moselle luxembourgeoise.

2. Kwas winowy, którego wykorzystanie określa się w pkt 1 lit. l) i m) załącznika IV i pkt 3 lit. k) i l) załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, nazywany również kwasem L-winowym, musi być pochodzenia rolniczego i ekstrahowany wyłącznie z produktów winiarskich. Musi spełniać kryteria czystości ustanowione w dyrektywie 96/77/WE.

Artykuł 9

Żywica z sosny Aleppo

1. Żywica z sosny Aleppo, której stosowanie przewidziane jest w załączniku IV pkt 1 lit. n) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być używana tylko do produkcji wina stołowego „retsina”. Ta praktyka enologiczna może być przeprowadzana tylko:

- a) na geograficznym terytorium Grecji;
- b) z użyciem moszczu gronowego z odmian winorośli, obszarów produkcji i obszarów winiarskich, tak jak określono w greckich przepisach obowiązujących w dniu 31 grudnia 1980 r.;
- c) poprzez dodanie 1 000 gramów lub mniej żywicy na hektolitr użytego produktu, przed fermentacją lub w przypadku gdy rzeczywiste stężenie alkoholu w % objętościowych nie przekracza jednej trzeciej całkowitego stężenia alkoholu w % objętościowych podczas procesu fermentacji.

2. Grecja powiadamia Komisję z wyprzedzeniem, jeżeli zamierza zmienić przepisy określone w ust. 1 lit. b). Jeśli Komisja nie udzieli odpowiedzi w ciągu dwóch miesięcy od takiego powiadomienia, Grecja będzie mogła wprowadzić planowane zmiany.

Artykuł 10

Betaglukanaza

Betaglukanaza, której stosowanie przewidziane jest w załączniku IV pkt 1 lit. j) i pkt 3 lit. m) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowana tylko, jeżeli spełnia wymogi ustalone w załączniku VI do tego rozporządzenia.

Artykuł 11

Bakterie fermentacji mlekowej

Bakterie fermentacji mlekowej, których stosowanie przewidziane jest w załączniku IV pkt 1 lit. q) i pkt 3 lit. z) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą być stosowane tylko, jeżeli spełniają wymogi ustalone w załączniku VII do tego rozporządzenia.

Artykuł 12

Lizozym

Lizozym, którego stosowanie przewidziane jest w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 pkt 1 lit. r) oraz pkt 3 lit. zb), może być stosowany tylko, jeżeli spełnia on wymagania określone w załączniku VIII do tego rozporządzenia.

Artykuł 13

Żywice jonowymienne

Żywice jonowymienne, które można stosować zgodnie z załącznikiem IV pkt 2 lit. h) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, to styren i kopolimery diwinylobenzenu zawierające kwas sulfonowy lub grupy amonowe. Muszą one spełniać wymogi ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ oraz w przepisach wspólnotowych i krajowych przyjętych w celu jego wykonania. Ponadto podczas badania metodami analitycznymi ustanowionymi w załączniku IX do tego rozporządzenia nie mogą one stracić więcej niż 1 mg/l substancji organicznej w żadnym z wymienionych rozpuszczalników. Muszą być regenerowane za pomocą substancji dopuszczonych do stosowania podczas przygotowywania środków spożywczych.

Żywice te mogą być stosowane jedynie pod kontrolą enologa lub technika oraz w instalacjach zatwierdzonych przez władze państw członkowskich, na których terytorium procesy są stosowane. Takie władze ustalają obowiązki i zakres odpowiedzialności spoczywającej na zatwierdzonym enologu lub techniku.

Artykuł 14

Żelazocyjanek potasu

Żelazocyjanek potasu, którego stosowanie przewidziane jest w załączniku IV pkt 3 lit. p) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowany pod nadzorem enologa lub technika, urzędowo zatwierdzonego przez władze państwa członkowskiego, na którego terytorium proces jest przeprowadzany i którego zakres odpowiedzialności jest ustalany, w razie potrzeby, przez zainteresowane państwo członkowskie.

Po poddaniu obróbce żelazocyjanekiem potasu wino zawiera śladowe ilości żelaza.

⁽¹⁾ Dz.U. L 338 z 13.11.2004, str. 4.

Nadzór nad stosowaniem produktu objętego niniejszym artykułem jest regulowany przepisami przyjmowanymi przez państwa członkowskie.

Artykuł 15

Fitynian wapnia

Fitynian wapnia, którego stosowanie przewidziane jest w załączniku IV pkt 3 lit. p) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowany pod nadzorem enologa lub technika urzędowo zatwierdzonego przez władze państwa członkowskiego, na którego terytorium proces jest przeprowadzany i którego zakres odpowiedzialności jest ustalony, w razie potrzeby, przez zainteresowane państwo członkowskie.

Po poddaniu obróbce fitynianem wapnia wino zawiera ilości śladowe żelaza.

Nadzór nad stosowaniem produktu objętego niniejszym artykułem jest regulowany przepisami przyjmowanymi przez państwa członkowskie.

Artykuł 16

Kwas DL-winowy

Kwas DL-winowy, którego stosowanie przewidziane jest w załączniku IV pkt 3 lit. s) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowany pod nadzorem enologa lub technika, urzędowo zatwierdzonego przez władze państwa członkowskiego, na którego terytorium proces jest przeprowadzany i którego zakres odpowiedzialności jest ustalony, w razie potrzeby, przez zainteresowane państwo członkowskie.

Nadzór nad stosowaniem produktu objętego niniejszym artykułem jest regulowany przepisami przyjmowanymi przez państwa członkowskie.

Artykuł 17

Dwuwęglan dimetylu

Dodanie dwuwęglanu dimetylu, o którym mowa w załączniku IV pkt 3 lit. zc) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być wykonane tylko w granicach ustalonych w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia i jeśli spełnia wymogi określone w załączniku X do tego rozporządzenia.

Artykuł 18

Elektrodializa

Elektrodializa, którą stosuje się w celu zapewnienia winowej stabilizacji wina, przewidziana w załączniku IV pkt 4 lit. b) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowana tylko, jeżeli spełnia wymogi ustalone w załączniku XI do tego rozporządzenia.

Artykuł 19

Ureaza

Ureaza, którą stosuje się w celu obniżenia poziomu mocznika w winie, przewidziana w załączniku IV pkt 4 lit. c) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, może być stosowana tylko, jeżeli spełnia wymogi i kryteria czystości ustalone w załączniku XII do tego rozporządzenia.

Artykuł 20

Dodawanie tlenu

Dodawanie tlenu, który przewidziany jest w załączniku IV pkt 4 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, przeprowadza się, używając czystego tlenu gazowego.

Artykuł 21

Wlewanie wina lub moszczu gronowego do osadu lub wyciągu gronowego, lub tłoczonego miąższu „aszú”

Wlewania wina lub moszczu gronowego do osadu lub wyciągu gronowego lub tłoczonego miąższu „aszú”, przewidzianego w pkt 4. lit. d) załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dokonuje się w następujący sposób, zgodnie z przepisami węgierskimi obowiązującymi w dniu 1 maja 2004:

- a) „Tokaji fordítás” przygotowuje się, wlewając moszcz lub wino do tłoczonego miąższu „aszú”;
- b) „Tokaji másolás” przygotowuje się, wlewając moszcz lub wino do osadu „szamorodni” lub „aszú”.

Artykuł 22

Stosowanie kawałków drewna dębowego

Możliwe jest stosowanie kawałków drewna dębowego, o którym mowa w załączniku IV pkt 4 lit. e) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wyłącznie jeśli jest zgodne z przepisami załącznika XIII do niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ II

Ograniczenia i wymogi szczególne

Artykuł 23

Zawartość ditlenku siarki

1. Zmiany wykazu win, przewidzianego w załączniku V pkt A 2 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, są zgodne z ustaleniami zawartymi w załączniku XIV do tego rozporządzenia.
2. Można oferować do bezpośredniego spożycia przez ludzi, do wyczerpania zapasów, następujące produkty:

— wino, inne niż wino likierowe i musujące produkowane we Wspólnocie, z wyjątkiem Portugalii przed dniem 1 września 1986 r., oraz

— wino, inne niż wino likierowe i musujące, pochodzące z państw trzecich lub z Portugalii i przywożone do Wspólnoty przed dniem 1 września 1987 r.,

pod warunkiem, że łączna zawartość ditlenku siarki w chwili wprowadzania do obrotu w celu bezpośredniego spożycia przez ludzi nie przekracza:

- a) 175 miligramów na litr w winach czerwonych;
- b) 225 miligramów na litr w winach białych i winach różowych;
- c) bez wpływu na powyżej wymienione przepisy lit. a) i b) dla win z resztkową zawartością cukru wyrażonego jako cukier inwertowany wynoszącą nie mniej niż pięć gramów na litr, 225 miligramów na litr w winach czerwonych i 275 miligramów na litr w winach białych i różowych.

Ponadto można oferować do bezpośredniego spożycia przez ludzi w kraju produkcji i na wywóz do państw trzecich, do wyczerpania zapasów, następujące produkty:

— wino produkowane w Hiszpanii przed dniem 1 września 1986 r., w którym łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza wartości maksymalnej ustalonej w przepisach hiszpańskich obowiązujących przed tą datą, oraz

— wino produkowane w Portugalii przed dniem 1 stycznia 1991 r., w którym łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza wartości maksymalnej ustalonej w przepisach portugalskich obowiązujących przed tą datą.

3. Wina musujące pochodzące z państw trzecich i Portugalii oraz przywożone do Wspólnoty przed dniem 1 września 1987 r. mogą być oferowane do bezpośredniego spożycia przez ludzi, do wyczerpania zapasów, pod warunkiem że łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza:

— 250 miligramów na litr w winach musujących, oraz

— 200 miligramów na litr w gatunkowych winach musujących.

Ponadto można oferować do bezpośredniego spożycia przez ludzi w kraju produkcji i na wywóz do państw trzecich, do wyczerpania zapasów, następujące produkty:

— wino produkowane w Hiszpanii przed dniem 1 września 1986 r., w którym łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza wartości maksymalnej ustalonej w przepisach hiszpańskich obowiązujących przed tą datą, oraz

— wino produkowane w Portugalii przed dniem 1 stycznia 1991 r., w którym łączna zawartość ditlenku siarki nie przekracza wartości maksymalnej ustalonej w przepisach portugalskich obowiązujących przed tą datą.

4. Przypadki, w których państwa członkowskie mogą zezwolić, ze względu na warunki pogodowe, na zwiększenie maksymalnej łącznej zawartości dwutlenku siarki w winie, ustanowionej na poziomie niższym niż 300 miligramów na litr w pkt A załącznika V do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, o maksymalnie 40 miligramów na litr w niektórych winach produkowanych w niektórych strefach uprawy winorośli na ich terytorium, są wymienione w załączniku XV do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 24

Zawartość kwasu lotnego

Wina objęte wyjątkami dotyczącymi maksymalnej zawartości kwasu lotnego, zgodnie z załącznikiem V pkt B 3) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, są ustalone w załączniku XVI do tego rozporządzenia.

Artykuł 25

Stosowanie siarczynu wapnia w niektórych winach likierowych

Odstępstwa dotyczące stosowania siarczynu wapnia, określonego w załączniku V pkt J 4 lit. b) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, mogą być przyznane tylko w odniesieniu do następujących win hiszpańskich:

a) „Vino generoso” zgodnie z określeniem podanym w załączniku VI pkt L 8 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;

b) „Vino generoso de licor” zgodnie z określeniem podanym w załączniku VI pkt L 11 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

TYTUŁ III

PRAKTYKI ENOLOGICZNE

ROZDZIAŁ I

Wzbogacanie

Artykuł 26

Dopuszczenie stosowania sacharozy

Regiony uprawy winorośli, w których stosowanie sacharozy jest dopuszczone stosownie do załącznika V pkt D 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

- a) strefa A uprawy winorośli;
- b) strefa B uprawy winorośli;
- c) strefa C uprawy winorośli, z wyjątkiem winnic we Włoszech, Grecji, Hiszpanii i Portugalii oraz winnic w departamentach francuskich podlegających jurysdykcji sądów apelacyjnych:
 - Aix-en-Provence,
 - Nîmes,
 - Montpellier,
 - Tuluzę,
 - Agen,
 - Pau,
 - Bordeaux,
 - Bastia.

Jednak wzbogacanie za pomocą „cukrzenia suchego” może być dopuszczone przez władze krajowe jako wyjątek we francuskich departamentach, określonych w lit. c). Francja powiadamia niezwłocznie Komisję i pozostałe państwa członkowskie o każdym takim zezwoleniu.

Artykuł 27

Wzbogacanie w przypadku wyjątkowo niekorzystnych warunków pogodowych

Lata, podczas których można dopuścić zwiększenie stężenia alkoholu w % objętościowych, określonych w załączniku V pkt C 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zgodnie

z procedurą określoną art. 75 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, z powodu wyjątkowo niekorzystnych warunków pogodowych, zgodnie z pkt C 4 tego załącznika, oraz strefy uprawy winorośli, regiony geograficzne i dane odmiany są ustalone, w miarę potrzeby, w załączniku XVII do tego rozporządzenia.

Artykuł 28

Wzbogacanie *cuvée* win musujących

Zgodnie z załącznikiem V pkt H 4 i pkt I 5 oraz załącznikiem VI pkt K 11 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 każde państwo członkowskie może zezwolić na wzbogacanie *cuvée* w miejscu przygotowywania win musujących, pod warunkiem że:

- a) żaden ze składników *cuvée* nie był wcześniej poddawany wzbogacaniu;
- b) wymienione składniki pochodzą wyłącznie z winogron zbieranych na jego terytorium;
- c) wzbogacanie przeprowadza się jednorazowo;
- d) nie przekracza się następujących limitów:
 - (i) 3,5 % objętościowych w przypadku *cuvée* zawierającego składniki ze strefy A uprawy winorośli, pod warunkiem że naturalne stężenie alkoholu każdego ze składników wynosi co najmniej 5 % objętościowych;
 - (ii) 2,5 % objętościowych w przypadku *cuvée* zawierającego składniki ze strefy B uprawy winorośli, pod warunkiem że naturalne stężenie alkoholu każdego ze składników wynosi co najmniej 6 % objętościowych;
 - (iii) 2 % objętościowych w przypadku *cuvée* zawierającego składniki ze stref C I a, C I b, C II lub C III uprawy winorośli, pod warunkiem że naturalne stężenie alkoholu każdego ze składników wynosi odpowiednio co najmniej 7,5 %, 8 %, 8,5 % i 9 % objętościowych;
- e) stosowaną metodą jest dodanie sacharozy, skoncentrowanego moszczu gronowego lub rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego.

Limity określone w akapicie pierwszym lit. d) pozostają bez uszczerbku dla stosowania art. 44 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w stosunku do *cuvée* przeznaczanych do produkcji win musujących, jak określono w załączniku I pkt 15 do tego rozporządzenia.

Artykuł 29

Przepisy administracyjne stosowane do wzbogacania

1. Powiadomienia, określone w załączniku V pkt G 5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dotyczące czynności zwiększających stężenie alkoholu dokonywane są przez osoby fizyczne lub prawne przeprowadzające omawiane czynności oraz w odpowiednim czasie i zgodnie z warunkami kontroli ustalonymi przez właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terytorium czynność ta ma miejsce.

2. Powiadomienia, określone w ust. 1, sporządzane są na piśmie i zawierają następujące informacje:

- a) nazwisko i adres osoby dokonującej zgłoszenia;
- b) miejsce, w którym ma być przeprowadzona czynność wzmocniania;
- c) dzień i czas rozpoczęcia czynności;
- d) opis produktu poddawanego wzmocnianiu;
- e) proces stosowany do wzmocniania ze szczegółami dotyczącymi rodzaju używanego produktu.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić na wcześniejsze zgłoszenia obejmujące kilka czynności lub na określony czas wysłania do właściwych władz. Powiadomienia takie są przyjmowane tylko, jeżeli osoba dokonująca zgłoszenia prowadzi pisemny rejestr każdej czynności wzmocniania, jak przewidziano w ust. 6, oraz informacji wymaganych przepisami ust. 2.

4. W przypadku gdy dana osoba nie może przeprowadzić zgłoszonej czynności w odpowiednim czasie z powodu siły wyższej, państwa członkowskie określają warunki, zgodnie z którymi osoba ta dokonuje nowego zgłoszenia odpowiedniemu organowi w celu umożliwienia przeprowadzenia niezbędnych kontroli.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję na piśmie o takich przepisach.

5. Powiadomienia określone w ust. 1 nie są wymagane w Luksemburgu.

6. Szczegóły dotyczące czynności zwiększenia stężenia alkoholu wprowadza się do rejestrów niezwłocznie po zakończeniu czynności wzmocniania, zgodnie z przepisami przyjętymi stosownie do art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

W przypadkach, w których wcześniejsze zgłoszenia obejmujące kilka czynności nie wskazują dnia i czasu rozpoczęcia czynności, wpis w rejestrze musi być dokonany także przed rozpoczęciem każdej czynności.

ROZDZIAŁ II

Zakwaszanie i odkwaszanie

Artykuł 30

Przepisy administracyjne stosowane do zakwaszania i odkwaszania

1. W przypadku zakwaszania i odkwaszania podmioty dokonują zgłoszeń, określonych w załączniku V pkt G 5 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, nie później niż drugiego dnia po przeprowadzeniu pierwszej czynności w każdym roku winnym. Powiadomienia takie są ważne w stosunku do wszystkich czynności przeprowadzanych w danym roku winnym.

2. Powiadomienia określone w ust. 1 sporządzane są na piśmie i zawierają następujące informacje:

- a) nazwisko i adres osoby dokonującej zgłoszenia;
- b) rodzaj danej czynności;
- c) miejsce, w którym czynność ma być przeprowadzona.

3. Szczegóły dotyczące każdej czynności zakwaszenia i odkwaszenia są wprowadzane do rejestrów, zgodnie z przepisami przyjętymi stosownie do art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

ROZDZIAŁ III

Wspólne zasady stosowane w odniesieniu do wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania

Artykuł 31

Zakwaszanie i wzbogacanie tego samego produktu

Decyzję w sprawie przypadków, w których zakwaszanie i odkwaszanie tego samego produktu, w rozumieniu przepisów załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest dozwolone zgodnie z załącznikiem V pkt E 7 do tego rozporządzenia, podejmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 75 ust. 2 tego rozporządzenia i są to przypadki takie, jak określono w załączniku XVIII do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 32**Zasady ogólne stosowane w odniesieniu do wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania produktów innych niż wino**

Procesy określone w załączniku V pkt G 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przeprowadza się jednorazowo. Państwa członkowskie mogą jednak zezwolić na przeprowadzenie niektórych procesów w kilku czynnościach, w przypadku gdy przyczynia się to do ulepszenia winifikacji danych produktów. W takich wypadkach limity ustanowione w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 stosuje się w odniesieniu do całej czynności.

Artykuł 33**Odstępstwo od terminów ustanowionych dla wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania**

W drodze odstępstwa od terminów ustanowionych w załączniku V pkt G 7 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 czynności wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania można przeprowadzić przed terminami ustalonymi z załączniku XIX do tego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ IV**Słodzenie****Artykuł 34****Zasady techniczne stosowane podczas słodzenia**

Słodzenie win stołowych i win gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) dopuszczone jest tylko na etapie produkcji i sprzedaży hurtowej.

Artykuł 35**Przepisy administracyjne stosowane podczas słodzenia**

1. Każda osoba fizyczna lub prawna zamierzająca dokonać słodzenia powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terytorium czynność ma być przeprowadzana.

2. Zgłoszenia sporządza się na piśmie i właściwe władze powinny je otrzymać co najmniej 48 godzin przed dniem przeprowadzenia czynności.

Jednakże gdy przedsiębiorstwo dokonuje słodzenia w sposób stały, państwa członkowskie mogą zezwolić na powiadomienie obejmujące kilka czynności lub określony okres wysłane właściwym władzom. Powiadomienie takie jest przyjmowane tylko pod warunkiem, że przedsiębiorstwo prowadzi pisemny rejestr każdej czynności słodzenia oraz rejestry informacji wymaganych przepisami ust. 3.

3. Zgłoszenia zawierają następujące informacje:

a) w odniesieniu do czynności słodzenia przeprowadzonych zgodnie z załącznikiem V pkt F 1 lit. a) oraz załącznikiem VI pkt G 2 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

(i) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu wina stołowego lub wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr), które będzie słodzone;

(ii) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu moszczu gronowego, który będzie dodawany;

(iii) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu wina stołowego lub wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) po dosłodzeniu;

b) w odniesieniu do czynności słodzenia przeprowadzonych zgodnie z załącznikiem V pkt F 1 lit. b) oraz załącznikiem VI pkt G 2 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999:

(i) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu wina stołowego lub wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr), które będzie słodzone;

(ii) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu moszczu gronowego lub, w odpowiednim przypadku, ilość i gęstość skoncentrowanego moszczu gronowego, który będzie dodawany;

(iii) ilość oraz całkowite i rzeczywiste stężenie alkoholu wina stołowego lub wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) po dosłodzeniu.

4. Osoby określone w ust. 1 prowadzą rejestry przychodu i rozchodu towarów wskazujące ilości moszczu gronowego lub skoncentrowanego moszczu gronowego, które posiadają w celu przeprowadzenia słodzenia.

Artykuł 36**Słodzenie niektórych win przywożonych**

Słodzenie win przywożonych, określonych w załączniku V pkt F 3 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, podlega warunkom ustanowionym w art. 34 i 35 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 37

Zasady szczególne stosowane przy słodzeniu win likierowych

1. Słodzenie, przeprowadzane na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt J 6 lit. a) tiret drugie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dopuszczone jest w odniesieniu do „vino generoso de licor” zgodnie z określeniem w załączniku VI pkt L 11 do tego rozporządzenia.

2. Słodzenie przeprowadzane na warunkach ustanowionych w załączniku V pkt J 6 lit. a) tiret trzecie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dopuszczone jest w odniesieniu do gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) Madeira.

ROZDZIAŁ V

Kupaż

Artykuł 38

Definicja

1. „Kupaż” w rozumieniu art. 46 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 oznacza mieszanie ze sobą win lub moszczu pochodzących z:

- a) różnych państw;
- b) różnych stref uprawy winorośli we Wspólnocie, w rozumieniu przepisów załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, lub różnych stref produkcji w państwach trzecich;
- c) z tej samej strefy uprawy winorośli we Wspólnocie lub z tej samej strefy produkcji w państwie trzecim, ale będące różnego pochodzenia geograficznego, lub różnych odmian winorośli, lub z różnych zbiorów, pod warunkiem że pochodzenie geograficzne, odmiana winorośli lub rok zbioru jest określony, lub istnieje obowiązek określenia, w opisie danego produktu; lub
- d) odmiennych kategorii win lub moszczu.

2. Za odmienne kategorie wina lub moszczu uważa się:

- a) wino czerwone, wino białe oraz moszcze lub wina nadające się do otrzymania jednej z tych kategorii wina;
- b) wino stołowe, wino gatunkowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr) oraz moszcze lub wina nadające się do otrzymania jednej z tych kategorii wina.

Dla celów niniejszego ustępu wino różowe traktuje się jak wino czerwone.

3. Następujących procesów nie uważa się za kupaż:

a) dodawanie skoncentrowanego moszczu gronowego lub rektyfikowanego skoncentrowanego moszczu gronowego w celu zwiększenia naturalnego stężenia alkoholu danego produktu;

b) słodzenie:

(i) wina stołowego;

(ii) wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr), w przypadku gdy substancja słodząca pochodzi z określonego regionu, którego nazwę wino nosi, lub jest rektyfikowanym skoncentrowanym moszczem gronowym;

c) produkcja wina gatunkowego produkowanego w określonym regionie geograficznym (psr) zgodnie z tradycyjnymi praktykami, określonymi w załączniku VI pkt D 2 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 39

Zasady ogólne stosowane podczas kupażu

1. Kupaż lub mieszanie następujących produktów jest zakazane, jeżeli którykolwiek ze składników nie spełnia wymogów rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub niniejszego rozporządzenia:

- a) win stołowych ze sobą; lub
- b) win nadających się do otrzymania win stołowych ze sobą lub z winami stołowymi; lub
- c) win gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) ze sobą.

2. Wyniku mieszania świeżych winogron, moszczu gronowego, moszczu winogronowego w trakcie fermentacji lub młodego wina, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła, w przypadku gdy którykolwiek z tych produktów nie posiada właściwości wymaganych do uzyskania wina stołowego lub wina nadającego się do otrzymania wina stołowego, z produktami nadającymi się do otrzymania takiego wina lub z winem stołowym, nie uważa się za wino stołowe lub wino nadające się do otrzymania wina stołowego.

3. W przypadku kupażu oraz z zastrzeżeniem przepisów następnych ustępów jedynymi produktami, które mogą być uważane za wina stołowe, są produkty powstające w wyniku zmieszania za sobą win stołowych lub zmieszania win stołowych z winami nadającymi się do otrzymania win stołowych, pod warunkiem że takie wina nadające się do otrzymania win stołowych mają całkowite naturalne stężenie alkoholu nieprzekraczające 17 % objętościowych.

4. Bez uszczerbku dla przepisów art. 44 ust. 7 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 kupaż wina nadającego się do otrzymania wina stołowego z:

a) winem stołowym może dać wino stołowe, tylko w przypadku gdy czynność jest przeprowadzana w strefie uprawy winorośli, w której zostało wyprodukowane wino nadające się do otrzymania wina stołowego;

b) innym winem nadającym się do otrzymania wina stołowego może dać wino stołowe, tylko w przypadku gdy:

(i) drugie wino nadające się do otrzymania wina stołowego zostało wyprodukowane w tej samej strefie uprawy winorośli; oraz

(ii) czynność jest przeprowadzana w tej samej strefie uprawy winorośli.

5. Kupaż moszczu gronowego lub wina stołowego, które poddano praktyce enologicznej, określonej w załączniku IV pkt 1 lit. n) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, z moszczem gronowym lub winem, które nie było poddane tej praktyce, jest zakazany.

ROZDZIAŁ VI

Dodawanie innych produktów

Artykuł 40

Dodawanie destylatu do win likierowych i niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr)

Cechy charakterystyczne destylatu winnego i destylatu z suszonych winogron, który można dodać do win likierowych i niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), zgodnie z załącznikiem V pkt J 2 lit. a) ppkt (i) tiret drugie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, są określone w załączniku XX do tego rozporządzenia.

Artykuł 41

Dodawanie innych produktów i stosowanie moszczu gronowego podczas przygotowywania niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr)

1. Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których przygotowanie wymaga użycia moszczu gronowego lub jego mieszanki z winem zgodnie z załącznikiem V pkt J 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest ustalony w załączniku XXI część A do tego rozporządzenia.

2. Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), do których można dodawać produkty określone w załączniku V pkt J 2

lit. b) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, jest ustalony w załączniku XXI część B do tego rozporządzenia.

Artykuł 42

Dodawanie alkoholu do wina półmusującego

Stosownie do przepisów art. 42 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dodatek alkoholu do wina półmusującego nie powoduje zwiększenia całkowitego stężenia alkoholu wina półmusującego o więcej niż 0,5 % objętościowego. Alkohol może być dodany wyłącznie w postaci *expedition liqueur* i pod warunkiem że taka metoda jest dopuszczona na mocy przepisów obowiązujących w państwie członkowskim produkcji oraz że takie przepisy zostały podane do wiadomości Komisji i innym państwom członkowskim.

ROZDZIAŁ VII

Wymogi dotyczące dojrzewania

Artykuł 43

Dojrzewanie niektórych win likierowych

Dojrzewanie, zgodnie z warunkami ustanowionymi w załączniku V pkt J 6 lit. c) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dopuszczone jest w odniesieniu do gatunkowego wina likierowego produkowanego w określonym regionie (psr) Madeira.

TYTUŁ IV

DOŚWIADCZALNE WYKORZYSTANIE NOWYCH PRAKTYK ENOLOGICZNYCH

Artykuł 44

Zasady ogólne

1. W celach doświadczalnych, określonych w art. 46 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, każde państwo członkowskie może zezwolić na stosowanie niektórych praktyk enologicznych lub procesów nienaprzewidywanych w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999 lub w niniejszym rozporządzeniu przez okres maksymalnie trzech lat, pod warunkiem że:

a) dane praktyki i procesy spełniają wymogi ustanowione w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999;

b) takie praktyki i procesy są stosowane do ilości nieprzekraczających 50 000 hektolitrów rocznie w odniesieniu do każdego doświadczenia;

c) otrzymane produkty nie są wysyłane poza państwo członkowskie, na którego terytorium przeprowadzano doświadczenie;

d) zainteresowane państwo członkowskie powiadamia Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie na początku doświadczenia o warunkach zezwolenia.

„Doświadczenie” oznacza czynność lub czynności przeprowadzane w kontekście dobrze zdefiniowanego projektu badawczego z jednym protokołem z doświadczenia.

2. Przed końcem okresu określonego w ust. 1, zainteresowane państwo członkowskie przekazuje Komisji sprawozdanie z dopuszczonego doświadczenia, a Komisja powiadamia pozostałe państwa członkowskie o jego wynikach. W zależności od tych wyników zainteresowane państwo członkowskie może ubiegać się o wydanie przez Komisję zezwolenia na kontynuację doświadczenia, w miarę możliwości z większą ilością niż w pierwotnym doświadczeniu, na następny okres nie dłuższy niż trzy lata. państwo członkowskie składa odpowiednią dokumentację na poparcie wniosku.

3. Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 75 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, podejmuje decyzję w sprawie wniosku określonego w ust. 2 niniejszego artykułu. W tym samym czasie Komisja może podjąć decyzję zezwalającą na kontynuację doświadczenia w innych państwach członkowskich na tych samych warunkach.

4. Pod koniec okresu określonego w ust. 1 lub, w miarę potrzeby, w ust. 2 oraz po zebraniu wszystkich informacji dotyczących doświadczenia Komisja może, gdzie stosowne, przedłożyć Radzie wniosek ostatecznego zezwolenia na prowadzenie praktyk enologicznych i procedur objętych doświadczeniem.

TYTUŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 45

Wino produkowane przed dniem 1 sierpnia 2000 r.

Wino produkowane przed dniem 1 sierpnia 2000 r. może być oferowane lub dostarczane do bezpośredniego spożycia przez ludzi, pod warunkiem że jest zgodne z regułami wspólnotowymi lub krajowymi obowiązującymi przed tą datą.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 maja 2008 r.

Artykuł 46

Wymogi dotyczące destylacji, przewozu i wykorzystania produktów niezgodnych z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 lub niniejszego rozporządzenia

1. Produkty, które stosownie do art. 45 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 nie mogą być oferowane lub dostarczane do bezpośredniego spożycia przez ludzi, niszczy się. Państwa członkowskie mogą jednak dopuścić wykorzystanie niektórych produktów, których właściwości określają, przez gorzelnie lub wytwórnie octu lub w celach przemysłowych.

2. Gorzelnicy lub kupcy nie mogą posiadać takich produktów bez odpowiedniej podstawy prawnej i można je przewieźć tylko do gorzelni, wytwórni octu oraz zakładów wykorzystujących je w celach przemysłowych lub do niszczenia roślin.

3. Państwa członkowskie mogą posiadać środki denaturujące lub wskaźniki dodawane do win, określone w ustępie 1 w celu ułatwienia ich identyfikacji. W przypadkach, w których jest to uzasadnione, państwa członkowskie mogą również zakazać sposobów wykorzystania przewidzianych w ust. 1 i nakazać zniszczenie tych produktów.

Artykuł 47

Wspólnotowe metody analizy

Rozporządzenie (EWG) nr 2676/90 stosuje się do produktów objętych rozporządzeniem (WE) nr 1493/1999.

Artykuł 48

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1622/2000 zostaje uchylone.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku XXIII.

Artykuł 49

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz odmian winorośli, które mogą być, nie naruszając art. 42 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, wykorzystywane do przygotowania produktów objętych tym przepisem

(Artykuł 2 niniejszego rozporządzenia)

(w.w.)

ZAŁĄCZNIK II

Lata, podczas których produkty ze stref uprawy winorośli A i B nieposiadające minimalnego naturalnego stężenia alkoholu w % objętościowych ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999, mogą być używane do produkcji wina musującego, wina musującego gazowanego i wina półmusującego gazowanego

(Artykuł 3 niniejszego rozporządzenia)

(w.w.)

ZAŁĄCZNIK III

A. Lista odmian winorośli, których grona można wykorzystywać do tworzenia cuvée do przygotowania gatunkowych win musujących z gatunku aromatycznych lub gatunkowych win musujących produkowanych w określonych regionach z gatunku aromatycznych*(Artykuł 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia)*

Aleatico N

Assyrtiko (Assyrtiko)

Bourboulenc B

Brachetto N

Clairette B

Colombard B

Csaba gyöngye B

Csertszegi fűszeres B

Freisa N

Gamay N

Gewürztraminer Rs

Girò N

Γλυκερύθρα (Glykerythra)

Huxelrebe

Irsai Olivér B

Macabeu B

wszystkie „malvoisies”

Mauzac *blanc* i *rosé*

Monica N

Μοσχοφίλερο (Moschofilero)

Müller-Thurgau B

wszystkie „muscatels”

Nektár

Pálava B

Parellada B

Perle B

Piquepoul B

Poulsard

Prosecco

Ροδίτης (Roditis)

Scheurebe

Torbato

Zefír B

B. Odstępstwa, określone w załączniku V pkt I 3 lit. a) oraz w załączniku VI pkt K 10 lit. a) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, dotyczące stworzenia *cuvée* w celu przygotowania gatunkowych win musujących typu aromatyzowanego i gatunkowych win musujących produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) typu aromatyzowanego

(Artykuł 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia)

Nie naruszając przepisów załącznika VI pkt K 10 lit. a), gatunkowe wina musujące produkowane w określonym regionie geograficznym (psr) typu aromatyzowanego mogą być produkowane z użyciem jako składników *cuvée* win otrzymanych z winorośli odmiany „Proseco” zbieranej w określonych regionach noszących oznaczenie pochodzenia Conegliano-Valdobbiadene i Montello e Colli Asolani.

ZAŁĄCZNIK IV

Ograniczenia dotyczące stosowania niektórych substancji

(Artykuł 5 niniejszego rozporządzenia)

Ograniczenia, które stosuje się do używania substancji, określonych w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zgodnie z warunkami tam ustanowionymi, są następujące:

Substancja	Stosować ze świeżymi winogronami, moszczem gronowym, moszczem gronowym w trakcie fermentacji, moszczem gronowym w trakcie fermentacji otrzymanym z suszonych winogron, skoncentrowanym moszczem gronowym i młodym winem, którego fermentacja jeszcze się nie zakończyła	Stosować z moszczem gronowym w trakcie fermentacji przeznaczonym do bezpośredniego spożycia przez ludzi w takiej postaci, winem nadającym się do produkcji wina stołowego, winem stołowym, winem musującym, winem musującym gazowanym, winem półmusującym, winem półmusującym gazowanym, winem likierowym i winami gatunkowymi produkowanymi w określonym regionie geograficznym (psr)
Preparaty ze ścian komórkowych drożdży	40 g/hl	40 g/hl
Ditlenek węgla		Maksymalna zawartość w winie traktowanym w ten sposób: 2 g/l
Kwas L-askorbinowy	250 mg/l	250 mg/l; maksymalna zawartość w winie obrabianym w ten sposób nie powinna przekroczyć 250 mg/l
Kwas cytrynowy		Maksymalna zawartość w winie obrabianym w ten sposób: 1 g/l
Kwas metawinowy		100 mg/l
Siarczan miedzi		1 g/hl, pod warunkiem że zawartość miedzi w produkcie obrabianym w ten sposób nie przekracza 1 mg/l
Węgiel drzewny do użytku enologicznego	100 g suchej wagi na hl	100 g suchej wagi na hl
Sole odżywcze: fosforan diamonowy lub siarczan amonowy	1 g/l (wyrażone w soli) ⁽¹⁾	0,3 g/l (wyrażone w soli) do przygotowania wina musującego
Siarczyny amonu lub bisiarczyny amonu	0,2 g/l (wyrażone w soli) ⁽²⁾	
Czynniki wzrostowe: tiamina w postaci chlorowodoru	0,6 mg/l (wyrażone w tiaminie)	0,6 mg/l (wyrażone w tiaminie) do przygotowania wina musującego
Poliwinylopolipirolidon	80 g/hl	80 g/hl
Winian wapnia		200 g/hl
Fitynian wapnia		8 g/hl
Lizozym	500 mg/l ⁽³⁾	500 mg/l ⁽⁴⁾
Dwuwęglan dimetylu		200 mg/l; nie można wykryć pozostałości w winach wprowadzonych do obrotu

⁽¹⁾ Produkty te można również stosować w połączeniu, do ogólnego limitu 1 g/l bez uszczerbku dla limitu 0,2 g/l określonego powyżej.

⁽²⁾ Produkty te można również stosować w połączeniu, do ogólnego limitu 1 g/l bez uszczerbku dla limitu 0,2 g/l określonego powyżej.

⁽³⁾ Ilość łączna nie może przekroczyć granicy 500 mg/l, kiedy następuje dodanie do moszczu gronowego i wina.

⁽⁴⁾ Ilość łączna nie może przekroczyć granicy 500 mg/l, kiedy następuje dodanie do moszczu gronowego i wina.

ZAŁĄCZNIK V

Wymogi dotyczące winianu wapnia

(Artykuł 7 niniejszego rozporządzenia)

OBSZAR ZASTOSOWAŃ

Winian wapnia jest dodawany do wina jako adjuwant technologiczny w celu wsparcia wytrącania kamienia winnego i wspomżenia stabilizacji wina za pomocą obniżenia końcowych stężeń wodorowinianu potasu i winianu potasu.

WYMOGI

- Dawka maksymalna jest ustalona w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia,
- Tam, gdzie dodaje się winian wapnia, należy wstrząsnąć winem, schłodzić je, a powstałe kryształy należy oddzielić podczas procesu fizycznego.

ZAŁĄCZNIK VI

Wymogi dotyczące beta-glukanazy

(Artykuł 10 niniejszego rozporządzenia)

1. Międzynarodowy kod beta-glukanazy: E.C. 3-2-1-58
2. Hydrolaza beta-glukanowa (niszczy glukan u *Borytritis cinerea*)
3. Pochodzenie: *Trichoderma harzianum*
4. Obszar zastosowań: niszczy beta-glukany obecne w winach, w szczególności wytworzone z gron porozdzielanych winogron
5. Dawka maksymalna: 3 g preparatu enzymatycznego zawierającego 25 % całkowitego ekstraktu organicznego (TOS) na hektolitr
6. Charakterystyka czystości chemicznej i mikrobiologicznej

Strata w suszeniu	Mniej niż 10 %
Metale ciężkie	Mniej niż 30 części na milion
Ołów (Pb):	Mniej niż 10 części na milion
Arsen (As):	Mniej niż 3 części na milion
Pałeczkopodobne:	Nieobecne
<i>Escherichia coli</i>	Nieobecna w 25 g próbki
<i>Salmonella</i> spp:	Nieobecna w 25 g próbki
Liczba tlenowców:	Mniej niż 5×10^4 komórek/g

ZAŁĄCZNIK VII

Bakterie kwasu mlekowego

(Artykuł 11 niniejszego rozporządzenia)

WYMOGI

Bakterie kwasu mlekowego, których stosowanie przewidziane jest w załączniku IV pkt 1 lit. q) oraz w pkt 3 lit. z) do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, należą do rodzaju *Leuconostoc*, *Lactobacillus* i/lub *Pediococcus*. Bakterie te przekształcają kwas jabłkowy w moszczu lub winie w kwas mlekowy i nie wpływa to na smak. Izoluje się je z winogron, moszczu, wina lub produktów wytwarzanych z winogron. Nazwa rodzaju i gatunku oraz informacja o szczepie musi być umieszczona na etykiecie wraz ze wskazaniem pochodzenia i hodowcy szczepu.

Na manipulację genetyczną bakterii kwasu mlekowego należy uprzednio uzyskać zezwolenie.

POSTAĆ

Trzeba ich używać w postaci płynnej lub zamrożonej lub jako proszek otrzymany w wyniku liofilizacji w czystej lub powiązanej hodowli.

BAKTERIE IMMOBILIZOWANE

Podłoże transportowe do przygotowania immobilizowanych bakterii kwasu mlekowego musi być obojętne i musi być dopuszczone do stosowania w winiarstwie.

KONTROLE**Chemiczna:**

te same wymogi co w odniesieniu do badanych substancji w innych preparatach enologicznych oraz w szczególności metale ciężkie.

Mikrobiologiczna:

- poziom bakterii kwasu mlekowego pobudzonych do życia musi wynosić 10^8 /g lub 10^7 /ml lub więcej;
- poziom bakterii kwasu mlekowego gatunków innych niż szczep lub szczepy wskazane musi być mniejszy niż 0,01 % wszystkich bakterii kwasu mlekowego pobudzonych do życia;
- poziom bakterii tlenowych musi być mniejszy niż 10^3 na gram proszku lub na mililitr;
- całkowita zawartość drożdży musi być mniejsza niż 10^3 na gram proszku lub na mililitr;
- zawartość pleśni musi być mniejsza niż 10^3 na gram proszku lub na mililitr.

DODATKI

Dodatki stosowane do przygotowania kultury lub reaktywacji bakterii mlekowych muszą być substancjami dopuszczonymi do stosowania ze środkami spożywczymi i należy je wymienić na etykiecie.

DATA PRODUKCJI

Producent musi wskazać dzień, w którym produkt opuścił fabrykę.

ZASTOSOWANIE

Producent musi wskazać instrukcje użytkowania i sposób reaktywacji.

PRZECHOWYWANIE

Na etykiecie należy wyraźnie wskazać warunki składowania.

METODY ANALIZ

- bakterie mlekowe: środowisko A¹, B² lub C³ z metodą utylizacji szczepu wskazaną przez producenta,
- bakterie tlenowe: środowisko Bacto-Agar,
- drożdże: środowisko Malt-Wickerhama,
- pleśń: środowisko Malt-Wickerhama lub Czapecka

Środowisko A

Wyciąg z drożdży	5 g
Wyciąg mięsny	10 g
Pepton trypsynowy	15 g
Octan sodu	5 g
Cytrynian amonu	2 g
Tween 80	1 g
MnSO ₄	0,050 g
MgSO ₄	0,200 g
Glukoza	20 g
Woda do dopełnienia	1 000 ml
pH	5,4

Środowisko B

Sok pomidorowy	250 ml
Wyciąg drożdżowy Difco	5 g
Pepton	5 g
Kwas L-jabłkowy	3 g
Tween 80	1 kropla
MnSO ₄	0,050 g
MgSO ₄	0,200 g
Woda do dopełnienia	1 000 ml
pH	4,8

Środowisko C

Glukoza	5 g
Trypton Difco	2 g
Pepton Difco	5 g
Wyciąg z wątroby	1 g
Tween 80	0,05 g
Sok pomidorowy rozcieńczony 4,2 raza przesączony przez filtr Whatmana nr 1	1 000 ml
pH	5,5

ZAŁĄCZNIK VIII

Wymagania dotyczące lizozymu*(Artykuł 12 niniejszego rozporządzenia)***OBSZAR STOSOWANIA**

Lizozym można dodawać do moszczu gronowego, moszczu gronowego w trakcie fermentacji oraz do wina, w następującym celu: kontrolowania rozwoju i aktywności bakterii odpowiedzialnych za wadliwą fermentację mlekową w tych produktach.

WYMAGANIA:

- Dawka maksymalna jest ustalona w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia,
 - Użyty produkt musi spełnić kryteria czystości ustanowione w dyrektywie 96/77/WE.
-

ZAŁĄCZNIK IX

Określenie utraty substancji organicznych z żywic jonowymiennych

(Artykuł 13 niniejszego rozporządzenia)

1. ZAKRES I OBSZAR ZASTOSOWAŃ

Metoda określa utratę substancji organicznych z żywic jonowymiennych.

2. DEFINICJA

Utrata substancji organicznych z żywic jonowymiennych. Utrata substancji jest określana za pomocą określonej metody.

3. ZASADA

Rozpuszczalniki ekstrahujące przechodzą przez przygotowane żywice, a wagę wyekstrahowanej substancji organicznej określa się grawimetrycznie.

4. ODCZYNNIKI

Wszystkie odczynniki powinny być tzw. Cz.D.A.

Rozpuszczalniki ekstrahujące.

4.1. Woda destylowana lub woda dejonizowana równoważnej czystości.

4.2. Etanol, 15 % m³/m³. Przygotować poprzez zmieszanie 15 części etanolu absolutnego z 85 częściami wody (pkt 4.1).

4.3. Kwas octowy, 5 % mol/mol. Przygotować poprzez zmieszanie 5 części lodowatego kwasu octowego z 95 częściami wody (pkt 4.1).

5. APARATURA

5.1. Kolumny do chromatografii jonowymiennej.

5.2. Cylindry miarowe, pojemność 2 l.

5.3. Płytki parownicze zdolne do wytrzymania temperatury pieca mufowego 850 °C.

5.4. Piec do suszenia, sterowany termostatem w temperaturze 105 ± 2 °C.

5.5. Piec mufowy, sterowany termostatem w temperaturze 850 ± 25 °C.

5.6. Waga analityczna, dokładność 0,1 mg.

5.7. Parownicza, gorąca płytka lub parownicza w podczerwieni.

6. POSTĘPOWANIE

6.1. Do każdej z trzech oddzielnych kolumn do chromatografii jonowymiennej (pkt 5.1) dodać po 50 ml badanej żywicy jonowymiennej, przemytej i obrobionej zgodnie ze wskazówkami producenta dotyczącymi przygotowania żywic do stosowania z żywnością.

6.2. Dla żywic anionowych przez przygotowane kolumny (pkt 6.1) przepuścić oddzielnie trzy rozpuszczalniki ekstrahujące (pkt 4.1, 4.2 i 4.3) z szybkością przepływu 350–450 ml/godz. Usunąć pierwszy litr eluatu w każdym przypadku i zebrać kolejne dwa litry do cylindrów miarowych (pkt 5.2). Dla żywic kationowych przepuścić tylko rozpuszczalniki określone w pkt 4.1 i 4.2 przez kolumny przygotowane do tego celu.

- 6.3. Odparować trzy eluaty na gorącej płytce lub z użyciem parowniczk w podczerwieni (pkt 5.7) w oddzielnych naczyniach parowniczych (pkt 5.3), które uprzednio wyczyszczono i zważono (m_0). Umieścić naczynka w piecyku (pkt 5.4) i wysuszyć do stałej wagi (m_1).
- 6.4. Po zapisaniu stałej wagi (pkt 6.3) umieścić naczynko parownicze w piecu muflowym (pkt 5.5) i spopieścić do stałej wagi (m_2).
- 6.5. Obliczyć wyekstrahowaną substancję organiczną (pkt 7.1). Jeżeli wynik jest większy niż 1 mg/l, przeprowadzić ślełą próbę na odczynnikach i ponownie policzyć wagę wyekstrahowanej substancji organicznej.

Ślełą próbę należy przeprowadzić, powtarzając pkt 6.3 i 6.4, lecz z użyciem dwóch litrów rozpuszczalnika ekstrahującego, aby uzyskać odpowiednio wagę m_3 i m_4 z pkt 6.3 i 6.4.

7. PRZEDSTAWIENIE WYNIKÓW

7.1. Wzór i obliczenie wyników

Substancję organiczną wyekstrahowaną z żywic jonowymiennych, w mg/l, podaje się jako:

$$500 (m_1 - m_2)$$

gdzie m_1 i m_2 są wyrażone w gramach.

Prawidłową wagę (mg/l) substancji organicznej wyekstrahowanej z żywic jonowymiennych podaje się jako:

$$500 (m_1 - m_2 - m_3 + m_4)$$

gdzie m_1 , m_2 , m_3 i m_4 są wyrażone w gramach.

- 7.2. Różnica w wynikach między dwoma równorzędnymi pomiarami przeprowadzonymi na tej samej próbce nie może przekraczać 0,2 mg/l.

ZAŁĄCZNIK X

Wymogi dotyczące dwuwęglanu dimetylu*(Artykuł 17 niniejszego rozporządzenia)***OBSZAR ZASTOSOWAŃ**

Dwuwęglan dimetylu może być dodany do wina dla osiągnięcia następującego celu: zagwarantowania stabilizacji mikrobiologicznej wina butelkowanego zawierającego cukry ulegające fermentacji.

WYMOGI

- Dodanie dwuwęglanu dimetylu powinno nastąpić na krótko przed butelkowaniem, zdefiniowanym jako wprowadzanie dla celów handlowych produktu, o którym mowa, do opakowań o pojemności nieprzekraczającej 60 litrów,
 - praktyka ta może być stosowana tylko w przypadku win z zawartością cukru nie mniejszą niż 5 g/l,
 - dawka maksymalna jest ustalona w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia, a produkt nie powinien być wykrywalny w winach wprowadzonych do obrotu,
 - użyty produkt musi spełniać kryteria czystości ustanowione w dyrektywie 96/77/WE,
 - zabieg ten należy odnotować w rejestrze, określonym w art. 70 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.
-

ZAŁĄCZNIK XI

Wymogi dotyczące elektrolizy*(Artykuł 18 niniejszego rozporządzenia)*

Celem elektrolizy jest uzyskanie stabilizacji wina w odniesieniu do wodorowinianu potasu i winianu wapnia (oraz pozostałych soli wapnia) poprzez wyekstrahowanie jonów w stanie przesycenia pod wpływem działania pola elektrycznego i z użyciem błon, które są przepuszczalne dla anionów lub kationów.

1. WYMOGI DOTYCZĄCE BŁON

1.1. Błony rozmieszcza się naprzemiennie w systemie „prasy filtracyjnej” lub w innym odpowiednim układzie oddzielającym obróbkę (wino) i przedziały koncentracji (woda odpływowa).

1.2. Błony przepuszczalne dla kationów mają na celu wyłącznie wydzielanie kationów, w szczególności K^+ i Ca^{++} .

1.3. Błony przepuszczalne dla anionów mają na celu wyłącznie wydzielanie anionów, w szczególności anionów winianowych.

1.4. Błony nie mogą nadmiernie modyfikować składu fizykochemicznego i właściwości sensorycznych wina. Muszą spełniać następujące wymagania:

- muszą być wytwarzane zgodnie z dobrą praktyką produkcyjną z substancji dopuszczonych do wytwarzania materiałów plastikowych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi, wymienionych w załączniku II do dyrektywy Komisji 2002/72/WE ⁽¹⁾,
- użytkownik aparatury do elektrodializy musi wykazać, że stosowane błony spełniają powyższe wymagania i że jakiegokolwiek wymiany zostały dokonane przez wyspecjalizowany personel,
- nie mogą przepuszczać żadnej substancji w ilościach zagrażających ludzkiemu zdrowiu lub wpływających na smak lub zapach środków spożywczych i muszą spełniać kryteria ustanowione w dyrektywie 2002/72/WE,
- użycie błon nie może wyzwoić żadnych interakcji między ich elementami składowymi a winem, mogących doprowadzić do powstania nowych składników, które byłyby toksyczne w obrabianym produkcie.

Stabilność świeżych błon do elektrodializy można określić z wykorzystaniem czynnika imitującego fizykochemiczne właściwości wina w celu zbadania ewentualnej migracji z nich niektórych substancji.

Zalecana metoda doświadczalna jest następująca:

Czynnikiem imitującym jest wodny roztwór alkoholu buforowany do pH i jego skład jest następujący:

- etanol absolutny: 11 l,
- wodorowinian potasu: 380 g,
- chlorek potasu: 60 g,
- stężony kwas siarkowy: 5 ml,
- woda destylowana: do dopełnienia do 100 litrów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 220 z 15.8.2002, str. 18.

Roztwór ten jest stosowany do badań migracji w obwodach zamkniętych w stosach do elektrodializy pod napięciem (1 volt/kom.) na podstawie 50 l/m² błon anionowo-kationowych aż do 50-procentowego odmineralizowania roztworu. Obwód wyciekowy jest inicjowany przez 5 g/l roztworu chlorku potasu. Migrujące substancje są badane w odniesieniu do czynnika imitującego oraz wycieku.

Cząsteczki organiczne wchodzące w skład błony, które mogą przenosić się do obrabianego roztworu, zostają określone. Konkretnie określenie każdego z tych składników będzie przeprowadzone przez zatwierdzone laboratorium. Zawartość wszystkich określanych związków w czynniku imitującym musi być mniejsza niż 50 g/l.

Do błon tych należy stosować ogólne zasady kontroli materiałów mających styczność ze środkami spożywczymi.

2. WYMOGI DOTYCZĄCE WYKORZYSTANIA BŁON

Układ błon jest tak stworzony, aby spełnić następujące warunki:

- obniżenie pH wina nie może być większe niż 0,3 jednostki pH,
- obniżenie kwasowości lotnej powinno być mniejsze niż 0,12 g/l (2 meq wyrażone jako kwas octowy),
- obróbka nie może wpływać na składniki niejonowe wina, w szczególności polifenole i polisacharydy,
- dyfuzja drobnych cząsteczek, takich jak etanol, powinna być obniżona i nie może powodować obniżenia stężenia alkoholu powyżej 0,1 % objętościowego,
- błony należy konserwować i czyścić zatwierdzonymi metodami, za pomocą substancji dopuszczonych do stosowania w przygotowywaniu środków spożywczych,
- błony są oznaczone w sposób umożliwiający kontrolowanie zmiany w stosie,
- sprzęt pracuje z wykorzystaniem mechanizmu kontrolno-sterującego, który uwzględnia szczególną niestabilność każdego wina tak, aby eliminować tylko przesycenie solami: wodorowinianu potasu i winianu wapnia,
- zabieg przeprowadzany jest na odpowiedzialność enologa lub wykwalifikowanego technika.

Zabieg należy odnotować w rejestrze, określonym w art. 70 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

ZAŁĄCZNIK XII

Wymogi dotyczące ureazy

(Artykuł 19 niniejszego rozporządzenia)

1. Międzynarodowy kod ureazy: WE 3-5-1-5, CAS nr 9002-13-5.
2. Aktywność: aktywność ureazowa (aktywna w kwaśnym pH) rozkłada mocznik na amoniak i ditlenek węgla. Aktywność ustalona jest nie mniejsza niż 5 jednostek/mg, jedną jednostkę definiujemy jako ilość, która wytwarza jeden μmol amoniaku na minutę w temperaturze 37 °C z 5 g/l mocznika o pH 4.
3. Pochodzenie: *Lactobacillus fermentum*.
4. Obszar zastosowań: niszczy mocznik obecny w winie, przeznaczonym do przedłużonego dojrzewania, w przypadku gdy stężenie mocznika jest wyższe niż 1 mg/l.
5. Maksymalna ilość, która zostanie użyta: 75 mg preparatu enzymatycznego na litr obrabianego wina, nieprzekraczającego 375 jednostek ureazy na litr wina. Po obróbce całą szczątkową aktywność enzymu należy wyeliminować poprzez zefiltrowanie wina (średnica pora < 1 μm).
6. Charakterystyka czystości chemicznej i mikrobiologicznej

Strata w suszeniu	Mniej niż 10 %
Metale ciężkie	Mniej niż 30 części na milion
Ołów (Pb):	Mniej niż 10 części na milion
Arsen (As):	Mniej niż 2 części na milion
Pałeczkopodobne:	Nieobecne
<i>Salmonella</i> spp.	Nieobecna w 25 g próbki
Liczba tlenowców:	Mniej niż 5×10^4 komórek/g

Ureaza stosowana do obróbki wina musi być przygotowana zgodnie z warunkami podobnymi do warunków objętych opinią Komitetu Naukowego ds. Żywności z dnia 10 grudnia 1998 r.

ZAŁĄCZNIK XIII

Wymogi dotyczące kawałków drewna dębowego

(Artykuł 22 niniejszego rozporządzenia)

PRZEDMIOT, POCHODZENIE I DZIEDZINA STOSOWANIA

Kawałki drewna dębowego są stosowane w produkcji wina w celu przekazania mu pewnych składników pochodzących z drewna dębowego.

Kawałki drewna muszą pochodzić wyłącznie z odmian należących do rodzaju *Quercus*.

Pozostawia się je w stanie naturalnym lub podgrzane w stopniu określonym jako lekki, średni lub mocny, ale bez spalenia, w tym nawet na powierzchni, nie powinny być też zwęglone ani kruche w dotyku. Nie należy również poddawać ich procesom chemicznym, enzymatycznym ani fizycznym innym niż podgrzanie. Nie należy dodawać do nich żadnego produktu, który mógłby zwiększyć ich naturalną moc aromatyzującą lub ich fenolowe składniki ekstraktywne.

ETYKIETOWANIE PRODUKTU

Na etykiecie musi zostać wymienione pochodzenie odmiany lub gatunków botanicznych dębu, ewentualnie stopień podgrzania, warunki przechowywania i przepisy bezpieczeństwa.

WYMIARY

Kawałki drewna muszą mieć wymiary umożliwiające, aby co najmniej 95 % ich wagi pozostało na sicie o oczkach 2 mm (czyli 9 mesh).

CZYSTOŚĆ

Kawałki drewna dębowego nie powinny wydzielać substancji, których koncentracja mogłaby ewentualnie prowadzić do zagrożenia zdrowia.

Zabieg ten należy odnotować w rejestrze, określonym w art. 70 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999.

ZAŁĄCZNIK XIV

Odstępstwa dotyczące zawartości ditlenku siarki*(Artykuł 23 ust. 1 niniejszego rozporządzenia)*

W uzupełnieniu załącznika V pkt A do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 maksymalną zawartość ditlenku siarki dla win z resztkową zawartością cukru, wyrażoną jako cukier inwertowany, nie mniejszą niż pięć gramów na litr, zwiększa się do:

a) 300 mg/l w odniesieniu do:

- gatunkowych win białych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), w stosunku do których można używać oznaczenia pochodzenia Gaillac,
- gatunkowych win produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), w stosunku do których można używać oznaczenia pochodzenia Alto Adige i Trentino, opisanych za pomocą terminów lub jednego z terminów „passito” lub „vendemmia tardiva”,
- gatunkowych win psr, w stosunku do których można używać nazwy pochodzenia „Colli orientali del Friuli – Picolit”,
- gatunkowych win produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) Moscato di Pantelleria naturale i Moscato di Pantelleria,
- win stołowych z następującymi oznaczeniami geograficznymi o całkowitym stężeniu alkoholu wyższym niż 15 % objętościowych i resztkowej zawartości cukru wyższej niż 45 g/l:
 - Vin de pays de Franche-Comté,
 - Vin de pays des coteaux de l'Auxois,
 - Vin de pays de Saône-et-Loire,
 - Vin de pays des coteaux de l'Ardèche,
 - Vin de pays des collines rhodaniennes,
 - Vin de pays du comté Tolosan,
 - Vin de pays des côtes de Gascogne,
 - Vin de pays du Gers,
 - Vin de pays du Lot,
 - Vin de pays des côtes du Tarn,
 - Vin de pays de la Corrèze,
 - Vin de pays de l'Île de Beauté,
 - Vin de pays d'Occ,
 - Vin de pays des côtes de Thau,
 - Vin de pays des coteaux de Murviel,
 - Vin de pays du Jardin de la France,
 - Vin de pays Portes de Méditerranée,
 - Vin de pays des comtés rhodaniens,
 - Vins de pays des côtes de Thongue,
 - Vins de pays de la Côte Vermeille,

- wina gatunkowe produkowane w określonych regionach określone jako „pozdní sběr”,
- wina gatunkowe produkowane w określonych regionach określone jako „neskorý zber”;

b) 400 mg/l w odniesieniu do:

- białe wina gatunkowe psr mające prawo do nazw kontrolowanego pochodzenia Alsace, Alsace grand cru z opisem „vendanges tardives” lub „sélection de grains nobles”, Anjou-Coteaux de la Loire, Chaume-Premier cru des Coteaux du Layon, Coteaux du Layon z nazwą gminy pochodzenia, Coteaux du Layon z nazwą „Chaume”, „Coteaux de Saumur”, „Pacherenc du Vic Bilh” i „Saussignac”,
- win słodkich produkowanych z przejrziałych winogron i słodkich win produkowanych z suszonych winogron pochodzących z Grecji o resztkowej zawartości cukru, wyrażonej jako cukier inwertowany, nie mniejszej niż 45 g/l i w stosunku do których można używać jednego z następujących oznaczeń pochodzenia Samos (Σάμος), Rhodes (Ρόδος), Patras (Πάτρα), Rio Patron (Ρίο Πατρών), Cephalonia (Κεφαλονιά), Limnos (Λήμνος), Sitia (Σητεία), Santorini (Σαντορίνη), Nemea (Νεμέα), Daphnes (Δαφνές),
- wina gatunkowe produkowane w określonych regionach określone jako „výběr z bobulí”, „výběr z cibéb”, „ledové víno” i „slámové víno”,
- wino gatunkowe produkowane w określonych regionach określone jako „bobuľový výber”, „hrozienkový výber” i „ľadový výber”,
- wina gatunkowe psr mające prawo do nazwy pochodzenia „Albana di Romagna” opatrzone opisem „passito”,
- luksemburskie wina gatunkowe psr opatrzone opisem „vendanges tardives”, „vin de glace” lub „vin de paille”;

c) 350 mg/l dla:

- win gatunkowych produkowanych w określonych regionach określonych jako „výběr z hroznů”,
- win gatunkowych produkowanych w określonych regionach określonych jako „výber z hrozna”.

W dodatku do załącznika V pkt A do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 podwyższa się do 400 mg/l maksymalną zawartość dwutlenku siarki w przypadku wina białego pochodzącego z Kanady i z prawem do oznaczenia Icewine, o resztkowej zawartości cukru wyrażonego jako cukier inwertowany, nie mniejszej niż 5 g/l.

ZAŁĄCZNIK XV

Zwiększenie dopuszczalnej całkowitej zawartości dwutlenku siarki w winie, w przypadku, gdy jest to konieczne ze względu na warunki klimatyczne*(Artykuł 23 ust. 4 niniejszego rozporządzenia)*

	Rok	Państwo członkowskie	Obszary upraw winorośli	Wina objęte odstępstwem
1.	2000	Niemcy	Wszystkie obszary upraw winorośli na terytorium Niemiec	Wszystkie wina otrzymane z winogron zebranych w 2000 r.
2.	2006	Niemcy	Obszary upraw winorośli w regionach Badenia-Wirtembergia, Bawaria, Hesja i Nadrenia-Palatynat	Wszystkie wina otrzymane z winogron zebranych w 2006 r.
3.	2006	Francja	Obszary upraw winorośli w departamentach Bas-Rhin i Haut-Rhin	Wszystkie wina otrzymane z winogron zebranych w 2006 r.

ZAŁĄCZNIK XVI

Zawartość lotnego kwasu

(Artykuł 24 niniejszego rozporządzenia)

Bez wpływu na przepisy załącznika V pkt B 1 do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 maksymalna zawartość kwasu lotnego w winie wynosi:

a) w winach niemieckich:

30 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie ich jako „Eiswein” lub „Beerenauslese”;

35 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie ich jako „Trockenbeerenauslese”;

b) w winach francuskich:

25 milirównoważników na litr w następujących winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr):

- Barsac,
- Cadillac,
- Cérons,
- Loupiac,
- Monbazillac,
- Sainte-Croix-du-Mont,
- Sauternes,
- Anjou-Coteaux de la Loire,
- Bonnezeaux,
- Coteaux de l'Aubance,
- Coteaux du Lyon,
- Coteaux du Lyon, z następującą po nich nazwą gminy pochodzenia,
- Coteaux du Lyon, z następującą po nim nazwą „Chaume”,
- Quarts de Chaume,
- Coteaux de Saumur,
- Jurançon,
- Pacherenc du Vic Bilh,
- Alsace i Alsace grand cru, opisywane i prezentowane za pomocą wyrazów „vendanges tardives” lub „sélection de grains nobles”,
- Arbois, z następującym po nim opisem „vin de paille”,
- Côtes du Jura, z następującym po nim opisem „vin de paille”,
- L'Etoile, z następującym po nim opisem „vin de paille”,

— Hermitage, z następującym po nim opisem „vin de paille”,

— Chaume-Premier cru des Coteaux du Layon,

— Graves supérieurs,

— Saussignac;

w winach stołowych z następującymi oznaczeniami geograficznymi o całkowitym stężeniu alkoholu wyższym niż 15 % objętościowych i resztkowej zawartości cukru wyższej niż 45 g/l:

— Vin de pays de Franche-Comté,

— Vin de pays des coteaux de l'Auxois,

— Vin de pays de Saône-et-Loire,

— Vin de pays des coteaux de l'Ardèche,

— Vin de pays des collines rhodaniennes,

— Vin de pays du comté Tolosan,

— Vin de pays des côtes de Gascogne,

— Vin de pays du Gers,

— Vin de pays du Lot,

— Vin de pays des côtes du Tarn,

— Vin de pays de la Corrèze,

— Vin de pays de l'Île de Beauté,

— Vin de pays d'Oc,

— Vin de pays des côtes de Thau,

— Vin de pays des coteaux de Murviel,

— Vin de pays du Jardin de la France, oprócz win produkowanych w strefie z zarejestrowanym określeniem miejsca pochodzenia oraz na obszarach obsadzanych odmianą Chenin, w departamentach Maine-et-Loire oraz Indre-et-Loire,

— Vin de pays Portes de Méditerranée,

— Vin de pays des comtés rhodaniens,

— Vin de pays des côtes de Thongue,

— Vin de pays de la Côte Vermeille;

w następujących gatunkowych winach likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), opisywanych i prezentowanych za pomocą terminu „vin doux naturel”:

— Banyuls,

— Banyuls rancio,

— Banyuls grand cru,

— Banyuls grand cru rancio,

— Frontignan,

- Grand Roussillon,
- Grand Roussillon rancio,
- Maury,
- Maury rancio,
- Muscat de Beaumes-de-Venise,
- Muscat de Frontignan,
- Muscat de Lunel,
- Muscat de Mireval,
- Muscat de Saint-Jean-de-Minervois,
- Rasteau,
- Rasteau rancio,
- Rivesaltes,
- Rivesaltes rancio,
- Vin de Frontignan,
- Muscat du Cap Corse;

c) w winach włoskich:

(i) 25 milirównoważników na litr w:

- gatunkowym winie likierowym produkowanym w określonym regionie geograficznym (psr) Marsala,
- gatunkowym winie produkowanym w określonym regionie geograficznym (psr) Moscato di Pantelleria naturale, Moscato di Pantelleria i Malvasia delle Lipari,
- gatunkowym winie produkowanym w określonym regionie geograficznym (psr) Colli orientali del Friuli, którym towarzyszy określenie „Pizolit”,
- gatunkowych winach produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) i winach likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie ich terminem lub jednym z terminów „vin santo”, „passito”, „liquoroso” i „vendemmia tardiva”, z wyjątkiem gatunkowych win produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), w stosunku do których można używać oznaczenia pochodzenia Alto Adige, opisanych za pomocą terminów lub jednego z terminów „passito” lub „vendemmia tardiva”,
- winach stołowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) z oznaczeniem geograficznym spełniających wymogi do opisanie ich za pomocą terminu lub jednego z terminów „vin santo”, „passito”, „liquoroso” i „vendemmia tardiva”,
- winach stołowych otrzymanych z odmiany winorośli „Vernaccia di Oristano B” zbieranej w Sardynii i spełniających wymogi do opisanie ich jako „Vernaccia di Sardegna”;

(ii) 40 milirównoważników na litr w gatunkowych winach produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), w stosunku do których można używać oznaczenia pochodzenia Alto Adige, opisanych za pomocą terminów lub jednego z terminów „passito” lub „vendemmia tardiva”;

d) w winach austriackich:

- 30 milirównoważników na litr w winach gatunkowych psr spełniających wymogi do opisanie ich jako „Beeren-auslese” i „Eiswein” z wyjątkiem win opisanych jako „Eiswein” pochodzących z winobrania w 2003 r.,
- 40 milirównoważników na litr w winach gatunkowych psr spełniających wymogi do opisanie ich jako „Ausbruch”, „Troockenbeerenauslese” i „Strohwein”, jak również w winach opisanych jako „Eiswein” pochodzących z winobrania w 2003 r.;

e) w winach pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa:

25 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) opisywanych i prezentowanych za pomocą terminów „botrytis” lub innych równoważnych terminów „noble late harvested”, „special late harvested” lub „noble harvest” i spełniających wymogi do opisanie ich jako takie;

f) w winach pochodzących z Hiszpanii:

(i) 25 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie jako „vendimia tardía”;

(ii) 35 milirównoważników na litr w:

- gatunkowych winach produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) z przejrzałych winogron, w stosunku do których można używać oznaczenia pochodzenia Ribeiro,
- gatunkowych winach likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanie jako „generoso” lub „generoso de licor” i w stosunku do których można używać oznaczenia pochodzenia Condado de Huelva, Jerez-Xerez-Sherry, Manzanilla-Sanlúcar de Barrameda, Málaga et Montilla-Moriles;

g) dla win pochodzących z Kanady:

35 miliekwiwalentów na jeden litr dla win określanych jako „Icewine”;

h) dla win węgierskich:

25 miliekwiwalentów na jeden litr dla następujących win gatunkowych produkowanych w określonych regionach:

- Tokaji másolás,
- Tokaji fordítás,
- aszúbor,
- töppedt szőlőből készült bor,
- Tokaji szamorodni,
- késői szüretelésű bor,
- válogatott szüretelésű bor;

35 miliekwiwalentów na jeden litr dla następujących win gatunkowych produkowanych w określonych regionach:

- Tokaji aszú,
- Tokaji aszúeszencia,
- Tokaji eszencia;

i) dla win czeskich:

30 miliekwiwalentów na jeden litr dla win gatunkowych produkowanych w określonych regionach określanych jako „výběr z bobulí” i „ledové víno”;

35 miliekwiwalentów na jeden litr dla win gatunkowych produkowanych w określonych regionach określanych jako „slámové víno” i „výběr z cibéb”;

j) dla win greckich:

30 miliekwiwalentów na jeden litr dla następujących win gatunkowych produkowanych w określonych regionach posiadających łączną moc alkoholową dla objętości 13 % obj. lub większą oraz zawartość cukru resztkowego wynoszącą przynajmniej 45 g/l:

- Samos (Σάμος),

- Rhodes (Ρόδος),
- Patras (Πάτρα),
- Rio Patron (Ρίο Πατρών),
- Cephalonie (Κεφαλονιά),
- Limnos (Λήμνος),
- Sitia (Σητεία),
- Santorini (Σαντορίνη),
- Nemea (Νεμέα),
- Daphnes (Δαφνές);

k) dla win cypryjskich:

25 miliekwiwaleńtów na jeden litr dla likierowych win gatunkowych produkowanych w określonych regionach „Κομμανδαρία” (Commandaria);

l) dla win słowackich:

25 miliekwiwaleńtów na jeden litr dla następujących win gatunkowych produkowanych w określonych regionach:

- tokajské samorodné,

35 miliekwiwaleńtów na jeden litr dla:

- tokajský výber;

m) dla win słoweńskich:

30 miliekwiwaleńtów na jeden litr dla następujących win gatunkowych produkowanych w określonych regionach:

- vrhunsko vino ZGP – jagodni izbor,
- vrhunsko vino ZGP – ledeno vino;

35 miliekwiwaleńtów na jeden litr dla następujących win gatunkowych produkowanych w określonych regionach:

- vrhunsko vino ZGP – suhi jagodni izbor;

n) w winach luksemburskich:

- 25 milirównoważników na litr w luksemburskich winach gatunkowych psr spełniających wymogi do opisanía jako „vendanges tardives”,
- 30 milirównoważników na litr w luksemburskich winach gatunkowych psr spełniających wymogi do opisanía ich jako „vin de paille” oraz „vin de glace”;

o) w winach rumuńskich:

- 25 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanía jako DOC-CT,
- 30 milirównoważników na litr w winach gatunkowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr) spełniających wymogi do opisanía jako DOC-CIB.

ZAŁĄCZNIK XVII

Wzbogacanie w przypadku wyjątkowo niekorzystnych warunków pogodowych

(Artykuł 27 niniejszego rozporządzenia)

	Rok	Strefa uprawy winorośli	Region geograficzny	Odmiana (gdzie stosowne)
1.	2000	A	Anglia, Walia	Auxerrois, Chardonnay, Ehrensfelser, Faber, Huxelrebe, Kerner, Pinot Blanc, Pinot Gris, Pinot Noir, Riesling, Schonburger, Scheurebe, Seyval Blanc i Wurzer

ZAŁĄCZNIK XVIII

Przypadki, w których dopuszczone jest zakwaszanie i wzbogacanie tego samego produktu

(Artykuł 31 niniejszego rozporządzenia)

(w.w.)

ZAŁĄCZNIK XIX

Terminy, przed którymi czynności wzbogacania, zakwaszania i odkwaszania można przeprowadzić w przypadku wyjątkowo złych warunków pogodowych

(Artykuł 33 niniejszego rozporządzenia)

(w.w.)

ZAŁĄCZNIK XX

Właściwości destylatu winnego lub destylatu z suszonych winogron, który można dodawać do win likierowych i niektórych gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr)*(Artykuł 40 niniejszego rozporządzenia)*

1. Właściwości organoleptyczne	Brak obcego zapachu wykrywalnego w surowcu
2. Stężenie alkoholu w % objętościowych: Minimalne Maksymalne	52 % objętościowe 86 % objętościowe
3. Całkowita ilość substancji lotnych innych niż alkohol etylowy i metylowy	125 g/hl alkoholu lub więcej w 100 % objętościowych
4. Maksymalna zawartość alkoholu metylowego	< 200 g/hl alkoholu w 100 % objętościowych

ZAŁĄCZNIK XXI

Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga stosowania zasad szczególnych**A. WYKAZ GATUNKOWYCH WIN LIKIEROWYCH PRODUKOWANYCH W OKREŚLONYM REGIONIE GEOGRAFICZNYM (PRS), KTÓRYCH PRODUKCJA WYMAGA STOSOWANIA MOSZCZU GRONOWEGO LUB JEGO MIESZANKI Z WINEM**

(Artykuł 41 ust. 1 niniejszego rozporządzenia)

GRECJA

Σάμος (Samos), Μοσχάτος Πατρών (Favras Muscatel), Μοσχάτος Ρίου Πατρών (Rio Patron Muscatel), Μοσχάτος Κεφαλλονιάς (Kefallonia Muscatel), Μοσχάτος Ρόδου (Rhodes Muscatel), Μοσχάτος Λήμνου (Lemnos Muscatel), Σητεία (Sitia), Νεμέα (Nemea), Σαντορίνη (Santorini), Δαφνές (Dafnes), Μαυροδάφνη Πατρών (Mavrodafne of Patras), Μαυροδάφνη Κεφαλλονιάς (Mavrodafne w Kefallonia).

HISZPANIA

Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)	Opis wyrobu ustalony regulami wspólnotowymi lub ustawodawstwem krajowym
Alicante	Moscatel de Alicante Vino dulce
Cariñena	Vino dulce
Jerez-Xérès-Sherry	Pedro Ximénez Moscatel
Montilla-Moriles	Pedro Ximénez
Priorato	Vino dulce
Tarragona	Vino dulce
Valencia	Moscatel de Valencia Vino dulce

WŁOCHY

Cannonau di Sardegna, girò di Cagliari, malvasia di Bosa, malvasia di Cagliari, Marsala, monica di Cagliari, moscato di Cagliari, moscato di Sorso-Sennori, moscato di Trani, nasco di Cagliari, Oltrepò Pavese moscato, San Martino della Battaglia, Trentino, Vesuvio Lacrima Christi.

B. WYKAZ GATUNKOWYCH WIN LIKIEROWYCH PRODUKOWANYCH W OKREŚLONYM REGIONIE GEOGRAFICZNYM (PSR), KTÓRYCH PRODUKCJA WYMAGA DODATKU PRODUKTÓW, OKREŚLONYCH W ZAŁĄCZNIKU V PKT J 2 LIT. B) DO ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 1493/1999

(Artykuł 41 ust. 2 niniejszego rozporządzenia)

1. Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga dodatku alkoholu winnego lub alkoholu z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 95 % objętościowych i nie większym niż 96 % objętościowych

(załącznik V pkt J 2 lit. b) ppkt ii) tiret pierwsze do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

GRECJA

Σάμος (Samos), Μοσχάτος Πατρών (Patras Muscatel), Μοσχάτος Ρίου Πατρών (Rio Patron Muscatel), Μοσχάτος Κεφαλλονιάς (Kefallonia Muscatel), Μοσχάτος Ρόδου (Rhodes Muscatel), Μοσχάτος Λήμνου (Lemnos Muscatel), Σητεία (Sitia), Σαντορίνη (Santorini), Δαφνές (Dafnes), Μαυροδάφνη Πατρών (Mavrodafne of Patras), Μαυροδάφνη Κεφαλλονιάς (Mavrodafne w Kefallonia).

HISZPANIA

Contado de Huelva, Jerez-Xérès-Sherry, Manzanilla-Sanlúcar de Barrameda, Málaga, Montilla-Moriles, Rueda.

CYPR

Κομμανδαρία (Commandaria).

2. **Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga dodatku spirytusu destylowanego z wina lub wyłoków winogronowych o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52 % objętościowe i nie większym niż 86 % objętościowych**

(załącznik V pkt J 2 lit. b) ppkt ii) tiret drugie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

GRECJA

Μαυροδάφνη Πατρών (Mavrodafne w Patras), Μαυροδάφνη Κεφαλλονιάς (Mavrodafne w Kefallonia), Σητεία (Sitia), Σαντορίνη (Santorini), Δαφνές (Dafnes), Νεμέα (Nemea).

FRANCJA

Pineau des Charentes lub pineau charentais, floc de Gascogne, macvin du Jura.

CYPR

Κουμανδάρια (Commandaria).

3. **Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga dodatku spirytusu destylowanego z suszonych winogron o stężeniu alkoholu nie mniejszym niż 52 % objętościowe i nie większym niż 94,5 % objętościowego**

(załącznik V pkt J 2 lit. b) ppkt ii) tiret trzecie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

GRECJA

Μαυροδάφνη Πατρών (Mavrodafne w Patras), Μαυροδάφνη Κεφαλλονιάς (Mavrodafne w Kefallonia).

4. **Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga dodatku moszczu gronowego w trakcie fermentacji otrzymanego z suszonych winogron**

(załącznik V pkt J 2 lit. b) ppkt iii) tiret pierwsze do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

HISZPANIA

Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)	Opis produktu ustalony regulami wspólnotowymi lub ustawodawstwem krajowym
Jerez-Xérès-Sherry	Vino generoso di licor
Málaga	Vino dulce
Montilla-Moriles	Vino generoso di licor

WŁOCHY

Aleatico di Gradoli, Giró di Cagliari, Malvasia delle Lipari, Malvasia di Cagliari, Moscato passito di Pantelleria.

CYPR

Κουμανδάρια (Commandaria).

5. **Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga dodatku skoncentrowanego moszczu gronowego otrzymanego za pomocą bezpośredniego nagrzewania, zgodnego, z wyjątkiem tej czynności, z definicją skoncentrowanego moszczu gronowego**

(załącznik V pkt J 2 lit. b) ppkt iii) tiret drugie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

HISZPANIA

Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)	Opis wyrobu ustalony regulami wspólnotowymi lub ustawodawstwem krajowym
Alicante	
Condado de Huelva	Vino generoso di licor
Jerez-Xérès-Sherry	Vino generoso di licor
Málaga	Vino dulce
Montilla-Moriles	Vino generoso di licor
Navarra	Moscatel

WŁOCHY

Marsala.

6. Wykaz gatunkowych win likierowych produkowanych w określonym regionie geograficznym (psr), których produkcja wymaga dodatku skoncentrowanego moszczu gronowego

(załącznik V pkt J 2 lit. b) ppkt iii) tiret trzecie do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999)

HISZPANIA

Gatunkowe wino likierowe produkowane w określonym regionie geograficznym (psr)	Opis produktu ustalony regułami wspólnotowymi lub ustawodawstwem krajowym
Málaga	Vino dulce
Montilla-Moriles	Vino dulce
Tarragona	Vino dulce

WŁOCHY

Oltrepó Pavese Moscato, Marsala, Moscato di Trani.

ZAŁĄCZNIK XXII

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1622/2000
(Dz.U. L 194 z 31.7.2000, str. 1)

Rozporządzenie (WE) nr 2451/2000
(Dz.U. L 282 z 8.11.2000, str. 7)

Rozporządzenie (WE) nr 885/2001
(Dz.U. L 128 z 10.5.2001, str. 54)

wyłącznie artykuł 2

Rozporządzenie (WE) nr 1609/2001
(Dz.U. L 212 z 7.8.2001, str. 9)

Rozporządzenie (WE) nr 1655/2001
(Dz.U. L 220 z 15.8.2001, str. 17)

Rozporządzenie (WE) nr 2066/2001
(Dz.U. L 278 z 23.10.2001, str. 9)

Rozporządzenie (WE) nr 2244/2002
(Dz.U. L 341 z 17.12.2002, str. 27)

Rozporządzenie (WE) nr 1410/2003
(Dz.U. L 201 z 8.8.2003, str. 9)

Punkt 6.A.30 Załącznika II Aktu Przystąpienia z 2003 r.
(Dz.U. L 236 z 23.9.2003, str. 346)

Rozporządzenie (WE) nr 1427/2004
(Dz.U. L 263 z 10.8.2004, str. 3)

Rozporządzenie (WE) nr 1428/2004
(Dz.U. L 263 z 10.8.2004, str. 7)

Rozporządzenie (WE) nr 1163/2005
(Dz.U. L 188 z 20.7.2005, str. 3)

Rozporządzenie (WE) nr 643/2006
(Dz.U. L 115 z 28.4.2006, str. 6)

wyłącznie artykuł 1

Rozporządzenie (WE) nr 1507/2006
(Dz.U. L 280 z 12.10.2006, str. 9)

wyłącznie artykuł 1

Rozporządzenie (WE) nr 2030/2006
(Dz.U. L 414 z 30.12.2006, str. 40)

wyłącznie artykuł 2

Rozporządzenie (WE) nr 388/2007
(Dz.U. L 97 z 12.4.2007, str. 3)

Rozporządzenie (WE) nr 389/2007
(Dz.U. L 97 z 12.4.2007, str. 5)

Rozporządzenie (WE) nr 556/2007
(Dz.U. L 132 z 24.5.2007, str. 3)

Rozporządzenie (WE) nr 1300/2007
(Dz.U. L 289 z 7.11.2007, str. 8)

ZAŁĄCZNIK XXIII

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1622/2000	Niniejsze rozporządzenie
Artykuły 1 do 7	Artykuły 1 do 7
Artykuł 8 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające	Artykuł 8 ustęp 1 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 8 akapit pierwszy tiret pierwsze	Artykuł 8 ustęp 1 litera a)
Artykuł 8 akapit pierwszy tiret drugie	Artykuł 8 ustęp 1 litera b)
Artykuł 8 akapit drugi	Artykuł 8 ustęp 2
Artykuł 9 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające	Artykuł 9 ustęp 1 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 9 akapit pierwszy tiret pierwsze	Artykuł 9 ustęp 1 litera a)
Artykuł 9 akapit pierwszy tiret drugie	Artykuł 9 ustęp 1 litera b)
Artykuł 9 akapit pierwszy tiret trzecie	Artykuł 9 ustęp 1 litera c)
Artykuł 9 akapit drugi	Artykuł 9 ustęp 2
Artykuły 10 i 11	Artykuły 10 i 11
Artykuł 11 a	Artykuł 12
Artykuł 12	Artykuł 13
Artykuł 13	Artykuł 14
Artykuł 14	Artykuł 15
Artykuł 15	Artykuł 16
Artykuł 15 a	Artykuł 17
Artykuł 16	Artykuł 18
Artykuł 17	Artykuł 19
Artykuł 18	Artykuł 20
Artykuł 18 a	Artykuł 21
Artykuł 18 b	Artykuł 22
Artykuł 19	Artykuł 23
Artykuł 20	Artykuł 24
Artykuł 21	Artykuł 25
Artykuł 22	Artykuł 26
Artykuł 23	Artykuł 27
Artykuł 24 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 28 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające
Artykuł 24 litera a)	Artykuł 28 akapit pierwszy litera a)
Artykuł 24 litera b)	Artykuł 28 akapit pierwszy litera b)
Artykuł 24 litera c)	Artykuł 28 akapit pierwszy litera c)
Artykuł 24 litera d) wyrażenie wprowadzające	Artykuł 28 akapit pierwszy litera d) wyrażenie wprowadzające
Artykuł 24 litera d) tiret pierwsze	Artykuł 28 akapit pierwszy litera d) podpunkt i)
Artykuł 24 litera d) tiret drugie	Artykuł 28 akapit pierwszy litera d) podpunkt ii)
Artykuł 24 litera d) tiret trzecie	Artykuł 28 akapit pierwszy litera d) podpunkt iii)
Artykuł 24 litera d) zdanie końcowe	Artykuł 28 akapit drugi
Artykuł 24 litera e)	Artykuł 28 akapit pierwszy litera e)

Rozporządzenie (WE) nr 1622/2000	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 25 ustęp 1	Artykuł 29 ustęp 1
Artykuł 25 ustęp 2 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 29 ustęp 2 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 25 ustęp 2 tiret pierwsze	Artykuł 29 ustęp 2 litera a)
Artykuł 25 ustęp 2 tiret drugie	Artykuł 29 ustęp 2 litera b)
Artykuł 25 ustęp 2 tiret trzecie	Artykuł 29 ustęp 2 litera c)
Artykuł 25 ustęp 2 tiret czwarte	Artykuł 29 ustęp 2 litera d)
Artykuł 25 ustęp 2 tiret piąte	Artykuł 29 ustęp 2 litera e)
Artykuł 25 ustępy 3–6	Artykuł 29 ustępy 3–6
Artykuł 26 ustęp 1	Artykuł 30 ustęp 1
Artykuł 26 ustęp 2 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 30 ustęp 2 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 26 ustęp 2 tiret pierwsze	Artykuł 30 ustęp 2 litera a)
Artykuł 26 ustęp 2 tiret drugie	Artykuł 30 ustęp 2 litera b)
Artykuł 26 ustęp 2 tiret trzecie	Artykuł 30 ustęp 2 litera c)
Artykuł 26 ustęp 3	Artykuł 30 ustęp 3
Artykuł 27	Artykuł 31
Artykuł 28	Artykuł 32
Artykuł 29	Artykuł 33
Artykuł 30	Artykuł 34
Artykuł 31	Artykuł 35
Artykuł 32	Artykuł 36
Artykuł 33	Artykuł 37
Artykuł 34 ustęp 1	Artykuł 38 ustęp 1
Artykuł 34 ustęp 2 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 38 ustęp 2 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 34 ustęp 2 tiret pierwsze	Artykuł 38 ustęp 2 litera a)
Artykuł 34 ustęp 2 tiret drugie	Artykuł 38 ustęp 2 litera b)
Artykuł 34 ustęp 2 zdanie końcowe	Artykuł 38 ustęp 2 zdanie końcowe
Artykuł 34 ustęp 3	Artykuł 38 ustęp 3
Artykuł 35 ustęp 1 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 39 ustęp 1 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 35 ustęp 1 tiret pierwsze	Artykuł 39 ustęp 1 litera a)
Artykuł 35 ustęp 1 tiret drugie	Artykuł 39 ustęp 1 litera b)
Artykuł 35 ustęp 1 tiret trzecie	Artykuł 39 ustęp 1 litera c)
Artykuł 35 ustęp 1 wyrażenie końcowe	Artykuł 39 ustęp 1 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 35 ustępy 2 i 3	Artykuł 39 ustępy 2 i 3
Artykuł 35 ustęp 4 wyrażenie wprowadzające	Artykuł 39 ustęp 4 wyrażenie wprowadzające
Artykuł 35 ustęp 4 litera a)	Artykuł 39 ustęp 4 litera a)
Artykuł 35 ustęp 4 litera b) wyrażenie wprowadzające	Artykuł 39 ustęp 4 litera b) wyrażenie wprowadzające
Artykuł 35 ustęp 4 litera b) tiret pierwsze	Artykuł 39 ustęp 4 litera b) podpunkt i)
Artykuł 35 ustęp 4 litera b) tiret drugie	Artykuł 39 ustęp 4 litera b) podpunkt ii)
Artykuł 35 ustęp 5	Artykuł 39 ustęp 5
Artykuł 37	Artykuł 40

Rozporządzenie (WE) nr 1622/2000	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 38	Artykuł 41
Artykuł 39	Artykuł 42
Artykuł 40	Artykuł 43
Artykuł 41 ustęp 1 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające	Artykuł 44 ustęp 1 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające
Artykuł 41 ustęp 1 akapit pierwszy tiret pierwsze	Artykuł 44 ustęp 1 akapit pierwszy litera a)
Artykuł 41 ustęp 1 akapit pierwszy tiret drugie	Artykuł 44 ustęp 1 akapit pierwszy litera b)
Artykuł 41 ustęp 1 akapit pierwszy tiret trzecie	Artykuł 44 ustęp 1 akapit pierwszy litera c)
Artykuł 41 ustęp 1 akapit pierwszy tiret czwarte	Artykuł 44 ustęp 1 akapit pierwszy litera d)
Artykuł 41 ustęp 1 akapit drugi	Artykuł 44 ustęp 1 akapit drugi
Artykuł 41 ustępy 2, 3 i 4	Artykuł 44 ustępy 2, 3 i 4
Artykuł 42	Artykuł 45
Artykuł 43	Artykuł 46
Artykuł 44 ustęp 1	—
Artykuł 44 ustęp 2	Artykuł 47
—	Artykuł 48
Artykuł 45	Artykuł 49
Załącznik I	Załącznik I
Załącznik II	Załącznik II
Załącznik III	Załącznik III
Załącznik IV	Załącznik IV
Załącznik VI	Załącznik V
Załącznik VII	Załącznik VI
Załącznik VIII	Załącznik VII
Załącznik VIII a	Załącznik VIII
Załącznik IX	Załącznik IX
Załącznik IX a	Załącznik X
Załącznik X	Załącznik XI
Załącznik XI	Załącznik XII
Załącznik XI a	Załącznik XIII
Załącznik XII	Załącznik XIV
Załącznik XII a	Załącznik XV
Załącznik XIII	Załącznik XVI
Załącznik XIV	Załącznik XVII
Załącznik XV	Załącznik XVIII
Załącznik XVI	Załącznik XIX
Załącznik XVII	Załącznik XX
Załącznik XVIII	Załącznik XXI
—	Załącznik XXII
—	Załącznik XXIII

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW
MIĘDZYNARODOWYCH

KOMISJA

**DECYZJA NR 2/2007 KOMITETU DS. TRANSPORTU LOTNICZEGO WSPÓLNOTA/SZWAJCARIA
USTANOWIONEGO NA MOCY UMOWY MIĘDZY WSPÓLNOTĄ EUROPEJSKĄ
A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ W SPRAWIE TRANSPORTU LOTNICZEGO**

z dnia 15 grudnia 2007 r.

**zastępująca załącznik do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską
w sprawie transportu lotniczego**

(2008/367/WE)

KOMITET DS. TRANSPORTU LOTNICZEGO WSPÓLNOTA/SZWAJCARIA,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, zwaną dalej „umową”, w szczególności jej art. 23 ust. 4,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Załącznik do niniejszej decyzji zastępuje załącznik do umowy.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 grudnia 2007 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu

Daniel CALLEJA CRESPO
Przewodniczący Delegacji Wspólnoty

Raymond CRON
Przewodniczący Delegacji Szwajcarii

ZAŁĄCZNIK

Dla celów niniejszej umowy:

- wszędzie tam, gdzie w aktach wymienionych w niniejszym załączniku znajdują się odniesienia do państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej lub wymóg nawiązania do nich, odniesienia rozumiane są dla celów umowy jako stosujące się jednakowo do Szwajcarii lub do wymogu nawiązania do Szwajcarii;
- bez uszczerbku dla postanowień art. 15 niniejszej umowy, termin „przewoźnik lotniczy Wspólnoty”, o którym mowa w podanych poniżej dyrektywach i rozporządzeniach wspólnotowych, oznacza również przewoźnika lotniczego, który posiada licencję i którego główne miejsce prowadzenia działalności oraz siedziba statutowa, jeżeli takowa istnieje, znajduje się w Szwajcarii, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2407/92.

1. Trzeci pakiet lotniczy dotyczący liberalizacji i innych zasad lotnictwa cywilnego

Nr 2407/92

Rozporządzenie Rady z dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie przyznawania licencji przewoźnikom lotniczym

(art. 1-18)

W zakresie stosowania art. 13 ust. 3, odesłania do art. 226 Traktatu WE należy rozumieć jako odesłanie do mających zastosowanie procedur niniejszej umowy.

Nr 2408/92

Rozporządzenie Rady z dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrz-wspólnotowych tras lotniczych

(art. 1-10, 12-15)

(Załączniki zostają zmienione tak, aby obejmowały szwajcarskie porty lotnicze).

(Zastosowanie mają zmiany w załączniku I wynikające z załącznika II, rozdział 8 (Polityka transportowa), sekcja G (Transport lotniczy) pkt 1 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej).

Nr 2409/92

Rozporządzenie Rady z dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie taryf i stawek za usługi lotnicze

(art. 1-11)

Nr 2000/79

Dyrektywa Rady z dnia 27 listopada 2000 r. dotycząca Europejskiego porozumienia w sprawie organizacji czasu pracy personelu pokładowego w lotnictwie cywilnym, zawartego przez Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych (AEA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), Europejskie Stowarzyszenie Cockpit (ECA), Stowarzyszenie Linii Lotniczych Regionów Europy (ERA) i Międzynarodowe Stowarzyszenie Przewoźników Lotniczych (IACA)

Nr 93/104

Dyrektywa Rady z dnia 23 listopada 1993 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, ostatnio zmieniona:

- dyrektywą nr 2000/34/WE z dnia 22 czerwca 2000 r.

Nr 437/2003

Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 lutego 2003 r. w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu lotniczego pasażerów, frachtu i poczty

Nr 1358/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 31 lipca 2003 r. wykonujące rozporządzenie (WE) nr 437/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do przewozu lotniczego pasażerów, frachtu i poczty oraz zmieniające jego załączniki I i II

Nr 785/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wymogów w zakresie ubezpieczenia w odniesieniu do przewoźników lotniczych i operatorów statków powietrznych

Nr 91/670

Dyrektywa Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie wzajemnego uznawania licencji personelu pełniącego określone funkcje w lotnictwie cywilnym

(art. 1-8)

Nr 95/93

Rozporządzenie Rady z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty (art. 1-12), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 793/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. (art. 1-2).

Nr 96/67

Dyrektywa Rady z dnia 15 października 1996 r. w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty

(art. 1-9, 11-23, 25)

Nr 2027/97

Rozporządzenie Rady z dnia 9 października 1997 r. w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych (art. 1-8), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 889/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 maja 2002 r. (art. 1-2).

2. Zasady konkurencji

Każde zawarte w poniższych aktach prawnych odesłanie do art. 81 i 82 Traktatu należy rozumieć jako odesłanie do art. 8 i 9 niniejszej umowy.

Nr 17/62

Rozporządzenie Rady z dnia 6 lutego 1962 r. wdrażające art. 81 i 82 Traktatu (art. 8 ust. 3), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem nr 59/62,

— rozporządzeniem (EWG) nr 118/63,

— rozporządzeniem (EWG) nr 2822/71,

— rozporządzeniem (WE) nr 1216/99,

— rozporządzeniem (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. (art. 1-13, 15-45).

Nr 2988/74

Rozporządzenie Rady z dnia 26 listopada 1974 r. dotyczące okresów przedawnień w postępowaniach i wykonywaniu sankcji zgodnie z regułami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczącymi transportu i konkurencji (art. 1-7), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. (art. 1-13, 15-45)

Nr 3975/87

Rozporządzenie Rady z dnia 14 grudnia 1987 r. ustanawiające procedurę stosowania reguł konkurencji do przedsiębiorstw w sektorze transportu lotniczego (art. 1-7, art. 8 ust. 1 i 2, art. 9-11, art. 12 ust. 1, 2, 4 i 5, art. 13 ust. 1 i 2, art. 14-19), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1284/91 z dnia 14 maja 1991 r. (art. 1),

— rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2410/92 z dnia 23 lipca 1992 r. (art. 1),

— rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. (art. 1-13, 15-45)

Nr 3976/87

Rozporządzenie Rady z dnia 14 grudnia 1987 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień i praktyk uzgodnionych w sektorze transportu lotniczego (art. 1-5 i 7), ostatnio zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2344/90 z dnia 24 lipca 1990 r. (art. 1),
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2411/92 z dnia 23 lipca 1992 r. (art. 1),
- rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. (art. 1-13, 15-45)

Nr 1617/93(2)

Rozporządzenie Komisji z dnia 25 czerwca 1993 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do niektórych kategorii porozumień i praktyk uzgodnionych dotyczących wspólnego planowania i koordynacji rozkładów, wspólnych przedsięwzięć i konsultacji w sprawie taryf pasażerskich i towarowych w rejsowych połączeniach lotniczych oraz przydziału czasu na start lub lądowanie (art. 1-7), ostatnio zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1523/96 z dnia 24 lipca 1996 r. (art. 1-2),
- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1083/1999 z dnia 26 maja 1999 r.,
- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1324/2001 z dnia 29 czerwca 2001 r.

Nr 4261/88

Rozporządzenie Komisji z dnia 16 grudnia 1988 r. w sprawie skarg, wniosków i przesłuchań przewidzianych w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3975/87

(art. 1-14)

Nr 80/723

Dyrektywa Komisji z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi (art. 1-9), ostatnio zmieniona:

- dyrektywą Komisji nr 85/413/EWG z dnia 24 lipca 1985 r. (art. 1-3)

Nr 1/2003

Rozporządzenie Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu

(art. 1-13, 15-45)

(W zakresie, w jakim to rozporządzenie jest istotne dla stosowania niniejszej umowy. Dodanie tego rozporządzenia nie narusza podziału pracy według niniejszej umowy).

Nr 773/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE

Nr 139/2004

Rozporządzenie Rady z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw)

(art. 1-18, art. 19 ust. 1 i 2, art. 20-23)

W odniesieniu do art. 4 ust. 5 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, w stosunkach między Wspólnotą Europejską a Szwajcarią stosuje się, co następuje:

- (1) W przypadku koncentracji określonej w artykule 3 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, która nie ma wymiaru wspólnotowego w rozumieniu art. 1 tego rozporządzenia i która może być rozpatrzona w ramach krajowego prawa konkurencji przynajmniej trzech państw członkowskich WE i Szwajcarii, osoby lub przedsiębiorstwa określone w artykule 4 ust. 2 tego rozporządzenia mogą, przed zawiadomieniem właściwych organów, poinformować Komisję WE w drodze uzasadnionego wniosku, że koncentracja powinna zostać zbadana przez Komisję.

- (2) Komisja WE bezzwłocznie przekazuje Konfederacji Szwajcarskiej wszystkie wnioski złożone zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 oraz zgodnie z poprzednim ustępem.
- (3) Jeżeli Konfederacja Szwajcarska wyraziła sprzeciw co do wniosku o przekazanie sprawy, właściwe szwajcarskie organy ochrony konkurencji zachowują swoją kompetencję w sprawie i sprawa nie zostaje przekazana przez Konfederację Szwajcarską zgodnie z niniejszym ustępem.

W odniesieniu do terminów, o których mowa w art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw:

- (1) Komisja WE bezzwłocznie przekazuje właściwym szwajcarskim organom ochrony konkurencji wszystkie odnośne dokumenty zgodnie z art. 4 ust. 4 i 5, art. 9 ust. 2 i 6 oraz art. 22 ust. 2.
- (2) Terminy określone w artykule 4 ust. 4 i 5, w artykule 9 ust. 2 i 6 oraz w artykule 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 w odniesieniu do Konfederacji Szwajcarskiej zaczynają biec począwszy od otrzymania odnośnych dokumentów przez właściwe szwajcarskie organy ochrony konkurencji.

Nr 802/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw.

(art. 1-24)

3. Bezpieczeństwo lotnicze

Nr 3922/91

Rozporządzenie Rady z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (art. 1-3, art. 4 ust. 2, art. 5-11 i 13), zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1899/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r.,

— rozporządzeniem (WE) nr 1900/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r.

Nr 94/56/WE

Dyrektywa Rady z dnia 21 listopada 1994 r. ustanawiająca podstawowe zasady regulujące postępowanie w dochodzeniu przyczyn wypadków i zdarzeń w lotnictwie cywilnym

(art. 1-13)

Nr 36/2004

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa statków powietrznych państwa trzeciego korzystających z portów lotniczych Wspólnoty

(art. 1-9, 11-14)

Nr 768/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 19 maja 2006 r. wprowadzające w życie dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/36/WE w zakresie zbierania i wymiany informacji na temat bezpieczeństwa statków powietrznych korzystających z portów lotniczych Wspólnoty oraz zarządzania systemem informacyjnym

Nr 2003/42

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie zgłaszania zdarzeń w lotnictwie cywilnym

(art. 1-12)

Nr 1592/2002

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady dnia 15 lipca 2002 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego (zwane dalej „rozporządzeniem”), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 1634/2003 z dnia 22 lipca 2003 r.,

— rozporządzeniem (WE) nr 1701/2003 z dnia 24 września 2003 r.,

- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 334/2007 z dnia 28 marca 2007 r.,
- rozporządzeniem Komisji (WE) nr 103/2007 z dnia 2 lutego 2007 r. w sprawie przedłużenia okresu przejściowego określonego w art. 53 ust. 4,
- przez komitet ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 1592/2002.

Agencja korzysta z uprawnień nadanych jej na mocy przepisów rozporządzenia również w Szwajcarii.

Komisja korzysta również w Szwajcarii z nadanych jej uprawnień w zakresie decyzji podejmowanych na podstawie art. 10 ust. 2, 4 i 6, art. 16 ust. 4, art. 29 ust. 3 lit. i), art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 5 i art. 53 ust. 4.

Bez uszczerbku dla dostosowań horyzontalnych przewidzianych w pierwszym akapicie załącznika do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, odniesień do „państw członkowskich” w artykule 54 rozporządzenia lub w przepisach wymienionej tam decyzji 1999/468/WE nie należy rozumieć jako stosujących się do Szwajcarii.

Żadnego z przepisów rozporządzenia nie interpretuje się jako upoważniającego EASA do działania w imieniu Szwajcarii w ramach umów międzynarodowych w celach innych niż wsparcie Szwajcarii w wypełnianiu jej zobowiązań nałożonych takimi umowami.

Dla celów umowy, przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

- (i) w ustępie 1, po słowie „Wspólnotą” dodaje się słowa „lub Szwajcarią”;
- (ii) w ustępie 2 lit. a), po słowie „Wspólnotę” dodaje się słowa „lub Szwajcarię”;
- (iii) w ustępie 2 skreśla się lit. b) i c);
- (iv) dodaje się ust. w brzmieniu:

„3. Prowadząc negocjacje z państwem trzecim w celu zawarcia umowy, zgodnie z którą państwo członkowskie lub Agencja będzie mogła wystawiać certyfikaty na podstawie certyfikatów wystawianych przez władze lotnicze danego państwa trzeciego, Wspólnota będzie każdorazowo podejmować starania w celu uzyskania dla Szwajcarii oferty zawarcia podobnej umowy z danym państwem trzecim. Z kolei Szwajcaria podejmie starania w celu zawarcia z krajami trzecimi umów odpowiadających umowom zawartym przez Wspólnotę.”

b) W artykule 20 dodaje się ust. w brzmieniu:

„4. W drodze odstępstwa od art. 12 ust. 2 lit. a) Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, obywatele Szwajcarii korzystający z pełni praw obywatelskich mogą zostać zatrudnieni przez Dyrektora Zarządzającego Agencji.”

c) W artykule 21 dodaje się następujący akapit:

„Szwajcaria będzie stosowała w odniesieniu do Agencji Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, stanowiący załącznik A do niniejszego załącznika, zgodnie z dodatkiem do załącznika A.”

d) W artykule 28 dodaje się następujący akapit:

„Szwajcaria będzie w pełni uczestniczyć w Zarządzie i będzie w nim miała te same prawa i obowiązki co państwa członkowskie UE, poza prawem do głosowania.”

e) W artykule 48 dodaje się ust. w brzmieniu:

„8. Szwajcaria wnosi wkład finansowy, o którym mowa w ustępie 1 lit. a), według poniższego wzoru:

$$S (0,2/100) + S [1 - (a+b) 0,2/100] c/C$$

gdzie:

S = część budżetu Agencji niepokryta z opłat i należności wymienionych w ust. 1 lit. b) i c),

a = liczba państw stowarzyszonych,

b = liczba państw członkowskich UE,

c = wkład Szwajcarii do budżetu ICAO,

C = łączny wkład państw członkowskich UE i państw stowarzyszonych do budżetu ICAO."

f) W artykule 50 dodaje się następujący akapit:

„Postanowienia dotyczące finansowej kontroli sprawowanej przez Wspólnotę w Szwajcarii w odniesieniu do uczestników działań Agencji są przedstawione w załączniku B do niniejszego załącznika.”

g) Do załącznika II do rozporządzenia włącza się następujące statki powietrzne jako produkty wchodzące w zakres art. 2 ust. 3 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1702/2003 z dnia 24 września 2003 r. ustanawiającego zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących ⁽¹⁾:

A/c - [HB IDJ] – typ CL600-2B19,

A/c - [HB-IGM] – typ Gulfstream G-V-SP,

A/c - [HB-IIS, HB-IYY, HB-IMJ, HB-IVL, HB-IVZ, HB-JES] – typ Gulfstream G-V,

A/c - [HB-IBX, HB-IKR, HB-IMY, HB-ITF, HB-IWY] – typ Gulfstream G-IV,

A/c - [HB-XJF, HB-ZCW, HB-ZDF, HB-ZDO] – typ MD 900.

Nr 736/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 16 maja 2006 r. w sprawie metodyki prowadzenia inspekcji standaryzacyjnych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego

Nr 1702/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 24 września 2003 r. ustanawiające zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących, ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 381/2005 z dnia 7 marca 2005 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 706/2006 z dnia 8 maja 2006 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 335/2007 z dnia 28 marca 2007 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 375/2007 z dnia 30 marca 2007 r.

Dla celów niniejszej umowy przepisy rozporządzenia (WE) nr 1702/2003 rozumiane są jako przepisy z następującym dostosowaniem:

artykuł 2 otrzymuje następujące brzmienie:

W ustępach 3, 4, 6, 8, 10, 11, 13 i 14 dzień „28 września 2003 r.” zastępuje się „dniem wejścia w życie decyzji Komitetu ds. Transportu Lotniczego Wspólnota/Szwajcaria, która włącza rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 do załącznika do rozporządzenia.”

Nr 2042/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie nieprzerwanej zdolności do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zezwoleń udzielanych instytucjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania, ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 707/2006 z dnia 8 maja 2006 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 376/2007 z dnia 30 marca 2007 r.

Nr 104/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 stycznia 2004 r. ustanawiające zasady w sprawie organizacji i składu Komisji odwoławczej Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego

Nr 488/2005

Rozporządzenie Komisji z dnia 21 marca 2005 r. dotyczące honorariów i opłat pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 27.9.2003, str. 6.

Nr 779/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 24 maja 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 488/2005 dotyczące honorariów i opłat pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego

Nr 593/2007

Rozporządzenie Komisji z dnia 31 maja 2007 r. w sprawie opłat i honorariów pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego (14.2).

Nr 2111/2005

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty i informowania pasażerów korzystających z transportu lotniczego o tożsamości przewoźnika lotniczego wykonującego przewóz oraz uchylające art. 9 dyrektywy 2004/36/WE

Nr 473/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 marca 2006 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące wspólnotowego wykazu przewoźników lotniczych podlegających zakazowi wykonywania przewozów w ramach Wspólnoty określonego w rozdziale II rozporządzenia (WE) nr 2111/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady

Rozporządzenie to stosuje się tak długo, jak długo obowiązuje ono w UE.

4. Ochrona lotnictwa

Nr 2320/2002

Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiające wspólne zasady w dziedzinie bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego (art. 1-8, 10-13), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem (WE) nr 849/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r.

Nr 622/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 4 kwietnia 2003 r. ustanawiające środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych standardów dotyczących bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego, ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 68/2004 z dnia 15 stycznia 2004 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 781/2005 z dnia 24 maja 2005 r. (art. 1-2),

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 857/2005 z dnia 6 czerwca 2005 r. (art. 1-2),

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 831/2006 z dnia 2 czerwca 2006 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1448/2006 z dnia 29 września 2006 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1546/2006 z dnia 4 października 2006 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1862/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 65/2006 z dnia 13 stycznia 2006 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 240/2006 z dnia 10 lutego 2006 r.,

— rozporządzeniem Komisji (WE) nr 437/2007 z dnia 20 kwietnia 2007 r.

Nr 1217/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 4 lipca 2003 r. ustanawiające wspólne specyfikacje dla krajowych programów kontroli jakości bezpieczeństwa w lotnictwie cywilnym

Nr 1486/2003

Rozporządzenie Komisji z dnia 22 sierpnia 2003 r. ustanawiające procedury przeprowadzania inspekcji Komisji w dziedzinie bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego

(art. 1-13, 15-18)

Nr 1138/2004

Rozporządzenie Komisji z dnia 21 czerwca 2004 r. ustanawiające wspólną definicję części krytycznych stref zastrzeżonych w portach lotniczych

5. Zarządzanie ruchem lotniczym

Nr 549/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie ramowe)

Komisji przysługują w Szwajcarii prawa przyznane jej zgodnie z art. 6, art. 8 ust. 1 oraz art. 10, 11 i 12.

Nie naruszając dostosowań horyzontalnych zawartych w pierwszym tiret załącznika do Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, odniesień do „państw członkowskich” w artykule 5 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 lub w przepisach decyzji 1999/468/WE, o której mowa w tym artykule, nie należy rozumieć jako stosujących się do Szwajcarii.

— komitet ustanowiony rozporządzeniem (WE) nr 549/2004 (Komitet ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej)

Nr 550/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (Rozporządzenie w sprawie zapewniania służb)

Komisja w stosunku do Szwajcarii dysponować będzie prawami przyznanymi jej zgodnie z art. 16, z uwzględnieniem poniższych zmian.

Dla celów umowy, przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w artykule 3 wprowadza się następujące zmiany:

W ustępie 2, po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”

b) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

W ustępie 1 i 6, po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”

c) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

W ustępie 1, po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”

d) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

W ustępie 1, po słowie „Wspólnoty” dodaje się słowa „i Szwajcarii”

e) w artykule 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„Komisja kieruje swoją decyzję do państw członkowskich i informuje o tym instytucję zapewniającą służby w zakresie, w jakim jest ona prawnie zobligowana.”

Nr 551/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie organizacji i użytkowania przestrzeni powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie w sprawie przestrzeni powietrznej)

Komisji przysługują w Szwajcarii prawa przyznane jej zgodnie z art. 2, art. 3 ust. 5 i art. 10.

Nr 552/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie interoperacyjności Europejskiej Sieci Zarządzania Ruchem Lotniczym (rozporządzenie w sprawie interoperacyjności)

Komisji przysługują w Szwajcarii prawa przyznane jej zgodnie z art. 4, 7 i art. 10 ust. 3.

Dla celów umowy, przepisy rozporządzenia należy czytać z następującymi dostosowaniami:

a) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

W ust. 2, po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii.”

b) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

W ust. 4, po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii.”

c) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

W sekcji 3 tiret drugie i ostatnie, po słowie „Wspólnocie” dodaje się słowa „lub Szwajcarii.”

Nr 2096/2005

Rozporządzenie Komisji z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej

Komisji przysługują w Szwajcarii prawa przyznane jej zgodnie z art. 9.

Nr 2150/2005

Rozporządzenie Komisji z dnia 23 grudnia 2005 r. ustanawiające wspólne zasady elastycznego użytkowania przestrzeni powietrznej

Nr 2006/23

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie wspólnotowej licencji kontrolera ruchu lotniczego

Nr 730/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 11 maja 2006 r. w sprawie klasyfikacji przestrzeni powietrznej i możliwości wykonywania lotów z widocznością w przestrzeni powietrznej powyżej poziomu lotu FL 195

Nr 1033/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 4 lipca 2006 r. ustanawiające wymogi dla procedur w zakresie przetwarzania planów lotu w fazie poprzedzającej lot dla Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej

Nr 1032/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 6 lipca 2006 r. ustanawiające wymagania dla automatycznych systemów wymiany danych lotniczych dla celów powiadamiania, koordynacji i przekazywania kontroli nad lotem pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego

Nr 1794/2006

Rozporządzenie Komisji z dnia 6 grudnia 2006 r. ustanawiające wspólny schemat opłat za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej

Nr 219/2007

Rozporządzenie Rady z dnia 27 lutego 2007 r. w sprawie utworzenia wspólnego przedsięwzięcia w celu opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR)

Nr 633/2007

Rozporządzenie Komisji z dnia 7 czerwca 2007 r. ustanawiające wymagania w zakresie stosowania protokołu przesyłania komunikatów lotniczych do celów powiadamiania, koordynowania i przekazywania lotów pomiędzy organami kontroli ruchu lotniczego

6. Środowisko naturalne i poziom hałasu

Nr 2002/30

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty

(art. 1-12 i 14-18)

(Stosuje się: zmiany w załączniku I wynikające z załącznika II, rozdział 8 (Polityka transportowa), sekcja G (Transport lotniczy) pkt 2 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej).

Nr 80/51

Dyrektywa Rady z dnia 20 grudnia 1979 r. w sprawie ograniczenia emisji hałasu z samolotów poddźwiękowych (art. 1-9), ostatnio zmieniona:

— dyrektywą nr 83/206/EWG

Nr 89/629

Dyrektywa Rady z dnia 4 grudnia 1989 r. w sprawie ograniczenia emisji hałasu z cywilnych poddźwiękowych samolotów odrzutowych

(art. 1-8)

Nr 92/14

Dyrektywa Rady z dnia 2 marca 1992 r. w sprawie limitów operacyjnych statków powietrznych objętych częścią II rozdział 2 tom 1 załącznika 16 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, wydanie 2 (1988)

(art. 1-11)

7. Ochrona konsumentów

Nr 90/314

Dyrektywa Rady z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek

(art. 1-10)

Nr 93/13

Dyrektywa Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

(art. 1-11)

Nr 2299/89

Rozporządzenie Rady z dnia 24 lipca 1989 r. w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji (art. 1-22), ostatnio zmienione:

— rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3089/93,

— rozporządzeniem Rady (WE) nr 323/1999 z dnia 8 lutego 1999 r.

Nr 261/2004

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91

(art. 1-18)

8. Inne

Nr 2003/96

Dyrektywa Rady z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej

(art. 14 ust. 1 lit. b) i art. 14 ust. 2)

Załączniki:

A: Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich

B: Postanowienia w sprawie kontroli finansowej dotyczącej szwajcarskich uczestników działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego

C: Deklaracja Rady w sprawie udziału Szwajcarii w komitetach Wspólnoty.

ZAŁĄCZNIK A

PROTOKÓŁ W SPRAWIE PRZYWILEJÓW I IMMUNITETÓW WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z art. 28 Traktatu ustanawiającego jedną Radę i jedną Komisję Wspólnot Europejskich, Wspólnoty te oraz Europejski Bank Inwestycyjny korzystają na terytorium państw członkowskich z przywilejów i immunitetów niezbędnych do wykonywania ich zadań,

PODJĘŁY następujące postanowienia, załączone to tego Traktatu.

ROZDZIAŁ I

MIENIE, FUNDUSZE, AKTYWA I OPERACJE WSPÓLNOT EUROPEJSKICH*Artykuł 1*

Lokale i budynki Wspólnot są nietykalne. Nie podlegają rewizji, rekwizycji, konfiskacie lub wywłaszczeniu.

Mienie i aktywa Wspólnot nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego lub prawnego bez upoważnienia Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 2

Archiwa Wspólnot są nietykalne.

Artykuł 3

Wspólnoty, ich aktywa, przychody i inne mienie jest zwolnione ze wszelkich podatków bezpośrednich.

Rządy państw członkowskich, wszędzie tam gdzie jest to możliwe, podejmują odpowiednie środki w celu umorzenia lub zwrotu kwoty podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży wliczone w cenę mienia ruchomego i nieruchomego, w przypadku, gdy Wspólnoty dokonują, dla celów użytku służbowego, poważnych zakupów, których cena zawiera tego podatki. Jednakże stosowanie tych postanowień nie może spowodować zakłócenia konkurencji w obrębie Wspólnot.

Zwolnień nie udziela się w stosunku do podatków i opłat, których wysokość stanowi jedynie wynagrodzenie za korzystanie z usługi użyteczności publicznej.

Artykuł 4

Wspólnoty są zwolnione z wszelkich cel, zakazów i ograniczeń przywózowych i wywózowych w odniesieniu do przedmiotów przeznaczonych do ich użytku służbowego: przedmioty przywiezione w ten sposób mogą zostać sprzedane, odpłatnie lub nieodpłatnie, na terytorium państwa, do którego zostały przywiezione, wyłącznie na warunkach zatwierdzonych przez rząd tego państwa.

Wspólnoty są także zwolnione z wszelkich cel, zakazów i ograniczeń przywózowych i wywózowych w odniesieniu do swoich publikacji.

Artykuł 5

Europejska Wspólnota Węgla i Stali może posługiwać się dowolną walutą oraz prowadzić rozliczenia w dowolnej walucie.

ROZDZIAŁ II

KOMUNIKACJA I LAISSEZ-PASSER*Artykuł 6*

W celu komunikacji służbowej i przekazywania wszelkich dokumentów, instytucje Wspólnoty korzystają na terytorium każdego państwa członkowskiego z przywilejów przyznawanych przez dane państwo placówkom dyplomatycznym.

Korespondencja służbowa i inne środki komunikacji służbowej instytucji Wspólnot nie podlegają cenzurze.

Artykuł 7

1. Laissez-passer w postaci, która zostanie określona przez Radę, a które władze państwa członkowskiego uznają za ważne dokumenty podróży, mogą być wystawiane członkom i pracownikom instytucji Wspólnot przez szefów tych instytucji. Te laissez-passer wydawane są urzędnikom i innym pracownikom na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym urzędników i warunkach zatrudnienia innych pracowników Wspólnot.

Komisja może zawierać umowy umożliwiające uznawanie laissez-passer jako ważnych dokumentów podróży na terytorium krajów trzecich.

2. Nadal stosuje się postanowienia art. 6 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali w stosunku do członków i pracowników instytucji, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego Traktatu posiadają laissez-passer przewidziane w tym artykule, do czasu stosowania postanowień ustępu 1 niniejszego art.

ROZDZIAŁ III

CZŁONKOWIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Artykuł 8

Swoboda przemieszczania się członków Parlamentu Europejskiego podróżujących do lub z miejsca obrad Parlamentu Europejskiego nie podlega żadnym ograniczeniom administracyjnym ani innym.

W zakresie kontroli celnej i walutowej członkom Parlamentu Europejskiego przyznaje się:

- a) ze strony własnego rządu – takie same udogodnienia, jakie przyznawane są wyższym urzędnikom wyjeżdżającym za granicę na czasowe pobyty służbowe;
- b) ze strony rządów innych państw członkowskich – takie same udogodnienia, jakie przyznawane są przedstawicielom obcych rządów w związku z czasowym pobytem służbowym.

Artykuł 9

Wobec członków Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych.

Artykuł 10

Podczas sesji Parlamentu Europejskiego jego członkowie:

- a) korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- b) nie mogą na terytorium innego państwa członkowskiego być zatrzymani ani nie mogą być wobec nich prowadzone postępowania sądowe.

Immunitet chroni także członków Parlamentu Europejskiego podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Parlamentu Europejskiego.

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został ujęty na gorącym uczynku; immunitet nie może również stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek z jego członków.

ROZDZIAŁ IV

PRZEDSTAWICIELE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH BIORĄCY UDZIAŁ W PRACACH INSTYTUCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH*Artykuł 11*

Przedstawiciele państw członkowskich biorący udział w pracach instytucji Wspólnot, ich doradcy i eksperci techniczni, korzystają w czasie wykonywania swoich funkcji i w podróży do i z miejsca obrad ze zwyczajowych przywilejów, immunitetów i udogodnień.

Niniejszy artykuł stosuje się również do członków organów doradczych Wspólnot.

ROZDZIAŁ V

URZĘDNIICY I INNI PRACOWNICY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH*Artykuł 12*

Na terytorium każdego państwa członkowskiego i bez względu na swoją przynależność państwową, urzędnicy i inni pracownicy Wspólnot:

- a) z zastrzeżeniem przepisów Traktatów dotyczących z jednej strony reguł odpowiedzialności urzędników i innych pracowników w stosunku do Wspólnot oraz, z drugiej strony, właściwości Trybunału w sporach między Wspólnotami a ich urzędnikami i innymi pracownikami, korzystają z immunitetu jurysdykcyjnego co do dokonywanych przez nich czynności służbowych, obejmującego również wypowiedzi ustne lub pisemne. Korzystają oni z tego immunitetu również po zakończeniu pełnienia funkcji;
- b) nie podlegają ograniczeniom imigracyjnym i nie są objęci formalnościami dotyczącymi rejestracji cudzoziemców; dotyczy to również ich współmałżonków oraz członków rodziny pozostających na ich utrzymaniu;
- c) w zakresie przepisów walutowych korzystają z takich samych udogodnień, jakie są zwyczajowo przyznawane pracownikom organizacji międzynarodowych;
- d) korzystają z prawa przywozu bez opłat swoich mebli i przedmiotów osobistego użytku przy podejmowaniu po raz pierwszy pracy w danym państwie a także z prawa ponownego wywozu bez opłat swoich mebli i przedmiotów osobistego użytku po ustaniu funkcji w tym kraju, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd państwa, w którym prawo to jest wykonywane, za niezbędny;
- e) korzystają z prawa przywozu bez opłat samochodu do użytku osobistego, nabytego w kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub w państwie, którego są obywatelami, na zasadach rządzących rodzimym rynkiem tego kraju, a także z prawa ponownego wywozu bez opłat tego samochodu, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd państwa, w którym prawo to jest wykonywane, za niezbędny.

Artykuł 13

Urzędnicy i inni pracownicy Wspólnot objęci są podatkiem na rzecz Wspólnot od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych im przez Wspólnoty zgodnie z warunkami i procedurą określoną przez Radę stanowiącą na wniosek Komisji.

Są oni zwolnieni z krajowych podatków od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych przez Wspólnoty.

Artykuł 14

Przy stosowaniu podatku dochodowego, podatku majątkowego oraz podatku od spadku a także stosując konwencje o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte między państwami członkowskimi Wspólnot, urzędnicy i inni pracownicy Wspólnot, którzy, wyłącznie w związku z wykonywaniem obowiązków na rzecz Wspólnot, osiedlają się na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo ich miejsca zamieszkania dla celów podatkowych w momencie dołączenia do służb Wspólnot, są traktowani w obu wymienionych powyżej państwach jakby zachowali wcześniejsze miejsce zamieszkania, pod warunkiem, że leży ono w państwie członkowskim Wspólnot. Postanowienie to stosuje się także do współmałżonka, w zakresie w jakim nie wykonuje on działalności zawodowej oraz do dzieci pozostających na utrzymaniu i pod opieką osób, o których jest mowa w niniejszym artykule.

Mienie ruchome należące do osób, o których mowa w akapicie pierwszym, znajdujące się na terytorium, na którym osoby te przebywają, jest zwolnione z podatku od spadku w tym państwie. W celu ustalenia takiego podatku, takie mienie uznaje się za znajdujące się w kraju zamieszkania do celów podatkowych, z zastrzeżeniem praw państw trzecich oraz ewentualnego stosowania postanowień międzynarodowych konwencji dotyczących unikania podwójnego opodatkowania.

Miejsce zamieszkania uzyskane wyłącznie w związku z pełnieniem funkcji w innych organizacjach międzynarodowych nie jest brane pod uwagę przy stosowaniu postanowień niniejszego art.

Artykuł 15

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, określa system świadczeń socjalnych obejmujący urzędników i innych pracowników Wspólnot.

Artykuł 16

Rada, stanowiąc na wniosek Komisji i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami, określa kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnot, do których stosują się postanowienia art. 12, art. 13 akapit drugi i art. 14, częściowo lub w całości.

Nazwiska, stopnie służbowe i adresy urzędników i innych pracowników w poszczególnych kategoriach przekazywane są okresowo rządów państw członkowskich.

ROZDZIAŁ VI

PRZYWILEJE I IMMUNITETY PLACÓWEK DYPLOMATYCZNYCH PAŃSTW TRZECICH AKREDYTOWANYCH PRZY WSPÓLNOTACH EUROPEJSKICH

Artykuł 17

Państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba Wspólnot, udziela zwyczajowych immunitetów dyplomatycznych i przywilejów placówkom dyplomatycznym państw trzecich akredytowanych przy Wspólnotach.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 18

Przywileje, immunitety i inne udogodnienia przyznaje się urzędnikom i innym pracownikom Wspólnot wyłącznie w interesie Wspólnot.

Każda instytucja Wspólnot powinna uchylić immunitet udzielony urzędnikowi lub innemu pracownikowi jeśli uzna, że uchylenie takiego immunitetu nie jest sprzeczne z interesami Wspólnot.

Artykuł 19

W celu stosowania niniejszego Protokołu, instytucje wspólnotowe współpracują z właściwymi władzami danych państw członkowskich.

Artykuł 20

Art. 12–15 i art. 18 mają zastosowanie do członków Komisji.

Artykuł 21

Artykuły 12–15 i artykuł 18 stosuje się wobec sędziów, rzeczników generalnych, sekretarza i sprawozdawców pomocniczych Trybunału Sprawiedliwości, bez uszczerbku dla postanowień art. 3 Protokołu ustanawiającego Statut Trybunału Sprawiedliwości, dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów i rzeczników generalnych.

Artykuł 22

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Inwestycyjnego, członków jego organów, jego pracowników i do przedstawicieli państw członkowskich biorących udział w jego działalności, bez uszczerbku dla postanowień Protokołu ustanawiającego Statut Banku.

Europejski Bank Inwestycyjny jest również zwolniony z wszelkich form opodatkowania i obciążeń o podobnym charakterze związanych z podwyższeniem jego kapitału, jak również z różnych formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Podobnie jego rozwiązanie lub likwidacja nie stanowi podstawy do nałożenia opodatkowania. Ponadto działalność Banku i jego organów, prowadzona zgodnie z jego Statutem, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

Artykuł 23

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Centralnego, do członków jego organów i do jego personelu, nie naruszając postanowień Protokołu ustanawiającego Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego.

Europejski Bank Inwestycyjny jest również zwolniony z wszelkich form opodatkowania i obciążeń o podobnym charakterze związanych z podwyższeniem jego kapitału, jak również z różnych formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Działalność Banku i jego organów, podejmowana zgodnie ze Statutem Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

Powyższe postanowienia stosują się także do Europejskiego Instytutu Walutowego. Podobnie jego rozwiązanie lub likwidacja nie stanowi podstawy do nałożenia opodatkowania.

W DOWÓD CZEGO niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy pod niniejszym Protokołem.

Sporządzono w Brukseli, dnia ósmego kwietnia tysiąc dziewięćset sześćdziesiątego piątego roku.

DODATEK

SZCZEGÓŁOWE ZASADY STOSOWANIA W SZWAJCARII PROTOKOŁU W SPRAWIE PRZYWILEJÓW I IMMUNITETÓW WSPÓLNOT EUROPEJSKICH**1. Rozszerzenie stosowania na Szwajcarię**

Wszelkie odniesienia do państw członkowskich poczynione w Protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich (zwanym dalej „protokołem”) powinny być rozumiane jako obejmujące również Szwajcarię, chyba iż poniższe przepisy stanowią inaczej.

2. Zwolnienie Agencji z podatków pośrednich (w tym z VAT-u)

Towary i usługi eksportowane ze Szwajcarii nie podlegają szwajcarskiemu podatkowi od wartości dodanej (VAT). W odniesieniu do towarów i usług dostarczanych Agencji w Szwajcarii do jej użytku służbowego, zwolnienie z VAT-u jest realizowane zgodnie z art. 3 akapit drugi protokołu poprzez zwrot jego kwoty. Zwolnienie z VAT-u dotyczy przypadków, gdy rzeczywista cena towarów i usług podana na fakturze lub innym równoważnym dokumencie wynosi co najmniej 100 franków szwajcarskich (wraz z podatkiem).

Zwrot VAT-u następuje po przedstawieniu odpowiednich szwajcarskich formularzy w Federalnej Administracji Podatkowej, w Dziale Głównym VAT-u. Na ogół wnioski są rozpatrywane w terminie trzech miesięcy od daty złożenia wniosku o zwrot i odpowiednich dowodów zakupu.

3. Warunki stosowania zasad dotyczących personelu Agencji

W odniesieniu do art. 13 akapit drugi Protokołu, Szwajcaria, zgodnie z zasadami swoich wewnętrznych przepisów prawnych, zwalnia urzędników i innych pracowników Agencji w rozumieniu art. 2 rozporządzenia (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 ⁽¹⁾ z podatków federalnych, kantonalnych i gminnych od wynagrodzeń, płac i poborów służbowych wypłacanych przez Wspólnotę i podlegających wewnętrznemu podatkowi na jej rzecz.

Dla celów stosowania art. 14 Protokołu Szwajcaria nie jest uznawana za państwo członkowskie w znaczeniu punktu 1 niniejszego dodatku.

Urzędnicy oraz inni pracownicy Agencji a także członkowie ich rodzin, którzy są objęci systemem ubezpieczeń społecznych stosowanym wobec urzędników i innych pracowników Wspólnoty, nie podlegają obowiązkowi należenia do szwajcarskiego systemu ubezpieczeń społecznych.

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest jedynym organem właściwym do rozstrzygania wszelkich kwestii dotyczących stosunków między Agencją lub Komisją a ich personelem w odniesieniu do zastosowania rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ⁽²⁾ oraz pozostałych przepisów prawa wspólnotowego ustalających warunki pracy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, EWWiS, EWG) nr 549/69 z dnia 25 marca 1969 r. określające kategorie urzędników i innych pracowników Wspólnot Europejskich, do których mają zastosowanie przepisy art. 12, art. 13 akapit drugi i art. 14 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot (Dz.U. L 74 z 27.3.1969, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1749/2002 (Dz.U. L 264 z 2.10.2002, str. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot oraz ustanawiające specjalne środki stosowane tymczasowo wobec urzędników Komisji (warunki zatrudnienia innych pracowników) (Dz.U. L 56 z 4.3.1968, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 2104/2005 (Dz.U. L 337 z 22.12.2005, str. 7).

ZAŁĄCZNIK B

KONTROLA FINANSOWA DOTYCZĄCA SZWAJCARSKICH UCZESTNIKÓW DZIAŁAŃ EUROPEJSKIEJ AGENCJI BEZPIECZEŃSTWA LOTNICZEGO

Artykuł 1

Bezpośredni kontakt

Agencja i Komisja bezpośrednio kontaktują się z wszelkimi osobami lub podmiotami, które mają siedzibę w Szwajcarii i uczestniczą w działaniach Agencji jako kontrahenci, uczestnicy programu Agencji, osoby opłacane z budżetu Agencji lub Wspólnoty lub też jako podwykonawcy. Osoby te mogą bezpośrednio przekazywać Komisji lub Agencji wszelkie stosowne informacje i dokumenty, które są zobowiązane przedkładać na podstawie instrumentów prawnych, do których odnosi się niniejsza decyzja, a także na podstawie zawartych kontraktów lub umów oraz podjętych w ich ramach decyzji.

Artykuł 2

Kontrole

1. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, rozporządzeniem finansowym przyjętym przez Zarząd Agencji w dniu 26 marca 2003 r., rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2343/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie ramowego rozporządzenia finansowego dotyczącego organów określonych w artykule 185 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾ oraz z innymi przepisami, które przywołuje niniejsza decyzja, kontrakty lub umowy zawarte z beneficjentami mającymi siedzibę w Szwajcarii oraz decyzje podjęte w odniesieniu do nich mogą przewidywać możliwość przeprowadzenia w dowolnym momencie audytów naukowych, finansowych, technologicznych i innych u beneficjentów lub ich podwykonawców, przeprowadzane przez urzędników Agencji i Komisji lub przez inne osoby przez nie upoważnione.

2. Pracownicy Agencji i Komisji oraz inne upoważnione przez nie osoby mają prawo do odpowiedniego dostępu do miejsc, prac, dokumentów, a także do wszelkich niezbędnych informacji, również w formie elektronicznej, jakie są im niezbędne do prawidłowego przeprowadzenia audytów. Prawo dostępu jest jasno określone w kontraktach lub umowach zawieranych w celu zastosowania instrumentów, które przywołuje niniejsza decyzja.

3. Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich dysponuje tymi samymi prawami co Komisja.

4. Audyty mogą mieć miejsce w ciągu pięciu lat od wygaśnięcia niniejszej decyzji lub w terminach wskazanych w kontraktach lub umowach oraz w podjętych decyzjach.

5. Szwajcarska Federalna Inspekcja Finansowa jest z wyprzedzeniem zawiadamiana o audytach, które mają być przeprowadzane na terytorium szwajcarskim. Zawiadomienie to nie jest ustawowym warunkiem przeprowadzenia przedmiotowych audytów.

Artykuł 3

Kontrole na miejscu

1. Zgodnie z niniejszą decyzją Komisja (OLAF) jest uprawniona do przeprowadzania kontroli i weryfikacji na miejscu, na terytorium szwajcarskim, zgodnie z warunkami rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami ⁽³⁾.

2. Kontrole i weryfikacje na miejscu są przygotowywane i prowadzone przez Komisję w ścisłej współpracy ze szwajcarską Federalną Inspekcją Finansową lub z innymi właściwymi organami szwajcarskimi wskazanymi przez Federalną Inspekcję Finansową, które w stosownym czasie są informowane o przedmiocie, celu i podstawie prawnej kontroli i weryfikacji, w sposób umożliwiający im udzielenie niezbędnej pomocy. W związku z tym urzędnicy właściwych organów szwajcarskich mogą uczestniczyć w kontrolach i weryfikacjach na miejscu.

3. Jeżeli właściwe organy szwajcarskie wyrażą taką wolę, kontrole i weryfikacje na miejscu mogą być przeprowadzane wspólnie przez Komisję i przez te organy.

4. Jeżeli uczestnicy programu przeciwstawiają się kontroli lub weryfikacji na miejscu, szwajcarskie organy władzy zgodnie z przepisami krajowymi udzielają kontrolerom Komisji wsparcia niezbędnego do przeprowadzenia wyznaczonych zadań kontroli i weryfikacji na miejscu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 72.

⁽³⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.

5. Komisja możliwie jak najszybciej zawiadamia szwajcarską Federalną Inspekcję Finansową o wszelkich faktach lub podejrzeniach dotyczących nieprawidłowości, o których uzyska informację w ramach wykonywania kontroli lub weryfikacji na miejscu. W każdym przypadku Komisja jest zobowiązana poinformować wyżej wymienione organy władzy o wyniku przedmiotowych kontroli i weryfikacji.

Artykuł 4

Informacje i konsultacje

1. W celu prawidłowego wykonania postanowień niniejszego załącznika właściwe organy szwajcarskie i wspólnotowe regularnie dokonują wymiany informacji oraz, na wniosek jednej ze stron, przeprowadzają konsultacje.

2. Właściwe organy szwajcarskie bezzwłocznie informują Agencję i Komisję o wszelkich znanych im faktach lub nabytych przez nie podejrzeniach, które wskazują na istnienie nieprawidłowości dotyczących zawierania i wykonywania kontraktów lub umów zawartych w ramach instrumentów, do których odnosi się niniejsza decyzja.

Artykuł 5

Poufność

Informacje przekazane lub uzyskane na mocy postanowień niniejszego załącznika, niezależnie od ich postaci, są objęte tajemnicą zawodową i ochroną przysługującą analogicznym informacjom zgodnie ze szwajcarskim prawem krajowym oraz odpowiednimi przepisami stosowanymi w instytucjach wspólnotowych. Informacje takie mogą być przekazywane wyłącznie tym osobom, które potrzebują zapoznać się z nimi ze względu na swoje funkcje w instytucjach wspólnotowych, państwach członkowskich lub w Szwajcarii; ponadto informacje takie nie mogą być wykorzystywane do celów innych niż skuteczna ochrona interesów finansowych umawiających się stron.

Artykuł 6

Środki i kary administracyjne

Bez uszczerbku dla stosowania szwajcarskiego prawa karnego, Agencja lub Komisja mogą nakładać środki i kary administracyjne zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. i rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. oraz rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾.

Artykuł 7

Ściąganie należności i egzekucja

Decyzje Agencji lub Komisji podjęte w ramach stosowania niniejszej decyzji, nakładające zobowiązania pieniężne na osoby inne niż państwa, stanowią w Szwajcarii tytuł egzekucyjny.

Nakaz wykonania musi być stosowany, bez przeprowadzania kontroli innych niż weryfikacja autentyczności tytułu, przez organ wskazany przez rząd szwajcarski, który zawiadamia o tym Agencję lub Komisję. Egzekucja przymusowa jest przeprowadzana zgodnie z zasadami procedur szwajcarskich. Legalność decyzji stanowiącej tytuł egzekucyjny podlega kontroli Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przyjmowane na mocy klauzuli arbitrażowej są egzekwowane na tych samych warunkach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1.

ZAŁĄCZNIK C

DEKLARACJA RADY W SPRAWIE UDZIAŁU SZWAJCARII W KOMITETACH

— Rada Unii Europejskiej wyraża zgodę na to, by Deklaracja w sprawie udziału Szwajcarii w komitetach, załączona do aktu końcowego Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego zawierała odtąd dodatkowe tiret w brzmieniu:

„— Komitet powołany na mocy rozporządzenia (WE) nr 549/2004 (Komitet ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej)”.

— Rada Unii Europejskiej wyraża zgodę na to, by Deklaracja w sprawie udziału Szwajcarii w komitetach, załączona do aktu końcowego Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego podpisanej dnia 21 czerwca 1999 r. i przyjętej przez Radę dnia 4 kwietnia 2002 r. była odtąd odczytywana jako zawierająca dodatkowe tiret w brzmieniu:

„— Komitet powołany na mocy rozporządzenia (WE) nr 1592/2002”.

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

WSPÓLNE DZIAŁANIE RADY 2008/368/WPZiB

z dnia 14 maja 2008 r.

wspierające wdrożenie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1540 (2004) w ramach realizacji strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

(zwanemu dalej „Komitetem 1540”) sprawozdania na temat działań, które podjęły lub mają zamiar podjąć w celu wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540.

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 14,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dnia 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła strategię UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia; rozdział III strategii zawiera wykaz działań mających zwalczać rozprzestrzenianie tej broni, które powinny być podjęte zarówno w UE, jak i w państwach trzecich.
- (2) UE aktywnie realizuje tę strategię wraz z działaniami wymienionymi w jej rozdziale III, w szczególności przez uruchamianie zasobów finansowych mających wspierać konkretne projekty realizowane przez instytucje wielostronne, przez dostarczanie pomocy technicznej i wiedzy fachowej państwom potrzebującym szerokiego spektrum działań w odniesieniu do zapobiegania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia oraz przez wspieranie roli, jaką odgrywa Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych.
- (3) Dnia 28 kwietnia 2004 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła jednogłośnie rezolucję nr 1540 (2004) („RB ONZ nr 1540”) stanowiącą pierwszy instrument międzynarodowy, który zajmuje się – w sposób zintegrowany i wszechstronny – bronią masowego rażenia, środkami jej przenoszenia i powiązanymi z nią materiałami. W RB ONZ nr 1540 zawarto wiążące dla wszystkich państw zobowiązania, które mają zapobiegać uzyskaniu dostępu do takiej broni i powiązanych z nią materiałów przez podmioty niepaństwowe. W rezolucji tej państwa zostały wezwane do przedstawienia Komitetowi Rady Bezpieczeństwa ustanowionemu rezolucją RB ONZ nr 1540

- (4) Dnia 27 kwietnia 2006 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła jednogłośnie rezolucję nr 1673 (2006), na mocy której przewidziano, że komitet powinien zwiększyć wysiłki na rzecz upowszechniania pełnego wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540 przez programy prac, działania informacyjne, pomoc, dialog i współpracę. W rezolucji tej Komitet 1540 został również wezwany do przeanalizowania razem z państwami oraz organizacjami międzynarodowymi, regionalnymi i subregionalnymi możliwości wymiany zdobytych doświadczeń i wiedzy oraz zweryfikowania dostępności programów, które mogą ułatwić wdrożenie rezolucji RB ONZ nr 1540.
- (5) W swoim sprawozdaniu z kwietnia 2006 r. Komitet 1540 zalecił poszerzenie i zintensyfikowanie działań informacyjnych prowadzonych na szczeblu regionalnym i subregionalnym, mających dostarczyć w sposób zorganizowany wytycznych dotyczących wykonywania zobowiązań wynikających z rezolucji RB ONZ nr 1540, uwzględniając przy tym fakt, że 62 państwa nie przedłożyły wtedy jeszcze swojego pierwszego sprawozdania, natomiast 55 państw spośród tych, które takie sprawozdanie już przedłożyły, nie dostarczyło jeszcze – na wniosek Komitetu 1540 – dodatkowych informacji i wyjaśnień.
- (6) Dnia 12 czerwca 2006 r. Unia Europejska przyjęła pierwsze wspólne działanie Rady 2006/419/WPZiB⁽¹⁾ wspierające wdrożenie rezolucji RB ONZ nr 1540 w ramach realizacji strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia. To wspólne działanie zostało wdrożone w celu zwiększenia świadomości w zakresie wymogów związanych z rezolucją RB ONZ nr 1540; miało ono także przyczynić się do zwiększenia możliwości administracji w państwach trzecich w zakresie sporządzania sprawozdań krajowych dotyczących wdrażania rezolucji RB ONZ nr 1540.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 17.6.2006, s. 30.

- (7) Wdrożenie wspólnego działania Rady 2006/419/WPZiB zaowocowało zorganizowaniem pięciu regionalnych seminariów w Afryce, na Bliskim Wschodzie, w Ameryce Łacińskiej, w regionie Karaibów i w regionie Azji-Pacyfiku. Dzięki tym działaniom udało się znacznie zmniejszyć liczbę państw, które nie przedłożyły sprawozdania, oraz państw, które nie przedstawiły dodatkowych informacji wymaganych przez Komitet 1540 w następstwie przedłożenia niekompletnych sprawozdań.
- (8) Komitet 1540 podkreślił w informacjach dla Rady Bezpieczeństwa ONZ w grudniu 2007 r., że w praktycznych działaniach komitetu należy przesunąć nacisk ze sprawozdawczości krajowej na wdrażanie wszystkich aspektów rezolucji RB ONZ nr 1540. W tym kontekście ukierunkowane indywidualnie działania informacyjne i pomoc dostosowane do sytuacji regionalnej i innych szczególnych okoliczności mogłyby ułatwić państwom sprostanie wyzwaniom związanym z wdrożeniem rezolucji RB ONZ nr 1540. W swoim programie prac Komitet 1540 stwierdził, że krajowe plany lub harmonogramy wdrożenia mogą stanowić dla państw użyteczne narzędzia służące do planowania; ideę tę należy w dalszym ciągu propagować. Zainteresowane państwa powinny także otrzymywać większą pomoc w opracowywaniu krajowych planów działania.
- (9) Biuro do Spraw Rozbrojenia w ramach Sekretariatu Narodów Zjednoczonych, które jest odpowiedzialne za dostarczanie Komitetowi 1540 i jego ekspertom merytorycznej i logistycznej pomocy, powinno zostać uprawnione do technicznego wdrażania projektów podjętych na mocy niniejszego wspólnego działania.
- (10) Niniejsze wspólne działanie powinno być wdrażane zgodnie z ramową umową finansowo-administracyjną, zawartą przez Komisję Europejską z ONZ, dotyczącą zarządzania wkładami finansowymi przez Unię Europejską do programów lub projektów zarządzanych przez Organizację Narodów Zjednoczonych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

Artykuł 1

1. Zgodnie ze strategią UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, w której wyznaczono cel polegający na wspieraniu roli Rady Bezpieczeństwa ONZ i pogłębieniu wiedzy fachowej na temat stawiania czoła wyzwaniom związanym z rozprzestrzenianiem broni masowego rażenia, UE nadal wspiera wdrażanie rezolucji RB ONZ nr 1540 (2004) („RB ONZ nr 1540”).

2. Projekty wspierające rezolucję RB ONZ nr 1540, odpowiadające działaniom przewidzianym w strategii UE, obejmują organizację cyklu warsztatów tematycznych w kilku wybranych subregionach.

Warsztaty te mają dwojaki cel:

- zwiększenie zdolności urzędników w wybranych państwach odpowiedzialnych za wszystkie aspekty zarządzania kontrolą wywozu, tak aby mogli oni podejmować na poziomie praktycznym działania zmierzające do wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540,
- umożliwienie urzędnikom w wybranych państwach uczestniczących w projektach precyzyjnego określania braków i potrzeb z uwzględnieniem różnych punktów widzenia (rządu i przemysłu), tak aby można było formułować skuteczne wnioski o udzielenie pomocy.

Szczegółowy opis projektów jest zawarty w załączniku.

Artykuł 2

1. Prezydencja, wspomagana przez Sekretarza Generalnego Rady/Wysokiego Przedstawiciela ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (SG/WP), jest odpowiedzialna za wykonanie niniejszego wspólnego działania. Komisja jest w to w pełni włączana.

2. Techniczną realizację projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2, powierza się Sekretariatowi ONZ (Biuru ds. Rozbrojenia) („Sekretariat ONZ (BdR)”). Agencja wykonuje to zadanie pod kontrolą SG/WP, wspomagającego prezydencję. W tym celu SG/WP dokonuje niezbędnych ustaleń z Sekretariatem ONZ (BdR).

3. Prezydencja, SG/WP i Komisja informują się nawzajem regularnie o wdrażaniu niniejszego wspólnego działania, zgodnie ze swoimi odpowiednimi kompetencjami.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia dla realizacji projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2, wynosi 475 000 EUR i zostanie sfinansowana z budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

2. Zarządzanie wydatkami finansowanymi w ramach kwoty wymienionej w ust. 1 podlega wspólnotowym procedurom i zasadom mającym zastosowanie do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 2; wydatki te przyjmują formę dotacji. W tym celu Komisja zawiera z Sekretariatem ONZ (BdR) umowę o finansowaniu. Przedmiotowa umowa o finansowaniu zawiera zobowiązanie Sekretariatu ONZ (BdR) do zadbania o to, aby wkład UE był wyeksponowany stosownie do jego wielkości.

4. Komisja dokłada starań, aby umowę o finansowaniu, o której mowa w ust. 3, zawarto możliwie szybko po wejściu w życie niniejszego wspólnego działania. Informuje ona Radę o wszelkich trudnościach z tym związanych i o dacie zawarcia tej umowy o finansowaniu.

Artykuł 4

Prezydencja, wspomagana przez SG/WP, przedstawia Radzie sprawozdania dotyczące wdrożenia niniejszego wspólnego działania opracowywane na podstawie sprawozdań okresowych przygotowywanych przez Sekretariat ONZ (BdR). Sprawozdania te służą Radzie jako podstawa do przeprowadzenia oceny. Komisja w pełni uczestniczy w wykonywaniu tych zadań i przedstawia sprawozdania dotyczące finansowych aspektów wdrożenia niniejszego wspólnego działania.

Artykuł 5

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem jego przyjęcia.

Niniejsze wspólne działanie wygasa 24 miesiące po zawarciu umowy o finansowaniu, o której mowa w art. 3 ust. 3, lub 3 miesiące po dacie jego przyjęcia, jeśli w tym okresie nie zostanie zawarta umowa o finansowaniu.

Artykuł 6

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2008 r.

W imieniu Rady

A. BAJUK

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wsparcie UE dla wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1540 (2004)**1. Wprowadzenie**

W sprawozdaniu z kwietnia 2006 r. Komitet 1540 stwierdził, że 62 państwa nie przedłożyły jeszcze swojego pierwszego sprawozdania krajowego oraz że 55 państw takie sprawozdanie wprowadzi już przedłożyło, musi jednak jeszcze dostarczyć dodatkowych informacji i wyjaśnień. Jako że państwa te znajdowały się w trzech regionach geograficznych (Afryka, Karaiby i Południowy Pacyfik), jak również ze względu na fakt, że braki w sprawozdaniach krajowych były charakterystyczne dla poszczególnych regionów, Komitet 1540 zaproponował, aby działania mające na celu udzielenie pomocy państwom w spełnianiu wymogów wynikających z rezolucji RB ONZ nr 1540 koncentrowały się na regionach i obszarach, w których zauważono istnienie konkretnych potrzeb.

W związku z powyższym wsparcie, jakiego UE udzielała w latach 2004–2007 Komitetowi 1540, miało dwojaki cel:

- UE podejmowała demarche wobec państw trzecich w celu zachęcenia ich do składania sprawozdań krajowych wymaganych na mocy rezolucji RB ONZ nr 1540,
- dnia 12 czerwca 2006 r. UE przyjęła wspólne działanie 2006/419/WPZiB, w ramach którego wsparcie finansowe otrzymało pięć obszarów działań informacyjnych ukierunkowanych na pięć różnych regionów krajów rozwijających się. Działania informacyjne w formie seminariów prowadzono w celu zwiększenia świadomości wśród krajów rozwijających się w zakresie ich zobowiązań wynikających z rezolucji RB ONZ nr 1540; miały one także przyczynić się do zwiększenia zdolności administracji w państwach trzecich w zakresie sporządzania krajowych sprawozdań z wdrażania rezolucji RB ONZ nr 1540.

Według najnowszych informacji przekazanych dnia 17 grudnia 2007 r. Radzie Bezpieczeństwa ONZ przez przewodniczącego Komitetu 1540, dokonano znacznych postępów w zakresie wypełnienia zobowiązania do składania sprawozdań przez państwa członkowskie ONZ, w następnym okresie należy jednak zintensyfikować wysiłki, aby w pełni wdrożyć przedmiotową rezolucję we wszystkich jej aspektach. W szczególności do marca 2008 r. 144 państwa przedłożyły już swoje pierwsze sprawozdania, a 99 państw przedstawiło już wymagane informacje dodatkowe. W związku z tym podczas dyskusji tematycznych poświęconych działaniom informacyjnym prowadzonych w październiku 2007 r. na forum Komitetu 1540 uznano również potrzebę realizacji stopniowego podejścia i zalecono, aby w przyszłych działaniach informacyjnych kładziono mniejszy nacisk na sprawozdawczość, a koncentrowano się raczej na wspieraniu państw w dziedzinach związanych z wdrażaniem przedmiotowej rezolucji.

W najnowszych informacjach z grudnia 2007 r. podkreślono także, w jaki sposób w praktycznych działaniach Komitetu 1540 należy przesunąć nacisk ze sprawozdawczości na wdrażanie wszystkich aspektów rezolucji nr 1540. W tym kontekście ukierunkowane działania informacyjne i pomoc dostosowane do sytuacji regionalnej i innych szczególnych okoliczności mogłyby ułatwić państwom członkowskim sprostanie wyzwaniom związanym z wdrożeniem przedmiotowej rezolucji. W swoim programie prac komitet stwierdził, że krajowe plany lub harmonogramy wdrożenia mogą stanowić dla państw użyteczne narzędzia służące do planowania; ideę tę należy w dalszym ciągu propagować. Zainteresowane państwa powinny otrzymywać większą pomoc w opracowywaniu krajowych planów działania. Należy również zwiększać zdolność państw członkowskich w zakresie formułowania skutecznych wniosków o udzielenie pomocy.

2. Opis projektów

Projekty wspierające wdrożenie rezolucji RB ONZ nr 1540 będą realizowane w formie sześciu warsztatów, których celem będzie zwiększenie zdolności urzędników odpowiedzialnych za zarządzanie kontrolą wywozu w sześciu subregionach (Afryka, Ameryka Środkowa, MERCOSUR, region Bliskiego Wschodu i Zatoki Perskiej, wyspy Pacyfiku i Azja Południowo-Wschodnia), tak aby mogli oni podejmować na poziomie praktycznym działania zmierzające do wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540. Proponowane warsztaty będą dostosowane konkretnie do potrzeb urzędników zajmujących się problematyką granic, problematyką celną i przepisami prawnymi; będą obejmować główne elementy kontroli wywozu, między innymi stosowne przepisy prawne (w tym krajowe i międzynarodowe aspekty prawne), kontrolę regulacyjną (w tym przepisy dotyczące zezwoleń, kontrolę użytkownika końcowego i programy ukierunkowane na zwiększanie świadomości) oraz wykonanie przepisów (w tym identyfikację towarów, ocenę ryzyka i metody wykrywania).

Podczas warsztatów zachęcać się będzie państwa do porównywania i wymiany doświadczeń w zakresie praktycznych kwestii związanych z wdrożeniem przedmiotowej rezolucji. Państwa będą miały sposobność do porównania stosowanych u siebie procedur kontroli wywozu, dzięki czemu będą mogły określić te aspekty swoich działań, w których mogą skorzystać z doświadczeń innych państw. Jeżeli stosowanie najskuteczniejszych praktyk przez dane państwo wymagałoby wsparcia, mogą zostać przygotowane programy pomocowe.

Proponowane działania powinny także dać wspomnianym wyżej urzędnikom możliwość precyzyjnego określania braków i potrzeb z uwzględnieniem różnych punktów widzenia (rządu i przemysłu), tak aby można było formułować skuteczne wnioski o udzielenie pomocy w zakresie szkolenia, sprzętu oraz w innych dziedzinach. Wnioski te będą kierowane do Komitetu 1540 – zostaną one przekazane zainteresowanym państwom – lub bezpośrednio do tych państw, organizacji międzynarodowych, regionalnych i pozarządowych. Podczas wspomnianych warsztatów korzystać się będzie z wiedzy ekspertów Komitetu 1540; należy jednak również wykorzystywać wiedzę fachową dostępną w kontekście międzynarodowym. Państwa będące darczyńcami, a także międzynarodowe organizacje międzyrządowe mogłyby zatem również zapewniać dostęp do uznanych kompetencji przez umożliwienie swoim ekspertom udziału w warsztatach.

Niniejsze nowe wspólne działanie opiera się na wysiłkach podejmowanych na mocy poprzedniego wspólnego działania 2006/419/WPZiB – skupiającego się głównie na zobowiązaniach do zwiększania świadomości i zobowiązaniach w zakresie sprawozdawczości – i intensyfikuje te wysiłki. To wspólne działanie nada wspomnianym projektom wyraźny wymiar operacyjny i subregionalny dzięki zaangażowaniu w realizację warsztatów po około trzech urzędników państwowych (na poziomie osób zajmujących się w praktyce danymi zagadnieniami lub na poziomie ekspertów w tych dziedzinach) z każdego państwa uczestniczącego w warsztatach, które będą trwać od trzech do czterech dni.

Precyzyjne określanie braków i potrzeb – które będzie łatwiejsze dzięki warsztatom finansowanym w ramach niniejszego wspólnego działania – będzie szczególnie przydatne dla Unii Europejskiej, głównie w określaniu państw mogących skorzystać z finansowanych ze środków nowego instrumentu stabilności projektów ukierunkowanych na zwiększanie zdolności. Ułatwi ono także określanie konkretnych obszarów, w których dodatkowe działania UE są szczególnie potrzebne. Zachęcać się będzie uczestników warsztatów do przedkładania konkretnych wniosków o pomoc. UE określi zakres pomocy z uwzględnieniem intencji innych potencjalnych darczyńców oraz zapewni osiągnięcie maksymalnego efektu synergii z innymi instrumentami finansowymi UE (np. wzajemne uzupełnianie się niniejszego wspólnego działania i działań podejmowanych w ramach instrumentu stabilności w obszarze kontroli wywozu w państwach trzecich).

Wyniki projektów:

- większa świadomość uczestników w zakresie działań prowadzonych na poziomie krajowym, regionalnym i międzynarodowym w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, środków jej przenoszenia,
- większa precyzja stosowanych obecnie środków w zakresie wdrażania i wykonania rezolucji oraz intensyfikacja już podjętych lub planowanych działań prowadzących do pełnego wdrożenia rezolucji RB ONZ nr 1540,
- udoskonalone techniki oceny ryzyka, wykrywania i analizy,
- skuteczniejsze współdziałanie krajowych i regionalnych organów kontroli wywozu i wykonania prawa oraz lepsza wymiana informacji między tymi organami,
- większa świadomość w zakresie przemieszczania ładunków i lepsze zrozumienie metod stosowanych w celu obejścia kontroli wywozu,
- większa świadomość w zakresie podwójnego zastosowania pewnych towarów oraz zwiększona zdolność do identyfikacji towarów podwójnego zastosowania związanych z bronią masowego rażenia i środkami jej przenoszenia,
- lepsza współpraca pomiędzy urzędnikami zajmującymi się przepisami prawnymi i ich wykonaniem a przedmiotowym sektorem,
- korzyści dla uczestników warsztatów:
 - a) opracowanie ewentualnych krajowych planów działania;
 - b) opracowywanie wniosków o pomoc, dotyczących przyszłych działań prowadzonych w konkretnych obszarach określonych podczas tych warsztatów oraz, w stosownych przypadkach, zintensyfikowana współpraca z organizacjami międzyrządowymi i organizacjami subregionalnymi w zakresie udzielania takiej pomocy; oraz
 - c) sprawozdanie z przebiegu seminarium.

3. Czas trwania

Całkowity szacowany czas trwania projektu wynosi 24 miesiące.

4. Beneficjenci i uczestnicy

Doboru państw mogących wziąć udział w projekcie dokonano na podstawie kilku kryteriów. Aby stwierdzić, które państwa mogą wymagać wsparcia w dziedzinie oceny ryzyka, kontroli granic i kontroli przeładunków, identyfikacji towarów oraz metod wykrywania, przeanalizowano krajowe matryce dotyczące wdrażania rezolucji RB ONZ nr 1540.

W procesie wylaniania wymienionych poniżej państw, które wezmą udział w warsztatach, uwzględniono także zróżnicowane poziomy zaawansowania wdrażania rezolucji przez poszczególne państwa i ich zdolności. Podobieństwa w kwestiach regionalnych, takich jak przeładunek, są elementem łączącym, umożliwiającym określanie i zwiększanie efektu synergii pomiędzy poszczególnymi państwami.

Ponadto wybrane państwa uczestniczyły w działaniach informacyjnych prowadzonych wcześniej w tym subregionie.

Państwa będą proszone o wytypowanie urzędników na poziomie wdrażania znających problematykę kontroli wywozu i kontroli granic. Urzędnicy ci reprezentowaliby następujące zakresy pracy rządu:

- organy regulacyjne, oraz
- wykonanie przepisów granicznych (w tym organy celne i policyjne; szczególną uwagę zwracać się będzie na działania międzyrządowe i działania prowadzone wspólnie przez różne agencje).

W stosownych przypadkach, na mocy decyzji prezydencji UE wspieranej przez SG/WP, zapraszane będą dodatkowe agencje uznane za istotne dla kontroli wywozu.

Pod uwagę zostanie również wzięte zaproszenie do udziału w warsztatach właściwych organizacji międzyrządowych i regionalnych.

Należy podkreślić, że niektóre z państw uczestniczących w projekcie mogą stanąć – nawet w sposób niezamierzony – w obliczu zagrożenia związanego z rozprzestrzenianiem BMR ze względu na ich położenie geograficzne, sytuację polityczną lub krajowe plany w zakresie energii. Niektóre z tych państw podjęły już z UE konstruktywny dialog dotyczący nierozprzestrzeniania BMR, również przez wynegocjowanie i podpisanie umów dwustronnych zawierających klauzule o nierozprzestrzenianiu BMR. Zorganizowanie tego cyklu warsztatów stanowi zatem dla UE świetną sposobność wypełnienia zobowiązań wynikających z tych klauzul oraz zademonstrowania, jak wielkie znaczenie UE przywiązuje do udzielania pomocy krajom rozwijającym się, również przez działania wielostronne.

Do udziału w tych warsztatach wybrano między innymi następujące państwa:

1. Projekt dotyczący Afryki

Ghana, Kenia, Maroko, Nigeria, Uganda, Republika Południowej Afryki, Republika Konga, Egipt, Libia i Tanzania.

2. Projekt dotyczący Ameryki Środkowej

Belize, Gwatemala, Honduras, Kostaryka, Meksyk, Nikaragua, Panama i Salvador.

3. Projekt dotyczący państw MERCOSUR-u

Argentyna, Brazylia, Urugwaj, Paragwaj, Wenezuela, Boliwia, Chile, Kolumbia, Ekwador i Peru.

4. Projekt dotyczący państw regionu Bliskiego Wschodu i Zatoki Perskiej

Arabia Saudyjska, Bahrajn, Irak, Jordania, Kuwejt, Oman, Syria i Zjednoczone Emiraty Arabskie.

5. Projekt dotyczący państw wysp Pacyfiku

Fidżi, Nauru, Palau, Papua-Nowa Gwinea, Sfederowane Stany Mikronezji, Timor Wschodni, Tuvalu, Vanuatu, Wyspy Marshalla i Wyspy Salomona.

6. Projekt dotyczący państw Azji Południowo-Wschodniej

Filipiny, Indonezja, Kambodża, Malezja, Singapur, Tajlandia, Wietnam i Związek Myanmar.

5. Instytucja realizująca

Prezydencja, wspierana przez SG/WP, jest odpowiedzialna za wdrożenie niniejszego wspólnego działania. Prezydencja powierza techniczną realizację Sekretariatowi ONZ (BdR). Sekretariat ONZ (BdR) podpisze umowę o pomocy krajowej dla państwa przyjmującego z państwami, które zostaną wybrane jako państwa przyjmujące. Państwo przyjmujące będzie uczestniczyć w realizacji projektów finansowanych w ramach niniejszego wspólnego działania. Dostarczanie wszelkich towarów oraz wykonanie wszelkich robót lub usług przez Sekretariat ONZ (BdR) na rzecz państwa przyjmującego w ramach niniejszego wspólnego działania będzie się odbywać zgodnie z odpowiednimi zasadami i procedurami ONZ określonymi szczegółowo w umowie o finansowaniu zawartej z Sekretariatem ONZ (BdR) (art. 3 ust. 3 niniejszego wspólnego działania).

WSPÓLNE STANOWISKO RADY 2008/369/WPZiB**z dnia 14 maja 2008 r.****w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga, uchylające wspólne stanowisko 2005/440/WPZiB**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W związku z przyjęciem dnia 18 kwietnia 2005 r. przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych rezolucji nr 1596 (2005) („rezolucja RB ONZ nr 1596 (2005)”) Rada przyjęła wspólne stanowisko 2005/440/WPZiB z dnia 13 czerwca 2005 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Demokratycznej Republice Konga ⁽¹⁾.
- (2) Dnia 31 marca 2008 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję nr 1807 (2008) („rezolucja RB ONZ nr 1807 (2008)”), w której dopuszczono nowe zwolnienia ze środków ograniczających obejmujących embargo na uzbrojenie, zamrożenie zasobów i zakaz podróżowania, określono kryteria wyznaczania przez Komitet ds. Sankcji – ustanowiony zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1533 (2004) („rezolucja RB ONZ nr 1533 (2004)”) – osób i podmiotów, których zasoby ulegają zamrożeniu i które mają zakaz podróżowania, oraz przedłużono obowiązywanie środków do dnia 31 grudnia 2008 r.
- (3) W celu zapewnienia przejrzystości należy połączyć w jeden akt prawny środki nałożone na mocy wspólnego stanowiska 2005/440/WPZiB oraz te, które mają zostać nałożone zgodnie z rezolucją RB ONZ nr 1807 (2008).
- (4) Należy zatem uchylić wspólne stanowisko 2005/440/WPZiB.
- (5) Wykonanie niektórych środków wymaga działania Wspólnoty,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE STANOWISKO:

Artykuł 1

1. Dostarczanie, sprzedaż lub transfer uzbrojenia i podobnego sprzętu wszelkiego typu, w tym broni i amunicji, pojazdów wojskowych i sprzętu, sprzętu paramilitarnego i części zapasowych do wyżej wymienionego sprzętu, bezpośrednio lub pośrednio, wszelkim podmiotom pozarządowym lub osobom działającym na terytorium Demokratycznej Republiki Konga (DRK) przez obywateli państw członkowskich lub z terytoriów państw członkowskich lub przy użyciu statków

pływających pod ich banderą lub ich statków powietrznych są zakazane niezależnie od tego, czy pochodzą z terytoriów państw członkowskich czy też nie.

2. Zakazane jest również:

- a) przyznawanie, sprzedawanie, dostarczanie lub transferowanie pomocy technicznej, pośrednictwa i innych usług związanych z działaniami wojskowymi oraz z zaopatrzeniem, produkcją, konserwacją i stosowaniem uzbrojenia i podobnego sprzętu wszelkiego typu, w tym broni i amunicji, pojazdów wojskowych i sprzętu, sprzętu paramilitarnego i części zapasowych do wyżej wymienionego sprzętu, bezpośrednio lub pośrednio, wszelkim podmiotom pozarządowym lub osobom działającym na terytorium DRK;
- b) zapewnianie finansowania lub pomocy finansowej związanej z działaniami wojskowymi, w tym w szczególności dotacji, pożyczek i ubezpieczeń kredytów eksportowych na potrzeby sprzedaży, dostarczania, transferu lub wywozu uzbrojenia i podobnego sprzętu lub na potrzeby przyznania, sprzedaży, dostarczania lub transferu związanej z tym pomocy technicznej, usług pośrednictwa i innych usług, pośrednio lub bezpośrednio, wszelkim podmiotom pozarządowym lub osobom działającym na terytorium DRK.

Artykuł 2**1. Artykuł 1 nie ma zastosowania do:**

- a) dostarczania, sprzedaży lub transferu uzbrojenia i podobnego sprzętu lub świadczenia pomocy technicznej, usług pośrednictwa finansowego i innych usług związanych z uzbrojeniem i podobnym sprzętem mających wyłącznie stanowić wsparcie misji Organizacji Narodów Zjednoczonych w DRK (MONUC) lub przeznaczonych do wykorzystania przez tę misję;
- b) dostarczania, sprzedaży lub transferu odzieży ochronnej, w tym kamizelek kuloodpornych i hełmów wojskowych, czasowo wywożonych do DRK przez personel Organizacji Narodów Zjednoczonych, przedstawicieli środków masowego przekazu, pracowników organizacji humanitarnych i rozwojowych oraz personel pomocniczy, wyłącznie do osobistego użytku;
- c) dostarczania, sprzedaży lub transferu nieśmiertelnościowego sprzętu wojskowego, przeznaczonego wyłącznie do celów humanitarnych lub ochronnych, lub świadczenia pomocy technicznej i zapewniania szkoleń związanych z takim nieśmiertelnościowym sprzętem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 152 z 15.6.2005, s. 22. Wspólne stanowisko zmienione wspólnym stanowiskiem 2008/179/WPZiB (Dz.U. L 57 z 1.3.2008, s. 37).

2. Dostarczanie, sprzedaż lub transfer uzbrojenia i podobnego sprzętu lub świadczenie usług lub szkolenie techniczne i pomoc techniczna, o których mowa w ust. 1, wymagają uprzedniego zezwolenia właściwych organów państw członkowskich.

3. Państwa członkowskie powiadamiają z wyprzedzeniem Komitet ds. Sankcji ustanowiony na mocy rezolucji RB ONZ nr 1533 (2004) („Komitet ds. Sankcji”) o wszelkich dostawach do DRK uzbrojenia i podobnego sprzętu i o udzielaniu pomocy technicznej, finansowaniu, świadczeniu usług pośrednictwa i innych usług związanych z działalnością wojskową w DRK innych niż te, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b). W takich powiadomieniach podawane są wszelkie istotne informacje, obejmujące w odpowiednich przypadkach użytkownika końcowego, proponowaną datę dostawy oraz trasę przesyłek.

4. Państwa członkowskie rozpatrują indywidualnie każdy przypadek dostawy na mocy ust. 1, biorąc w pełni pod uwagę kryteria określone w kodeksie postępowania Unii Europejskiej w sprawie wywozu uzbrojenia. Państwa członkowskie żądają zastosowania odpowiednich zabezpieczeń przeciwko nadużywaniu zezwoleń udzielonych na mocy ust. 2 i w stosownych przypadkach zapewniają możliwość odesłania dostarczonego uzbrojenia i podobnego sprzętu.

Artykuł 3

Środki ograniczające przewidziane w art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 i 2 są nakładane na następujące osoby i, w odpowiednich przypadkach, podmioty wyznaczone przez Komitet ds. Sankcji:

- osoby lub podmioty naruszające embargo na broń i podobne środki, o których mowa w art. 1,
- przywódców politycznych i wojskowych zagranicznych ugrupowań zbrojnych działających w DRK, utrudniających rozbrojenie i dobrowolną repatriację lub przesiedlenie bojowników należących do tych ugrupowań,
- przywódców politycznych i wojskowych milicji kongijskich otrzymujących wsparcie spoza DRK utrudniających swoim członkom rozbrojenie, demobilizację i reintegrację,
- działających w DRK przywódców politycznych i wojskowych, którzy rekrutują lub wykorzystują dzieci w konfliktach zbrojnych, naruszając obowiązujące prawo międzynarodowe,
- działające w DRK osoby, które dopuszczają się poważnych naruszeń prawa międzynarodowego, w tym naruszeń związanych z działaniami skierowanymi przeciwko dzieciom i kobietom w przypadku konfliktów zbrojnych, w tym zabi-

jania i okaleczania, przemoc seksualnej, uprowadzania i przymusowych przesiedleń.

Wykaz odpowiednich osób i podmiotów znajduje się w załączniku.

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do tego, by zapobiec wjazdowi na lub przejazdowi przez ich terytoria osób, o których mowa w art. 3.

2. Ustęp 1 nie zobowiązuje państwa członkowskiego do odmowy swoim obywatelom wjazdu na swoje terytorium.

3. Ustęp 1 nie ma zastosowania, jeżeli Komitet ds. Sankcji:

- a) stwierdzi z wyprzedzeniem i w każdym indywidualnym przypadku, że taki wjazd lub przejazd jest uzasadniony z powodów humanitarnych, w tym w związku z obowiązkami religijnymi;
- b) stwierdzi, że zwolnienie byłoby zgodne z celami stosownych rezolucji Rady Bezpieczeństwa, czyli pokojem i pojednaniem narodowym w DRK i stabilnością w regionie;
- c) dopuści z wyprzedzeniem i w każdym indywidualnym przypadku przejazd osób powracających na terytorium państwa, którego są obywatelami, lub biorących udział w działaniach zmierzających do postawienia przed sądem sprawców poważnych naruszeń praw człowieka lub międzynarodowego prawa humanitarnego.

4. W przypadkach gdy zgodnie z ust. 3 państwo członkowskie zezwala na wjazd na lub przejazd przez swoje terytorium osób wyznaczonych przez Komitet ds. Sankcji, zezwolenie ograniczone jest do celu, w jakim zostało udzielone, i do osób, których dotyczy.

Artykuł 5

1. Wszystkie fundusze, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze posiadane lub kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez osoby lub podmioty, o których mowa w art. 3, lub posiadane lub kontrolowane, bezpośrednio lub pośrednio, przez nie lub przez osoby lub podmioty działające w ich imieniu lub pod ich kierunkiem, zgodnie z opisem w załączniku, zostają zamrożone.

2. Żadne fundusze, inne aktywa finansowe ani zasoby gospodarcze nie są udostępniane, bezpośrednio lub pośrednio, osobom i podmiotom, o których mowa w ust. 1, lub na rzecz tych osób i podmiotów.

3. Państwa członkowskie mogą dopuścić zwolnienia ze środków, o których mowa w ust. 1 i 2, w odniesieniu do funduszy, innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych:

- a) koniecznych do pokrycia podstawowych wydatków, w tym płatności za produkty żywnościowe, czynsz lub kredyt hipoteczny, lekarstwa i leczenie, podatki, składki ubezpieczeniowe i opłaty na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej;
- b) przeznaczonych wyłącznie na opłacenie w rozsądnym zakresie kosztów honorariów oraz zwrotu wydatków związanych ze świadczeniem usług prawniczych;
- c) przeznaczonych wyłącznie na pokrycie należności lub opłat manipulacyjnych, zgodnie z przepisami prawa krajowego, związanych z rutynowym przechowywaniem i utrzymaniem zamrożonych funduszy lub innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych;
- d) koniecznych do pokrycia nadzwyczajnych wydatków, po powiadomieniu Komitetu ds. Sankcji przez zainteresowane państwo członkowskie i po otrzymaniu zgody tego komitetu;
- e) będących przedmiotem sądowego, administracyjnego lub arbitrażowego zastawu lub wyroku, w którym to przypadku fundusze, inne aktywa finansowe i zasoby gospodarcze mogą być wykorzystane do zaspokojenia roszczeń zabezpieczonych takim zastawem lub do wykonania wyroku z zastrzeżeniem, że zastaw ten został ustanowiony lub że wyrok został wydany przed wskazaniem przez Komitet ds. Sankcji odnośnych osób lub podmiotów, i nie został ustanowiony ani wydany na rzecz osoby lub podmiotu, o których mowa w art. 3, po powiadomieniu Komitetu ds. Sankcji przez zainteresowane państwo członkowskie.

4. Zwolnienia, o których mowa w ust. 3 lit. a), b) i c), można ustanowić po powiadomieniu Komitetu ds. Sankcji przez zainteresowane państwo członkowskie o zamiarze udzielenia, w stosownych przypadkach, zezwolenia na dostęp do tych funduszy, innych aktywów finansowych i zasobów gospodarczych oraz w przypadku braku odmownej decyzji Komitetu ds. Sankcji w terminie czterech dni roboczych od daty takiego powiadomienia.

5. Ustęp 2 nie ma zastosowania do następujących wpływów na zamrożonych kontach:

- a) odsetki lub inne dochody z tych kont; lub
- b) płatności należne z tytułu umów, porozumień lub zobowiązań, które zostały zawarte lub powstały przed dniem, w którym konta te zaczęły podlegać środkom ograniczającym,

pod warunkiem że wszystkie takie odsetki, inne dochody należne i płatności nadal podlegają przepisom ust. 1.

Artykuł 6

Rada ustala wykaz zawarty w załączniku i wprowadza w nim wszelkie zmiany na podstawie postanowień Komitetu ds. Sankcji.

Artykuł 7

Niniejsze wspólne stanowisko staje się skuteczne z dniem jego przyjęcia.

Artykuł 8

Niniejsze wspólne stanowisko zostaje w odpowiednich przypadkach poddane przeglądowi, zmienione lub uchylone – zależnie od postanowień Rady Bezpieczeństwa ONZ.

Artykuł 9

Niniejszym uchyla się wspólne stanowisko 2005/440/WPZiB.

Artykuł 10

Niniejsze wspólne stanowisko zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2008 r.

W imieniu Rady

A. BAJUK

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

a) Wykaz osób, o których mowa w art. 3, 4 i 5

	Nazwisko	Imię	Przydomek	Płeć	Tytuł, funkcja	Adres (nr, ulica, kod pocztowy, miejscowość, państwo)	Data urodzenia	Miejsce urodzenia (miejscowość, państwo)	Numer paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość (państwo, w którym dokument został wydany, data i miejsce wydania)	Obywatelstwo	Data wskazania	Inne informacje
1.	BWAMBALE	Frank Kakolele	Frank Kakorere, Frank Kakorere Bwambale	M							1.11.2005	Były przywódca Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Ruchu Wyzwolenia (DRK-ML) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami DRK-ML – jednej ze zbrojnych grup i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), odpowiedzialnej za nielegalny handel bronią z naruszeniem embarga na broń.
2.	KAKWAVU BUKANDE	Jérôme	Jérôme Kakwavu	M						Kongijskie	1.11.2005	Znany jako: „Commandant Jérôme”. Były przewodniczący Unii Kongijczyków na rzecz Demokracji (Sił Zbrojnych Narodu Kongijskiego (UCD)/FAPC). Nielegalne przejścia graniczne kontrolowane przez FAPC między Ugandą a DRK to najważniejszy szlak przepływu broni. Jako przewodniczący FAPC ma wpływ na politykę i dowodzi siłami FAPC oraz kontroluje ich działania; siły te były zaangażowane w nielegalny handel bronią i w konsekwencji naruszały embargo na broń. W grudniu 2004 r. mianowany generałem Sił Zbrojnych Demokratycznej Republiki Kongo (FARDQ).
3.	KATANGA	Germain		M						Kongijskie	1.11.2005	Od marca 2005 r. w areszcie domowym w Kinszasie za łamanie praw człowieka przez Siły Oporu Patriotycznego w Ituri (FRPI). W dniu 18 października 2007 r. przekazany przez rząd DRK Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu. Przywódca FRPI. W grudniu 2004 r. mianowany generałem FARDQ. Zamieszany w transport broni z naruszeniem embarga na broń.

	Nazwisko	Imię	Przydomek	Płeć	Tytuł, funkcja	Adres (nr, ulica, kod pocztowy, miejscowość, państwo)	Data urodzenia	Miejsce urodzenia (miejscowość, państwo)	Numer paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość (państwo, w którym został wydany, data i miejsce wydania)	Obywatelstwo	Data wskazania	Inne informacje
4.	KAMBALE	Kisoni	Dr Kisoni, Kidubai, Kambale KISONI	M			24.5.1961	Mulashe, DRK	C0323172	Kongijskie	29.3.2007	Handlarz złotem, właściciel linii lotniczych Butembo Airlines oraz przedsiębiorstwa handlowego Congocom Trading House w Butembo. Zmarł 5 lipca 2007 r. w Butembo, DRK. Kisoni brał udział w finansowaniu milicji za pośrednictwem handlu złotem (kupował złoto od Frontu Narodowego i Integracyjnego (FNI) i sprzedawał Uganda Commercial Impex (UCI Ltd) oraz przemycił je przez granicę kongijsko-ugandyjską). Wspieranie przez Kisoniego nielegalnej grupy zbrojnej (FNI) dzięki osobistym powiązaniom handlowym z N/ABU (osobą, która objęta jest już sankcjami na mocy rezolucji nr 1596 (2005)) stanowi naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji nr 1493 (2003) i nr 1596 (2005).
5.	LUBANGA	Thomas		M				Ituri		Kongijskie	1.11.2005	W marcu 2005 r. aresztowany w Kinszasie za łamanie praw człowieka przez Unię Kongijskich Patriotów/Frakcja Lubangi (UPC/L). Przewodniczący UPC/L – jednej ze zbrojnych grup i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), odpowiedzialnej za nielegalny handel bronią z naruszeniem embarga na broń.
6.	MANDRO	Khawa Panga	Kawa Panga, Kawa Panga Mandro, Kawa Mandro, Yves Andoul Karim, Mandro Panga Kahwa, Yves Khawa Panga Mandro	M			20.8.1973	Bunia		Kongijskie	1.11.2005	Znany jako: „Chief Kahwa”, „Kawa”. Były przywódca Partii Jedności i Ocalenia Integralności Konga (PUSIC) – jednej ze zbrojnych grup i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), odpowiedzialnych za nielegalny handel bronią z naruszeniem embarga na broń. Od kwietnia 2005 r. przebywa w więzieniu w miejscowości Bunia za sabotaż procesu pokojowego w Ituri.

	Nazwisko	Imię	Przydomek	Płeć	Tytuł, funkcja	Adres (nr, ulica, kod pocztowy, miejscowość, państwo)	Data urodzenia	Miejsce urodzenia (miejscowość, państwo)	Numer paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość (państwo, w którym został wydany, data i miejsce wydania)	Obywatelstwo	Data wskazania	Inne informacje
7.	MPAMO	Iruta Douglas	Mpano, Douglas Iruta Mpamo	M		Bld Kanyamuhanga 52, Goma	28.12.1965/ 29.12.1965	Bashali, Masisi/ Goma, DRK (dawny Zair)		Kongijskie	1.11.2005	Zamieszkały w Gomie. Właściciel i dyrektor Compagnie Aérienne des Grands Lacs oraz Great Lakes Business Company, których samoloty były wykorzystywane do udzielania pomocy grupom zbrojnym i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003). Odpowiedzialny także za fałszowanie informacji na temat lotów oraz ładunków najprawdopodobniej po to, by umożliwić łapanie embarga na broń.
8.	MUDACU-MURA	Sylvestre		M						Rwandyjskie	1.11.2005	Znany jako: „Radja”, „Mupenzi Bernard”, „General Major Mupenzi”. Dowódca sił lądowych Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami FDLR – jednej z grup zbrojnych i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), odpowiedzialnych za nielegalny handel bronią z naruszeniem embarga na broń.
9.	MURWANA-SHY-AKA	Dr Ignace	Ignace	M			14.5.1963	Butera (Rwanda)/ Ngoma, Butare (Rwanda)		Rwandyjskie	1.11.2005	Zamieszkały w Niemczech. Przywódca Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami FDLR – jednej z grup zbrojnych i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), odpowiedzialnych za nielegalny handel bronią z naruszeniem embarga na broń.
10.	MUSONI	Straton	IO Musoni	M			6.4.1961 (ew. 4.6.1961)	Mugambazi, Kigali, Rwanda		Rwandyjskie; ważność paszportu wygasa 10.9.2004	29.3.2007	Zamieszkały w Niemczech. Pierwszy wiceprzewodniczący Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) w Europie. Przewodnicząc FDLR – zagrażającej grupie zbrojnej działającej w DRK – Musoni utrudnia rozbrojenie i dobrowolną repatriację lub przesiedlenie bojowników należących do tej grupy, naruszając rezolucję nr 1649 (2005).

	Nazwisko	Imię	Przydomek	Płeć	Tytuł, funkcja	Adres (nr, ulica, kod pocztowy, miejscowość, państwo)	Data urodzenia	Miejsce urodzenia (miejscowość, państwo)	Numer paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość (państwo, w którym został wydany, data i miejsce wydania)	Obywatelstwo	Data wskazania	Inne informacje
11.	MUTEBUTSI	Jules	Jules Mutebusi, Jules Mutebuzi	M				Południowe Kivu		Kongijskie (południowe Kivu)	1.11.2005	Obecnie przetrzymywany w Rwandzie. Znany jako: „Colonel Mutebutsi”. Były Zastępca Dowódcy 10. Regionu Wojskowego Sił Zbrojnych Demokratycznej Republiki Konga (FARDC), w kwietniu 2004 r. został zwolniony za niezdiscyplinowanie i przyłączył się do zbuntowanych oddziałów dawnego Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G), które siłą zajęły miejscowość Bukavu w maju 2004 r. Zamieszany w sprowadzanie broni poza strukturami FARDC oraz w dostarczanie zaopatrzenia grupom zbrojnym i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), z naruszeniem embarga na broń.
12.	NGUDJOLO	Mathieu Cui	Cui Ngud-jolo	M							1.11.2005	Znany jako: „Colonel” lub „General”. Szef sztabu Frontu Narodowego i Integracyjnego (FNI) oraz były szef sztabu Sił Oporu Patriotycznego w Ituri (FRPI) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami FRPI – jednej z grup zbrojnych i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), odpowiedzialnych za nielegalny handel bronią z naruszeniem embarga na broń. Aresztowany w ramach działań Misji Obserwacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUC) w Bunii w październiku 2003 r.
13.	NJABU	Floribert Ngabu	Floribert Njabu, Floribert Ndjabu, Floribert Ngabu Ndjabu	M							1.11.2005	W marcu 2005 r. aresztowany i osadzony w areszcie domowym w Kinszasie za łamanie praw człowieka przez Front Narodowy i Integracyjny (FNI). Przywódca FNI – jednej z grup zbrojnych i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), biorących udział w nielegalnym handlu bronią z naruszeniem embarga na broń.

	Nazwisko	Imię	Przydomek	Płeć	Tytuł, funkcja	Adres (nr, ulica, kod pocztowy, miejscowość, państwo)	Data urodzenia	Miejsce urodzenia (miejscowość, państwo)	Numer paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość (państwo, w którym dokument został wydany, data i miejsce wydania)	Obywatelstwo	Data wskazania	Inne informacje
14.	NKUNDA	Laurent	Laurent Nkunda Bware, Laurent Nkunda-bware, Laurent Nkunda Mahoro Bware, Laurant Nkunda Bware	M			6.2.1967/ 2.2.1967	Północne Kivu/ Rutshuru		Kongijskie	1.11.2005	Aktualne miejsce pobytu nieznane. Widziany w Rwandzie i Gornie. Znany jako: „General Nkunda”. Były generał Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G). Przyłączył się do zbuntowanych oddziałów dawnego Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G), które siłą zajęły miasto Bukavu w maju 2004 r. Zamieszany w sprowadzanie broni poza strukturami FARDC z naruszeniem embarga na broń. W 2006 r. założył Narodowy Kongres Obrony Ludu. W latach 1998–2006 – członek zarządu RCD-G; w latach 1992–1998 – członek zarządu Rwandyjskiego Frontu Patriotycznego (RPF).
15.	NYAKUNI	James		M						Ugandyjskie	1.11.2005	Współpraca handlowa z Commandant Jerome, zwłaszcza przemysł przez granicę kongijsko-ugandyjską; podejrzewany m.in. o przemysł broni i sprzętu wojskowego w niekontrolowanych ciężarówkach. Łamanie embarga na broń oraz wspieranie grup zbrojnych i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), w tym wsparcie finansowe umożliwiający im działalność wojskową.
16.	OZIA MAZIO	Dieu-donné	Ozia Mazio	M			6.6.1949	Ariwara, DRK		Kongijskie	1.11.2005	Znany jako: „Omari”, „Mr Omari”. Prezydent Federacji Przedsiębiorstw Kongijskich (FEC) na terytorium Aru. Układy finansowe z Commandant Jerome oraz z FAPC i przemysł przez granicę kongijsko-ugandyjską, umożliwiający zaopatrywanie i przekazywanie gotówki dla Commandant Jerome i jego oddziałów. Łamanie embarga na broń oraz wspieranie grup zbrojnych i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003).

	Nazwisko	Imię	Przydomek	Płeć	Tytuł, funkcja	Adres (nr, ulica, kod pocztowy, miejscowość, państwo)	Data urodzenia	Miejsce urodzenia (miejscowość, państwo)	Numer paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość (państwo, w którym dokument został wydany, data i miejsce wydania)	Obywatelstwo	Data wskazania	Inne informacje
17.	TAGANDA	Bosco	Bosco Ntaganda, Bosco Ntaganda	M						Kongijskie	1.11.2005	Znany jako: „Terminator”, „Major”. Wojskowy dowódca Unii Kongijskich Patriotów/Frakcja Lubangi (UPC/L) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami UPC/L – jednej z grup zbrojnych i milicji, o których mowa w ust. 20 rezolucji nr 1493 (2003), odpowiedzialnych za nielegalny handel bronią z naruszeniem embarga na broń. W grudniu 2004 r. został mianowany generałem w Siłach Zbrojnych Demokratycznej Republiki Konga (FARDC), lecz odmówił przyjęcia awansu i pozostaje poza strukturami FARDC.

b) Wykaz podmiotów, o których mowa w art. 3, 4 i 5

	Nazwa	Inne nazwy	Adres (nr, ulica, kod pocztowy, miejscowość, państwo)	Miejsce rejestracji (miejscowość, państwo)	Data rejestracji	Numer wpisu do rejestru	Główne miejsce działalności	Data wskazania	Inne informacje
18.	BUTEMBO AIRLINES (BAL)			Butembo, DRK				29.3.2007	Prywatna linia lotnicza, działająca z Butembo. Kambale Kisoni wykorzystywał swoją linię lotniczą do przewozu złota, żywności i broni dla Frontu Narodowego i Integracyjnego (FNI) między Mongbwalu a Butembo. Stanowi to „wspieranie” nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji nr 1493 (2003) i nr 1596 (2005).
19.	CONGOCOM TRADING HOUSE			Butembo, DRK (tel. +253 (0) 99 983 784)				29.3.2007	Firma z Butembo handlująca złotem. CONGOCOM należy do Kambale Kisoniego. Kisoni skupuje prawie całą produkcję złota z rejonu Mongbwalu kontrolowanego przez Front Narodowy i Integracyjny (FNI). FNI czerpie znaczne dochody z podatków nakładanych na tę produkcję. Stanowi to „wspieranie” nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji nr 1493 (2003) i nr 1596 (2005).
20.	COMPAGNIE AERIENNE DES GRANDS LACS (CAGL), GREAT LAKES BUSINESS		CAGL, Avenue Président Mobutu, Goma DRK (CAGL ma również biuro w Gisenyi, w Rwandzie); GLBC, PO Box 315, Goma, DRK (GLBC ma również biuro w Gisenyi, w Rwandzie)					29.3.2007	CAGL i GLBC to firmy należące do Douglasa MPAMY, który objęty jest już sankcjami na mocy rezolucji nr 1596 (2005). Firmy CAGL i GLBC były wykorzystywane do przewozu broni i amunicji z naruszeniem embarga na broń wynikającego z rezolucji nr 1493 (2003) i nr 1596 (2005).
21.	MACHANGA		Kampala, Uganda					29.3.2007	Firma z Kampali eksportująca złoto (dyr. Rajua). Firma MACHANGA kupowała złoto w drodze stałych kontaktów handlowych z handlowcami w DRK powiązanymi ściśle z milicjami. Stanowi to „wspieranie” nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji nr 1493 (2003) i nr 1596 (2005).

	Nazwa	Inne nazwy	Adres (nr, ulica, kod pocztowy, miejscowość, państwo)	Miejsce rejestracji (miejscowość, państwo)	Data rejestracji	Numer wpisu do rejestru	Główne miejsce działalności	Data wskazania	Inne informacje
22.	TOUS POUR LA PAIX ET LE DEVELOPPE- MENT (organi- zacja pozarzą- dowa)	TPD	Goma, północne Kivu					1.11.2005	Organizacja zamieszana w łamanie embarga na broń przez udzielanie wsparcia Kongijskiemu Zgromadzeniu na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G), zwłaszcza w postaci dostarczania na początku 2005 roku ciężarówków do przewozu broni i oddziałów oraz przewozu broni przeznaczonej do rozdzielania wśród części ludności w Masisi i Rutshuru w północnym Kivu.
23.	UGANDA COMMERCIAL IMPEC (UCI) LTD		Kajoka Street, Kisemete Kampala, Uganda (tel.: +256 41 533 578(9); alternatywny adres: PO Box 22709, Kampala, Uganda					29.3.2007	Firma z Kampali eksportująca złoto. Firma UCI kupowała złoto w drodze stałych kontaktów handlowych z handlowcami w DRK ściśle powiązanymi z milicjami. Stanowi to „wsparanie” nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji nr 1493 (2003) i nr 1596 (2005).

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1498/2007 z dnia 18 grudnia 2007 r. ustanawiającego szczególowe zasady wydawania pozwoleń na przywóz cukru oraz mieszanek cukru i kakao z kumulacją pochodzenia AKP/KTZ lub WE/KTZ**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 333 z dnia 19 grudnia 2007 r.)

1. Strona 7, art. 3 ust. 2 lit. b):

zamiast: „b) dowód, że wnioskodawca wniósł zabezpieczenie w wysokości 12 EUR za 100 gramów.”,

powinno być: „b) dowód, że wnioskodawca wniósł zabezpieczenie w wysokości 12 EUR za 100 kilogramów.”.

2. Strona 7, art. 6 ust. 3:

zamiast: „3. Zezwolenia na przywóz wydawane są przez państwa członkowskie od 25 dnia do 30 dnia miesiąca składania wniosku.”,

powinno być: „3. Pozwolenia na przywóz wydawane są przez państwa członkowskie od 25 dnia do 30 dnia miesiąca składania wniosku.”.
